

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ДЕВЕТА ГОДИНА
(1929-1930)

София 2008

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекаат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

"Отче наш"

Размишление върху мира

Ще прочета 75. псалом. Има работи, които не остават в света. Ако някой в наше време напише един псалм, не зная как би го написал. Сега, ако би израснал рог на главата, нали ще го считат нещо ненормално. Ако е учен човек, да му израсне рог на главата, какво ще кажете? Значи рогът е едно средство за защита, за почит на челото. После казвате: "Не знаем какво нещо е любовта." Какво нещо е рогът? Ако питаш един вол, той разбира по-добре ползата от рога, колкото един човек. Казва: "Мен никакви рога не ми трябва." Българите имат една поговорка, казват: "Като направи това, рога израснаха ли ти?" Ние не виждаме на всички хора, на които им е провървяло, рога да са им израснали. Значи преносен език е, когато се говори за рога.

Всички трябва да имате поне някои основни идеи, които да са строго определени. Запример вие в даден случай вземете думата "любов". Какво означава? Принципно, когато кажеш, че трябва да имаш любов, ни най-малко не показва, че трябва да обичаш в обикновен смисъл. Щом като говорим в основен смисъл за любовта, подразбираме друго. Питам едно дете: "Ти майка имаш ли?" Да признаеш любовта, значи да признаеш, че имаш майка, която те е родила. Казвате: "Какво е лю-

бовта основно?" Казвате: "Трябва да бъде мъдър човек." Това значи да признаеш, че имаш баща. Питам, вторият въпрос: Защо трябва да правя добро? Да се тури една основа. Казва, какъв смисъл има да се прави добро? С добро човек не може да прокопса. Да признаеш, че ти си се родил и че ти си добър, то е един и същ процес. Злото в света, това е да се унищожи раждането. Доброто, това е начало на живота, когато ти се раждаш. Затова трябва да бъдеш добър, понеже си се родил. Тогава доброто в тебе, ако ти не развиваш своето добро, не може да проявиш любовта, понеже любовта, майката е вложила своите качества по закона на наследствеността в доброто. Бащата – мъдростта, и той е вложил своите качества в доброто. Вие не може да проявите любовта, не може да говорите за нея, щом не сте родени. Като не си роден, за мъдростта не може да говориш.

Доброто за да се извърши, трябва да има светлина. Любовта сама по себе си, тъй както я разбираме, доброто само по себе си не може да прояви светлината. Следователно в света трябва да дойде процесът на истината. Истината всякога това е братът на човека. Когато ти говориш, че брат нямаш, ти трябва да разбираш истината. Единственият брат, който може да те защитава, това е истината.

Следователно, да изскочи една идея, че ти имаш един брат, който може да те ръководи в живота. Този брат, който ти носиш на ръце, той не е брат, това е товар. Следователно говорим за товар, когато имаш един брат, който трябва да носиш на ръце. Това не е никакъв брат. Брат е истината на човека. Ако нямате тази основна идея, казва – истината ще ви освободи. Братът може да ви освободи, той може да ви повдигне, всичко може да направи.

Следователно истината в дадения случай е за предпочитане, тя е, която освобождава. Познанието в света седи в злото. Ти не може да познаеш нещата, не

може да познаеш нещата в тяхната основа, ако нямаш доброто, ако нямаш сестра. Чрез сестрата ще опознаеш нещата, разбираш смисъла на живота. Трябва да имаш сестра. Нямаш ли сестра, ти си невежа. Без доброто човек е невежа. Казва: "Не можах да разбера смисъла на живота." Как ще разбереш? Нямаш сестра.

Та казвам, ако вие в любовта не разберете Бога, вашата майка, дето ви е родила, дето излязло доброто; ако вие в мъдростта не разберете Бога, отдето излязла истината, тогава нямате основно разбиране. Някой казва, ще се роди човек и ще умре. Човек, който е роден в доброто, той никога не умира. Казват: "Не съгрешавай." Значи не оставяй доброто. Щом оставиш доброто, това е умиране. Не говоря за смъртта. Смъртта е една промяна. Хората имат смърт, но то е подобие. Има смърт, от която всички трябва да се пазите. Да изгубиш доброто в себе си, значи да си изложен на закона на смъртта, на промените.

Представете си, че вие имате идеята 1. От колко части е съставено числото 1? В природата единица какво представлява? Някой път започнете с тия числа, които съществуват. Имате един пръст, да кажем, първия пръст. От колко съставни части е съставен един пръст? Той е съставен от три съставни части. Ако вземете човешката ръка, от колко части е съставена тя? Имате китка, кости до лакътя и кости до рамото. Имате една китка. Тя от колко части е съставена? Имате $5 \times 3 = 15$. Числото 15 показва промените в човека. Числото 15 показва разклащанията. Имаш убеждение или в доброто, или в злото, или в низходяща степен, или във възходяща степен. Щом започва разклащане, това е числото 15. Имаш един навик да пиянстваш. Заражда се желание, разклащаш се, казваш: "Не трябва да пия." Числото 15 започва да се разклаща. Защото отде излиза навикът? Ако твоята дясна ръка не вземеше тази чаша постоянно да поднасяш към устата, ти би ли се научил да пиеш, ако нямаше тази ръка, този

посредник да вземаш чашата? Погледнеш с очите си, червен цвят, този червения цвят на виното, който лъже човека. Виното казва: "В мене има живот. Ако ме пиеш, смел ще станеш, решителен." И действително донякъде е право. Човек, като пие една чаша, колкото и да е паднал духом, ще се повдигне. Щом пие две, три, четири, пет, десет, сто чаши, понеже животът дойде в него, веднага плодът узрее, натегне главата. Като пие, заспи. Спането е процес. Казва, това дете, което не е господар на себе си да се влада, да го приспим. Турят го в люлката. Започва този процес на спането. След като се събуди – който от вас е бил пияница, знае, той се събужда от главоболие. Няма някой от вас, който да не е бил пияница, няма някой от вас, когото да не го боляла главата. Става ферментиране на известни останки, утайки.

Някой път разумният живот иска да освободи човека. Пияниците изобщо имат навици, ръката трепери, той не може да поднася чашата до устата. Докато иде до устата, се разлива. Той измисля един начин как да пие виното. Казва: "Този дявол откъде влязъл?" Нарича дявол, че не може да пие. Той, взема, с едно въже върже чашата, прекара конца през дясната ръка и с лявата гърпа въжето, докато чашата дойде до устата. Тази ръка, която трепери, казва: "Стига вече! Не може вече, опасна е тази работа." Той свързва и пие.

Трябва да се освободите. Щом се говори, вие разбирате нещата лично. Казвате: "Аз нямам този порок." Или: "Тази добродетел." Добродетелта и порокът са многократни процеси. Ти може да нямаш някой порок, но този порок може да те засегне. Някак си може да мине една лоша мисъл през ума ти. Сега да взема един пример да приведа. Един син описва майка си, казва: "Досега аз мислех, че майка ми не е един тип на егоизма, но е порелигиозна. Има нещо лошо в нея." Той ми разправя: "Оттук тръгваме за Княжево, качваме се в трамвая, искаме да седнем на една пейка. Гледам, един гробен от една

жена там. Тя взе гребена, скри го." Отиват някъде при някой болен човек. Тя на своя мъж, който е болен, изважда гребена и го туря на главата." Той вади заключение от туй, че майка му е користолюбива, казва: "Ти какво мислиш?" Аз щях да оставя гребена, понеже е платен билетът. Майката иска да послужи на гребена, казва: "Елате на гости у нас. Имаме един болен, да послужиш нещо." Сега синът съди майката. Слушай, казвам, да ти кажа едно нещо. Аз виждам, твоеето ухо и нейното ухо много си приличат. Каквото е ухото на майка ти, такова е и твоеето. Ти много приличаш на майка си. Понеже приличаш, виждаш своята погрешка в нея. Ти си същият. Туй, което майка ти го прави, и ти го правиш. Той вижда гребена, който майката вижда, но той ще задигне не един гребен, но двадесет ще тури под палтото.

Казвам, често, когато ние виждаме, че някой задига гребена, ние може да направим повече от него. Христос казва: "Ти виждаш съчицата в окоето на брата си..." Ще дойдем до това заключение, дали твоеето око не мяза на онова, което съдиш. Щом констатираш една погрешка, трябва да знаеш, че и ти имаш това и ти си разположен да направиш същата погрешка. Ако твоеето съзнание не е будно, ще попаднеш на много по-големи погрешки. Който съди другите, туй, което нямаш в ума, виждаш едно престъпление, ти си подложен на изкушение. Та казвам, трябва разбиране на нещата.

Казвам, в нашата десетична система на колко делят единицата? Според десетичната система делят на десет части. Да кажем, една единица, един лев, ако се раздели на десет части, колко има? Какво е преимущество на десетичната система? По-лесно става съкращението. Питам, защо природата е направила този пръст на три? То е видимата страна. Пръстът, тъй както е направен, съставлява чисто умствения свят на човека. Мощното в човека, това са неговите пръсти. Защото сформирането на пръстите показва сформирането на неговия ум. Тогава първото разделе-

ние на пръста представлява Божественото, второто – духовния елемент, другото – в умствения свят, то е материалното. Пръстът има три съставни части. Третата част представлява материята в умствения свят, с която може да манипулираш, да си служиш. После формите, които трябва да образуваш. След това съдържанието, което трябва да внасяш вътре във всяка една мисъл. Ако ти с тази материя, която имаш, не може да се справиш, ако ти не знаеш законите на формата, ако не знаеш онзи закон, по който внасяш съдържанието във всяка друга своя мисъл, не може да бъдеш човек на силната мисъл, да я проектираш.

Какво значи да проектираш една своя мисъл? Една мисъл може да проектираш, както някой проектира една граната. Бомбите на бойното поле, големите и малките оръжия, то е първият пръст. После турят снаряжение в тия гранати, затварят се отгоре, запалват се със запалка. Веднага първият пръст прати своята сила. Каква полза има от граната, когато падне? Следователно по същия начин ти може да изпратиш своята мисъл, но трябва да разбираш законите. Да се помолим на Господа да направи едн-какво си. Много големи претенции имаш. Ти си се огорчил, че Господ не те послушал. Ти спираш Господа, който се занимава с много велики работи, да се занимава с маловажни неща. Ние имаме големи пратеници. Едн-кой си те обигил, ти си пратил една мисъл, не ти е отговорено, казваш: "Няма ли Господ в света?" Ако ти гадеш едно заявление на един съдия, най-малко ще вземе два-три месеца, докато назначи делото. Ти, щом изпратиш една молитва към Бога, искаш веднага да ти отговори. Ти си решил съдбата. Щом искаме Бог да даде съдба, ние сме осъдили, искаме Господ като съдебен пристав да изпълни решението. Казвам, той ме обиги. аз съм решил, че той ме обиги, Господ няма ли да накаже, да тури в изпълнение присъдата? Казваш на Господа: "аз го осъдих, ти ще го накажеш." Господ казва: "аз го пратих, пък ти ще го осъдиш."

Питам, какви понятия са тия? Ако си имаш божество и правиш своето божество слуга, какво божество е то. Това не е верую. Това е безверие, което съществува у хората. Всичките хора са формални безверници. Те направили Господа слуга. Казва: "Не знаеш какво престъпление направи, ще го туриш в затвора." Щом ти си господар, оправяш живота си сам, нямаш нужда от Господ. Ние казваме – имаме нужда от един здрав слуга. И всеки един от вас цанил Господа да му помага.

Такива разбирания не повдигат човека. Даже най-добрите от вас, щом се разгневите, казвате: "Как не ни е чул Господ!" Но ти трябва да имаш една свещена идея: онова, което Бог прави, в ума да не туряш никакво противоречие или че може да има противоречие в неговия характер. Ти вървиш като този българин, на който майката взела гребена. Понеже ти си излязъл от Бога, ако у него има престъпление, у тебе ще има още повече. Тогава ти си още по-голям престъпник.

Значи вие се абстрахирате от Бога, казвате, в него има неправда. Вие сте праведен, едно божество отвън, свят човек. Ето как внасяме една основа в нашите разсъждения, една философия, която не почива на здрава основа. Това е една лъжа вътре. После, когато ние изнасяме тия истини, ние взимаме сегашния живот. Сегашният живот в даден случай е най-добрият живот, който имаме. Но този живот не е идейният живот, който може да имаме.

Допуснете сега, аз постъпвам като един учен човек, поставям числата

1560

1786

1999

5345

Какъв знак да им турим? Съберете ги сега. 4, 5. 5 се повтаря два пъти. Ако ги вземете на физическото поле, това са известно количество. Какъв смисъл има в събирането на тия числа? Може да съберете. То е

един резултат. Представете си, че 5345 килограма вино – двадесетгодишно, тогава аз давам по един килограм на 5345 души, размъти им се главата. Разбира се, ако това е вино, колко бъчви му трябва? Пет бъчви. Всеки един навик е такъв законът, всеки навик в човека се образува известно вещество, течност. Щом се образува една течност, трябва да направиш една бъчва. Ти си заставен да направиш една бъчва. Щом направиш бъчвата, ще направиш един грездей. Заставен си да направиш тия неща. След това трябва да туриш бъчвата в една изба. Колко струва двадесетгодишното вино? Един килограм струва, да кажем, 100 лева. Сега аз превръщам 5345 в звонкови. Но за да ги превърнеш, на колко хора ще разгрусаш умовете? Дадеш на един човек един килограм, казва: "Много хубаво, отлично вино." Започват да разгласяват. След като разгласят, ще имаш 500 000 лева. Но с тия 500 000 какво ще направиш? Тия пари, ако искаш да се избавиш от тях, трябва да направиш или църква, или училище. Съградиш ли си дом, купиш волове, рало и т.н. – нещастие то винаги ще върви подир тебе. Всичките нещастия, които кармически се натрупват, те са все от такива числа.

Запример аз забелязвам при възпитанието на един човек, понеже правя опит. Човек най-първо трябва да има съзнание. Будният човек никога няма да предизвика една ненавременна реакция. Всичките реакции започват от малки работи. Да кажем, някой вземе кибрит и носи. Драсне една клечка, играе си, но играта е опасна работа. Представете си, че вие сте в един барутен клас, искате да осветите мястото. Току дразнете по невнимание, влезе в барута, вие ще хвъркнете във въздуха. Вашият език е пълен с такива драсквания. Всяко едно чувство по някой път може да се запали така и благодарете, че много от вашите клечки не се палят. Благодарете, че много от думите не се палят. Ако се палят, от нещастие не може да се освободите. Пропорцията е такава, че приблизително на хиляда думи,

които казвате, клечките се запалват. Вследствие на този закон – някои неучен език имат, туй не се отнася до вас, понеже сте възпитани, но в селата съм правил своите наблюдения, някоя майка казва на сина или да окуцее, или да ослепее, все ще му каже нещо. Някой път, майката като каже, не се минава много – и каквото каже, става.

Казвам, колко човек трябва да бъде внимателен в своя ум, може да минат много мисли. Всяка една мисъл не се схваща. Благодарение, че кутите са овлажнели, ще дойде един ден, когато половината ще се палят. Ако всяка клечка се пали, ако започнат всичките клечки да се палят, когато клечките на хората започнат да се палят, тогава ще дойде съгът на света. Кои как грасне, ще се запали. Тогава, щом се палят клечките, светът ще се запали. Тогава всичките хора като граснат през деня хиляда клечки, или да турим, по сто клечки всеки един човек като запали, колко милиона правят? Петстотин милиона по сто колко правят? Три билиона и шестстотин милиона клетки в мозъка, тия клетки са разумни. Ако ги накарате всяка една да запали по една кибритена клечка, не по сто, ако само по една запалят, те са три билиона и шестстотин милиона клетки. Знаеш ли каква енергия ще се образува.

Ние, съвременните хора, разрушаваме себе си от паленето на много клечки. Голям разход е туй. По една клечка запалиш, дойде съдебният пристав на природата, казва: "За какво беше този големият разход?" Казвате: "Нали ние сме свободни?" То е друго. В дадения случай ти имаш нужда само от една клечка, ти запалиш три билиона и шестстотин милиона клечки, как ще оправдаеш този разход? Излишен разход е. Във вашия ум се заражда съмнение и вие запалите три билиона и шестстотин милиона клечки, за да видите това съмнение. Заслужава ли да запалиш толкова клечки, за да видиш едно съмнение. Разбирам такава илюминация да направите, когато иде някой ангел от небето. Но да

запалите толкова клечки за една грипава циганка, какъв смисъл има?

Та казвам, при сегашното самовъзпитание трябва да имате една основна мисъл. В новото възпитание, не че ние сме светии, по правилата, по които хората живеят, ние сме светии, по правилата на глупавия свят сме светии. В коя и да е църква аз бих ви турил за светии. Онези светии в църквата не са по-добри от нас. И вие може да станете такива светии. Тия светии нямат сила в себе си. Може да светиш, запалил си се. Ако искате да служите на Бога, ако искате да разбирате смисъла на живота, малко по-друго възпитание се изисква. Не трябва ние да се сравняваме с хората на земята как живеят, но трябва да се сравняваме с най-високите идеали. Когато един ангел види, че грешиш, мисли, че някое дете, което пали клечки, посреща циганката, казва – разточителен човек, който посреща тази циганка. Онзи, който така посреща циганката, такава разточителност в кръвта ще се отрази зле. Когато искаш да стимулираш своя мозък, трябва да имаш хубави мисли, които заслужават да употребиш енергия. По цялото тяло твоята дума ще вземе участие в твоята работа, в твоята мисъл. Дали ти съзнаваш, или не съзнаваш, в твоето съзнание, подсъзнание, свръхсъзнание, ти щом живееш, всичко взема участие в тебе. Ако искаш да бъдеш почтен човек, трябва да имаш уважението и почитанието на твоите поданици – всяка клетка в тебе е разумна душа. Може ти да нямаш почитание на това, което живее в тебе, ти, онази малка вселена, тогава какво почитание може да имаш отвън. Онзи човек е силен, който отвътре е силен. Онзи човек е слаб, който отвътре е слаб.

Сега невидимият свят иска да направи разумни хора. Затуй именно вие вложете любовта. Най-първо ти ще признаеш един принцип – любовта. Ще признаеш втори принцип – мъдростта. След туй ще признаеш доброто. Аз не зная да ви поверя ли една формула, или

не. Сега, когато една държава екипира своите войници, какво мисли? Добре ги въоръжава с пушки, с ножове, с патрондаши. Какво означава тия пушки, кого засягат? Щом се въоръжат хората, всичките пушки ще бъдат насочени някъде. Да ви дам една формула, но какво обещание ще дадете? Една магическа формула ще ви дам, колкото за беля. Помнете сега. Някои от вас може само да ме слушате. Аз ще ви покажа тази формула. Тя е като едно оръжие. Вие ще погледнете, ще кажете: "Това нещо не е заради нас. Войници не можем да бъдем." Онзи старият човек, като мине, казва: "Много хубава пушка, добре направена, добре излъскана, с патрондаш, но не е за мене. Тя млади хора изисква." Но все таки онези от вас, които са смели, ще погледнете, ще я употребите.

Сега съгласни ли сте да ви кажа формулата? Или ще кажете: "По-добре такава беля да нямаме." Аз да ви кажа, няма да бъдете глупави. Аз имам един плъх възпитан, цяла култура е добил. По тавата сирене турям, не го яде. Капанът седи с много хубаво сирене, не влиза вътре. Виждам го, по дърветата върви, слиза. По-напред орехи носеше, вдигаше шум. Сега сиренето турям, не го бута, учен е станал. Като ме види, заминава си. Казва: "Стараям се и ние." Този плъх не знае какво е разбрал, но е разбрал нещо. Аз знам защо не бута.

Вие ще кажете тъй: "Бог е любов, Бог е мъдрост, а аз съм добро, аз съм истина." Седиш ти, казваш: "Бог е любов, Бог е мъдрост, аз съм добро, аз съм истина." Дојде дяволът на гости у тебе, казва: "Кой си ти?" Ти ще му кажеш формулата "Бог е любов, Бог е мъдрост, а аз съм добро, аз съм истина". Какво ще отговори дяволът? Аз съм зло, аз съм лъжа. Веднага ще се самоопредели. Щом дяволът каже, че е лъжа, вие кажете формулата "Аз съм добро". Доброто, това е резултат на битието. Това е проява. В тази проява ние трябва да съзнаваме, че сме проявени. Усилието на Божията любов и усилието на Божията мъдрост се проявяват в нас, в нашето добро, в нашата истина.

Следователно дотолкоз, доколкото съзнаваме доброто и го проявяваме, дотолкоз, доколкото съзнаваме истината и я възприемаме, дотолкоз ние живеем. Понеже чрез доброто се явява живот в света. Доброто отваря ключа за живота. Злото, и то е ключ. Доброто е ключ, с който може да отвориш. С доброто вече имаш истината. Злото в света затваря, гасне всичко, и ти оставаш в тъмнина.

Следователно всеки човек, който не ходи в доброто и в истината, той е в тъмнина. Защото ключът на живота е затворен, няма го живецът, значи този ключ на светлината го няма. Който е тъмнина, за него не мислете. Сега онова, което децата знаят, вие сте минали през знанието на децата. Било е време, когато трябвало да ви залъгват. Сега туй време е минало. Да ви залъгват вече, не може. Едно бонбонче, две бонбончета, три. Тогава вие ще се намерите в положението на един руски княз, който обеднял, оженил се за една бедна мома, красива, хубава, казва: "Ни поцелуемся, ни поцелуемся." Най-после тя казва: "Хляб." "Но поцелуемся." "Няма пари." Поцелуемся, но тази мома казва: с целувки не става тази работа. Целувката има смисъл, като се наяде човек. Като те нахрани някой човек, тебе може да те целуне, но като не те нахранил, целувката не струва. Някой казва: "Животът е в тебе, ти си много свят човек, ти си добър човек." Не ме занимавай с тия работи, то са целувки. Не, хляб трябва, живот трябва в мене. Аз, като седна и се наям, след туй ще дойдат другите украшения в нашия живот. Аз ви давам една система. Някои питат какво иска да каже Учителят, все за любовта говори, не зная в любовта каква сила може да има.

Воля и любов – това са неща синоними. Ако влезе любовта, ти ще проявиш своята воля. Ти като обичаш някого, очите ти на четири стават. Където мръдне, искаш да го видиш. Дето той живее, може десет пъти през деня да минеш. Никой нито те е цанил, нито ти

плаща. Върнеш се вкъщи, пишеш, пишеш, после пак пишеш, гледаш дали писмото ще се прояви. Днес може да напишеш двадесет писма. Скандал вдига, казва: "Пет пари не давам, изяснявам закона на любовта." Вие сте станали християни, че ако не можете да правите същите глупости в новото учение, тогава вие сте деца.

Казвате, глупаво нещо е любовта. Ако ти не може да направиш глупава работа, и умни не може да направиш. Защото всичките умни работи са направени от глупава работа. Ако онзи, който обича, не може да пише развълнувано, чувствата вземат надмощие. Най-първо чувствата вземат надмощие, иска за покаже, че я обича, да покаже, че не иска да я лъже, говори за себе си, мисълта се явява. Щом се увери, че тя го обича, тогава казва: "Друго нещо има в мене, аз зная да пиша красиво." Първите писма писа малко неспокойно, сега започва да пише много внимателно, никъде няма черна точка, хубаво написано, изправно. Щом обича някого, писмото е хубаво написано, чисто. Щом не го обичаш, зацапани точки има.

Питам, не си ли пишем такива писма. Хората какви писма пишат? Една мома, като пише писмо, само по чистото на писмото може да познае обича или не. Сега това откън, то е проява. Казва, лично. Не личността е изблик на природата. Понеже във всеки един любовен акт природата взема участие. Не считайте, че любовният акт е личен. Когато вие участвате в един любовен акт, цялата природа – от най-малкото бръмбарче до човека и като идете – до ангелите, всичките ангели и Бог взема участие в този любовен акт. Бог го извършва по един начин и вие, като не разбирате, по друг начин. Тогава в тази любов на живота, в този любовен акт не сте вие първият, който вземате участие, който правите това. Като се влюбите, вие пишете по двадесет писма. Някой ангел, като се влюби, пише по хиляда писма. Той, като пише, в небето не може да седи. Той, като се влюби в някоя душа, напуска небето,

иде на земята. Никой не го осъжда да каже какво търси да обикаля. Любовна работа им там.

Сега ще кажете, любовни работи. Не любовните работи на хората. Когато един ангел се влюби, казва на своята възлюблена: "Аз ли да дойда на земята, или ти ще дойдеш при мене?" Тогава след дълго време неговата възлюблена казва: "Аз ще дойда при тебе." Заминава си. Всеки, който умира, все се е влюбил. Не вярвайте на тия умрелите, че са умрели. Те са се влюбили, те не говорят истината. Всеки умрял се е влюбил и уж по работа заминава. Ангелът иска да дойде на земята. Това са символи, не е лошата страна, хубавата, мощната страна.

Природата във всички свои прояви взема участие. Всяко нещо, което ние направим, ако туряме отрицателно качество, че какво може да бъде. Ако дойде любовта, трябва да имаш една свещена мисъл. Не да се наричаш това-онова. Така не се говори. Това са мисли, чувства в тебе. Ти като произнесеш думата "любов", всичкият ти товар, твоите мисли да се махнат и да останеш като дете новородено. Тогава запее една песен, тъй както ангелите обичат да пеят. Защо плаче онова дете? Онзи ангел защо заплаква? Защо плаче той? Защо плачат ангелите? Защото ангелите, като дойдат на земята, не намират тази, която обичат, но намират слугинята и те заплакват, понеже са се изненадали. Като дойде в плътта вътре, вместо да намери възлюблената, намери майката. Тя го вземе, увие го с един повой, свързва го, роб стане. Той, който имаше крила свободно да хвърка, увиват го, той изведнъж от голяма скръб започва да плаче, казва: "Ваав." Той се обръща към своето божество, казва: "Ваав."

Че животът има вътрешна философия. Вие разсъждавате детински. Казва, влюбил се е. Аз желая хората да са все влюбени, но не са влюбени, това не е любов. Казва, захласнат. Това не е захласване. В захласването има идея. Онзи ученият човек се концентрира

върху една идея. Захласнат е светията, захласнат е мистикът дълбоко в своята мисъл. Захласнат е богатият човек, който печели. Хиляди хора има захласнати. Захласването не е процес, то е концентриране на човешката мисъл.

Та всички свои чувства ние трябва да ги изнесем. Най-първо вие ставате и мислите порочно. Едно от най-мъчните възпитания е да се научи човек да мисли чисто. Като речеш да мислиш чисто, ще дойдат контрастите, ще дойде цялото твое минало на живота ти. Ще има да се повдигаш към онази основна идея. Ще се повдигаш, ще се повдигаш, докато най-после станеш господар, ще влезеш в живота, значи в доброто. Тогава може да кажем: "Бог е любов, Бог е мъдрост, ние сме добро, ние сме истина." Тогава може да оперираш с тази формула. Като кажеш формулата, усетиш, че си добро.

Писанието казва: "Побеждавай злото с добро, лъжата с истината." Оставете Бог да се прояви в своята любов, в своята мъдрост във вас. Не давайте съвет на Господа как да люби. Оставете Господа във вас да се прояви. Казва: "Какво ще стане?" Ние още не сме дали място на Бога да се прояви в своята любов. Това сега не е любов, то е посмешница. Има каша, любовна каша от мамалижено горчиво брашно. Яли ли сте вие горчива мамалига? Яли ли сте, че после да повръщате? Някои от вас може да са имали опит.

Трябва да се освободите най-първо от всичките ваши религиозни заблуждения. Знаеш ли какво значи религиозно заблуждение? Всички вие сте пълни с религиозни заблуждения. Да се освободите от всички тия религиозни заблуждения. Внесете новата мисъл. Между новото и старото не трябва да правим компромис. Старото трябва да стане като почва. Ако искаме ние с нашите стари схващания, ние живеем в миналото. Любовта не изпитва никого. В любовта няма желание да те изпитва какъв си. Христос дал само едно изре-

чение: "Отец ми не съди никого." От любовта излиза всичкото изобилие. Ти, като идеш при извора, никой няма да те пита защо вземаш, нито ти ще питаш мога ли да си взема хиляда бурета с вода. Ти от извора може да напълниш хиляда бъчви, никой няма да те пита къде ще ги носиш, няма да ти каже: "Защо вземаш тази вода?" Но ако идеш в кръчмарския дюген, само десетина кила наточиш от бурето, веднага ще ти кажат: "Кой ти даде право да точиш от бурето?"

Следователно там, дето става въпрос кой ти даде право, ние сме в кръчмарския дюген. Там, дето никой не те пита, не става въпрос, че съм наточил, там съм при извора. Щом съм с право, аз съм в кръчмарницата. Щом отивам без право, аз съм при извора.

Само искам да изясня една права мисъл. Трябва да се научите на правата мисъл. Няма нещо по-хубаво в света от правата мисъл, правото чувство, правата постъпка. Това е красивото. Понеже животът ни е един многократен процес. Вие се смущавате: "Аз какво съм?" Ти като кажеш: "Аз съм добро, аз съм истина" – тогава започва човек. Какво си бил, оставете във вашия минал живот, но кажете: този процес е многократен, туй, което върша, то е най-важното, какво съм вършил, то е друг въпрос, каквото ще върша за в бъдеще, то е друго, оставете го. Сега доброто вътре, то е най-важното.

Казва: "Какво може да постигна?" Този въпрос – какво може да постигнете, оставете, не искайте да знаете. След като запалите вашата клечка в този склад, може да иде и животът на хиляди хора, може и вашият живот да иде. Като запалите тази клечка, може и хиляди хора да се греят. Може с вашата клечка да запалите слънцето. Ние слънцето постоянно го палим. Слънцето ангелите всяка сутрин го палят. Ако те не го палеха, то не би светило. Те го палят извън времето и пространството. Тяхната мисъл, като се проектира, пали слънцето. Тия клечки са, които го палят. Ако те

не мислеха, слънцето не би светило. Фигуративният смисъл е много верен. Ако те престанат да мислят, ако те престанат да живеят, веднага слънцето ще изгасне. Ще покажем ние, хората, какви сме. Едно време и земята светеше като слънцето, но хората, като слязоха, загасиха я. Ние, хората, угасихме земята. Затова тя не грее. Угасна огънят. Отдолу има още огън. Преди всичко ние, хората, сме се научили да гасим огън. Ние от ангелите се отличаваме, че те палят огъня, ние го гасим. Ние сме, които гасим всичко в себе си и ще образуваме едно тяло, което е черно. Ще се научите на великата наука да не загасвате. Зароди се в тебе възвишено чувство, загасиш го, кажеш – не му е времето. Дойде в тебе велика мисъл – угасиш я, не струвала, не била навреме. Това загасиш, онова загасиш – най-после замязаш на земята.

Настанало е време, когато всяко едно чувство, всяка една мисъл, всяка една постъпка трябва да бъде запалена свещ, която да гори, без да изгаря, но в нея ще дойде живот. Когато този процес дойде, казва Писанието, свещената книга, светлината на слънцето ще бъде седем пъти по-светла на нашата земя, ние ще светим, понеже, когато ние светим, от нашите мисли ще се образува една аура. Тогава от далечно пространство ще видят, че земята пламнала, гори. Онези, които не знаят, ще кажат – гори земята. Онези, които знаят, ще кажат – умовете на хората, на съществата, които я населяват, са се запалили, те издават тази светлина и я изпращат в пространството.

От невидимия свят се интересуват за вас дотолкоз, доколкото може да издавате светлина. Според светлината, която издавате, дотолкоз се интересуват. Щом видят светлина, всеки надникне, иска да знае тази светлина. Събрали се сто, двеста души и гледат. Всичките мисли запалени. Гледат какво ви интересува. Вие мислите, че това са детински работи. Не мислете, че проявата на вашия живот е детинска. Когато не раз-

бирате, то е детинско, но когато разбираме, в детинските работи има мъдрост. Един мъдрец от пръстите ще извади много хубави работи, ще направи цял един извор. Едно дете ще държи баща си за пръстите, казва: "Татко, искам да те държа." В разбирането има една идея. Знаете ли защо ви е даден умът, защо ви е дадено сърцето, защо ви е дадена волята? Какво трябва да правите вие?

Сега можем да турим формулата в множествено число: "Бог е любов, Бог е мъдрост, ние сме добро, ние сме истина." С тази формула, като идете при някой камък, три дена не сте яли, кажете формулата, вижте какво ще произведе. Може да направите един опит, втори, трети. Направете един опит, да видите как действва формулата. Не очаквайте много. Идете при големия камък, кажете формулата и си идете. Минавате покрай някоя река, произнесете формулата. Минавате покрай някоя гора, произнесете формулата. Видите мечка, произнесете формулата. Видите някой човек, произнесете формулата. Какви ще бъдат резултатите, не му мислете. Като минеш, произнеси формулата.

Защото, когато човек търси своето лично благо, той винаги намира своето лично нещастие. Благото на човека е предвидено. Онзи, който те обича, той е предвидил твоего благо. Ако ти търсиш своето благо, ти търсиш своето нещастие. Ти ако отиваш на гости, той е предвидил. Ако ти отиваш на гости и носиш в торбата своето ядене, то е докачение. Ако отиваш при някой княз и носиш тенджерата в торбата, казваш – не искам да ви правя труд. Не, не, ти ще се облечеш хубаво, нищо няма да вземаш, той е предвидил.

Когато отиваме при Бога, няма да носим нашата правда. Значи носим нашето ядене. Не, хубаво ще се облечеш. Каквото дадат на този банкет, ще ядеш. Свободен ще бъдеш, няма да мислиш за яденето. Дотогава, докато мислим какво ще ядем, как ще живеем, как ще завършим, ние сме роби на условията. Ние сме дошли на

едно угощение, един банкет. Дето по някой път трябва да работим, то е, че по някой път трябва да спечелим малко пари да се облечем. И то е предвидено даже. В старо време, като идеш на гости, ще съблечеш грехите си, ще ти дадат нови. Някой път, като си заминеш, ще ги вземеш със себе си, някой път ще ги съблечеш. Сега единственото нещо е да поработим да се облечем. Яденето и пиенето е предвидено. Дето мислите за него, то е за вятъра. Като седите при баща си, мислите ли кой ще ви храни? Баща ви не е умрял. Ще превеждате формите.

Смъртен си, тази работа не върви. Ще кажеш: "Бог е любов, Бог е мъдрост, аз съм добро, аз съм истина." Не искам да ви приведа един пример. Една формула, която трябва да произнасяте с всичкото почитание. По-хубава формула от тази няма да намерите за сегашния живот. Като оръжие ще я държите. Ако държите оръжието чисто, с него много работи може да направите. Ако държите оръжието заръждясало, ще ви вземат оръжието, някой друг ще го употреби. И вие да ходите без оръжие, без свобода. Защото дотолкоз, дотолкоз човек е въоръжен, дотолкоз той е свободен. Онзи, който има Бога за любов и за мъдрост и себе си за добро и истина, той е свободен човек. То е свобода. Който така не съзнава, той не е свободен. Това е учението, което се проповядва: свободни да бъдем. Сега мнозина от вас има да се борите.

"Бог е любов, Бог е мъдрост, а ние сме добро, ние сме истина."

*Тридесет и пета лекция
на Общия окултен клас
23 април 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПОЛОЖИТЕЛНО ЗНАНИЕ

Тайна молитва

Мнозина от вас сте чели 119. псалом. Аз ще прочета само началото и края. 22 съгласни букви. Смисълът на всяка една какво означава в себе си. 22 съгласни букви в еврейския език. Гласните букви не са определени какво съдържат. Те са активните сили в природата.

"Блажени, които са непорочни в пътя си." Всяко нещо, което започва, отначало е непорочно. Блажен е онзи човек, който излиза така. "Който ходи в закона на Господа, блажени, които пазят свидетелството му и го търсят с все сърце." Действително отначало човек търси знанието. После, щом научи, не го търси вече. В началото малките деца имат желание да се учат. Като станат възрастни, туй знание покваря хората. Ако знанието не знаем как да го употребим, то покваря. "Тогава няма да се посрамя." Всякога, когато човек се посрамява, значи нарушил нещо. За какво ще се срамува човек? Човек, ако чете псалма, както обикновено четат, и да разбира, което псалмовецът не е разбирал и на ума не е идвало.

Последната буква. "Да приближи викането ми към тебе, Господи!" Значи силен човек е, когато във всичкото свое знание и мъдрост, във всичката философия сега викане има на хората към Бога. Бащата, който народил деца, тия деца викат към Господа. Онзи генерал, който води стотици хора в някое сражение, викат към

Господа, генералът заповядва: "Подкрепление дайте." Като го разбият, хуква да бяга. Мнозина генерали извадили пушки с цветя, с венци. Като ги разбие неприятелят, венците паднат от главата. Като го ранят, казва, авария стана в живота. Щом като мине страхът, той се укрепи, пак наново започне войната. "... избави ме според словото си." Все избавление се иска. Защо един праведен човек ще вика към Господа да го избави. Значи праведният човек не е силен човек, слаб човек е. Значи онзи, който трябва да го избави, е по-силен. Праведният по три пъти се моли на ден да го избави Господ.

Всичките страдания в живота, толкоз пъти съм ви говорил за страданията, защо са страданията? То е метод да се добие онзи мекият елемент. Човек само по естество той носи една якота, една природна грубост носи. Гамата, в която той живее, може да е необходима, но щом влезе в общение с хората, трябва да се предаде известна мекота. За тази мекота трябва да дойдат страданията. Трябва да прави ред отстъпления, докато научи да носи мекия елемент в света, или тъй наречената любов, което Божията любов носи. При тия именно страдания човек добива онова мощното.

Сега мнозина от вас сте силни в онзи принцип, тъй наречения мъжки принцип. Едва ли ще срещнете хора, които да носят мекия принцип в света. Много малка е пропорцията на хората с мекия принцип. Мъже и жени, всички съвременни хора са силни в мъжкия принцип. На много жени сега поклъват бради и мустаци. То е развиване на този принцип. Животните, които са така обрасли, са много груби. Най-меките животни, в тях има много голяма грубост. В този мекия принцип страданието трябва да смъкне космите на човека, неговата грубост.

Някои хора се показват много меки, поусмихне се. Но зад усмивката има нещо горчиво, зад погледа седи нещо горчиво и кисело. Ти само да го пипнеш някъде, ще се прояви. То не е в неговото съзнание. Този киселият

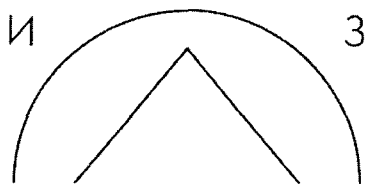
живот не влиза в неговото съзнание. То е външен дисонанс. Запример ти пееш, имаш ключа "сол", тона "до". Вие вземате тона "до" и друг го взема, има дисонанс. Кой сега е на правата страна, ще се зароди спор. Казвам, какво ще правите, как ще определите? Колко основни трептения има "до"? Най-ниският тон, който може да чуем, има 16 трептения. "Ла" има 785 трептения. Тогава колко ще бъде "до"? Но все таки тонът, който се чува, е 16. Кой е следният тон след него и колко трептения има? Следният тон ще има 18 трептения. Имаме числото 12. Дванадесет, то е един резултат. Обаче, щом го иде да го изучаваме, тъй както е в природата, то е произведение от условия. $3 \times 4 = 12$, $2 \times 6 = 12$. Числото 1 е произведение в единия случай от 3 по 4, в другия случай – от 2 по 6.

Сега при обикновения механически процес, да кажем, срещнете трима души, които ви дават по 4 лева, 12 лева. Или срещнете двама души и ви дават по 6 лева, 12 лева. Разликата не е голяма. Но ако туй число, от което е произведено, е динамическо число? Три е число на равновесие. То е пасивно, 4 е активно. Ако синът и бащата работят заедно, какво ще произведат? Или майката и дъщерята, ако работят, какво ще произведат? Две е бабата, 6 е вече внучката. Шест е произведено от $2 \times 3 = 6$. Значи във втория пояс 2 е бабата, 6 е един внук. Работата, която бабата и внукът ще произведат, ще бъде ли толкова силна, колкото работата на 3 и 4? Кое число е по-мощно? Туй, което е произведено от 3 по 4 или от 6 по 2?

Във философията на числата има известно отношение. Ако вие не може да приведете във вашата душа вашите мисли, вашите чувства, вашите постъпки, трябва една философия. Вие не сте наблюдавали при какви дни имате хубави чувства. Какви мисли идат, когато слънцето изгрява или когато залязва, или когато е на зенита. Сутрин, когато слънцето изгрява, да допуснем, че вие сте на екватора. В един

уравновесен човек слънцето изгрява всякога в 6 часа сутрин. Щом си скръбен, слънцето залязва. Щом станеш радостен, слънцето изгрява. Скръбта е залез, радостта – изгрев. По някой път скръбта е по-малка, когато залязва. Когато изгрява, радостта е по-голяма. Скръбта може да преведем, това е залезът на слънцето. Изгревът внася едно. Залезът внася друго.

Допуснете, че вие се намирате на един планински връх. Влиянието ще бъде различно. Сега това е едно твърдение, но не може да обясните защо, като залязва слънцето, ще има едно влияние, като изгрява – друго. Кои са причините? Представете си сега, че аз внасям

в една бутилка мляко, прясно, подквасвам го, внасям малко една промяна. Започвам равномерно да удрям. При колко удара ще извадя маслото в нормално състояние? Да знаете при колко удара ще извадите маслото. След като счукате млякото, това мляко ще мяза ли на предното? Какво е станало с млякото? Пак е прясно мляко, преди половин час е издоено от кравата, очукано и извадено маслото. Човек по някой път мяза на такова чукано мляко. Той е прясно мляко, но е извадено нещо от него.

Много пъти, като говорим за черната ложа, вас ви турят в бутилката и ви чукат, чукат, извадят маслото, вие пак минавате за мляко. Колко пъти човек изгубва своята радост, колко пъти изгубва своето веселие, своето разположение на духа, криво му е. Очукан е той с копаната. Той разправя за любовта. На другия ден срещнеш го, любовта очукана, казва, любовта отиде. Обран е този човек. Кои те обра? Не зная, обран

съм. Често ние мязаме на скъперника на Молиер, който подава заявление до съда, че е обран. Питат го: "Кой те обра?" "Целият свят ме обра, всички." "Че как тъй, не може всички." Казва: "Всички са ортаци." Ние казваме, целият живот е лош, не струва да се живее. Това е молиеровско разсъждение. Всички ме обраха. С такова заключение ние никога не можем да се домогнем до едно знание. Защо се радвам, трябва да зная. И защо скърбя, трябва да зная. Защо обичам, трябва да зная. И защо не обичам, трябва да зная. Трябва да се образува една вътрешна наука. Неразположен си, някой път ти казваш, срещнеш някой, неразположен си. Не е въпросът да се обвиняват хората един други.

Но да ви съпоставя едно друго изяснение. Представете си две магарета, които се обичат. Само за изяснение го давам. Има две магарета, които се обичат. Те имат двама господари. Единият господар тури на едното магаре юлар и другият тури на другото юлар, хванат ги. Най-първо магаретата се срещат, помиришат се. Единият господар тегли магарето и другият тегли другото. Едното казва: "Защо се отдалечавааш?" "Не зная - казва, - нещо ме тегли." "Ами ти защо се отдалечавааш?" "Не зная - казва, - и мен ме тегли нещо." Срещнем някой човек, казва: "Не зная, нещо ме тласка." Вдигнат юлара, магарето казва: "Аз съм свободен да вървя в този път." Не, теб те теглят. Връщат се двамата господари, след като свършат работата, пуцат ги, помиришат се, казват: "Сприятелихме се."

Ние, съвременните хора, съвременните християни, ако ни изведат в небето, ще бъдем едно посмешище, едно неразбиране на живота. Англичаните казват диклайн. Седи човек огорчен в себе си, мисли как тъй са си позволили да му турят един юлар на главата и да го водят. Ако на един цар турят букаци, завържат му ръцете и краката, казва: "Знаете ли кой съм аз?" Силен е онзи, когото не са вързали. Щом веднъж те вържат, ти в дадения случай трябва да извадиш една наука за себе

си. Трябва да мязаш на Буда. Веднъж направил една погрешка. Винаги неговото съзнание е било будно, но един ден се намерил в добро разположение, легнал под едно дърво да си почине. Него ден го издебнала голямата змия на света, която души хората. Той като спал, увила се около него, усетил той, че ребрата взели да праящат. Като се събудил, той не се борил със змията, но започнал да се смалява. Тя стиска, той се смалява. Изгубил се и се освободил от нея.

Вие, когато змията ви опаше, напъвате се. Буда хич не се напъва, но се смалява. Тази змия е умна. Аз съм ви привеждал и друг път примери. Не мислете, че дяволът е глупец. Той е толкоз умен, че не оставил някой, комуто да не даде урок и не е оставил някой, който да не е тълкан от дявола. Даже ако се погледате по гърба, ще видите, че има още петна, все някъде е останало някое петно. Може да се зароди въпросът, защо дяволът трябва да ни тълче. Вие питате защо трябва дяволът да ни тълче. Кой ви е дал право да вземете един пипер, да го напълните с ориз, да го турите в тенджерата, да го варите, после този тълканя пипер да го ядете? После кой ви дал право една кокошка да я изтърбушите, да я напълните? Казвате, в реда на нещата е. Щом се отнася до другите, планът е намясто. Щом дойде тълкането до нас, казваме: "Кой позволи?!"

Тогава можем да извадим един морал. Ако тълченето в даден случай е нормално, като дойде до нас, ние разбираме същността на това тълкане в какво седи. Попитай онзи, който знае закона. Никога не влиза в тенджерата и тълкането. Щом рекат да го тълчат, него го няма там. Пък който не знае, той ще бъде тълкан. След като излезе из тенджерата, той ще носи вече възпоминанието, че е тълкан. Да кажем, влизате при един ваш приятел, той взима, че ви натълче. Вие виждали ли сте по някой път приятели как се тълчат. И приятелки се тълчат. Аз съм виждал приятелки,

които по някой път се хващат за косите. Едната гържи за косите, и другата, и тя гържи. Не искам да ви обяснявам причината коя е. Причината е толкова ясна, има своята причина, да си раздрусат главите. След туй се оставят, казва: "Да помниш." И двете заминават.

Питам тогава, ще кажете, никаква философия няма. Това е биярг. Двама другари се разтърсят, това е игра на биярг. Там играят с три топку. Той започне с тояжката, удари, хлопне в другата топка, отскочат. Тия топку бяха приятели. Обаче, като се блъснат, отскочат. Питам, виновни ли са топките? И двамата – единият от едната страна, другият от другата, постоянно играят. Ако две приятелки се скарват, значи на биярг играят. И двамата, които играят, прекарват ту от едната страна, ту от другата страна, играят. Всичко е в мир и спокойствие. Ако вие по този начин не можете да прекарате вашите състояния, вие никога не можете да се домогнете до истината и живота. Вие ще дойдете до една философия на песимизъм и веднага ще кажете, че Господ създал света така. Когато две деца играят на къщици по пътя, Господ ли ги създаде? Не, те ги създадоха. Играят на къщици, едното вземе прах, хвърли в очите на другото и другото хвърли прах – и двете деца се върнат опрашени. След туй се намеси майката, казва: "Как тъй твоето дете да взема пръст и да хвърля по главата." Другата казва: "Ами твоето дете?" Насъсат се и бащите, скарват се. Цяла година може да мине така. Заслужава ли за една къщица от прах четирима души да се карат, да вземат участие и толкова време да се разпратят.

Но в живота често ние прекарваме при сегашното състояние такива безполезни дни. Има известни състояния, които мязат на очукани трънища. Ние питаме: "Защо е влязъл трън в краката?" То не е философия. Казваш: "Кой му дал правото?" Няма никакъв кодекс да влезе трънът в краката. Вървиш ти по пътя, но не внимаваеш какво остава. Вземи малки щипци, да изва-

диш тръна навън. След туй мястото може да намажеш с нещо и да си вървиш по пътя. Никога не питай коя е причината на тръна, понеже причината на тръна е твоето невнимание. Ти трябваше да погледнеш на това място, където минаваш. Твоите обуца са били слаби, трънът е силен, твоето съзнание ще бъде будно, да не би с мазането на крака да влезе трънът. Ако влезе малък трън, благодари, че не е по-голям. Защо влизат тръните? Както и да философствате, той ще влезе, без да подозирате. Ако даже се образува един съд, вие ще бъдете обвинени, че сте счутили тръна. Ще кажат: "Ти си обрал тръна." Ако се тегли на съд, трънът ще спечели делото по закон. Понеже ти си взел част от този трън, всеки, който взема без позволение, е виновен. Затуй по-добре е да спи зло под камък. Нищо не казвай, че те уболя, ще се примириш с тръна. С игла ще го чоплиш, ще го извадиш. Питаш ли Господа защо влезе трънът, ще те осъдят. Ти си минал, нарушил си спокойствието на тръна, счупил си един бог – защото всеки трън е телена мрежа. Казва трънът: "Ние имаме военно положение. Хората, които живеят около нас, не са тъй добри. Затова са тия бодли." Ти си минал през един бодлив тел. Тогава ще дойде философията, че трънът бил безполезен.

Питам тогава, ако трънът е безполезен, защо Господ го е направил? Не, той е много важен и полезен. Трънът в даден случай е тъй полезен, както една ябълка. Обаче ние в своя си ум сме го направили нещо безполезно. В дадения случай трънът е по-полезен, от него става хубав дарак. После може да се направи дръжка за брадва. От една ябълка или круша, които са деликатни, не може да стане. Трънът за работа влиза. В нас в действителния живот едно чувство от рода на тръна ще изиграе по-важна роля. Затуй онези хора, които оперират с положителните сили, са по-мощни. Да кажем, един светски човек може да контролира мислите си повече, отколкото един духовен човек. Един много го-

бър човек казва: "Както Господ иска." Че ние си даваме много голяма важност – както Господ иска. Ние казваме "както Господ иска", но ако работите станат, както ние мислим.

Ние имаме за себе си едно много голямо мнение. Ако нещата не станат, както ние мислим, ние се докачаме на провидението. Казва: "Как тъй? Аз по три пъти се молих на ден Господ да не направи това." Вчера един ми задава същия въпрос. Аз ще ви кажа как отговарям. На вас ще ви обясня как тъй на грешните хора по някой път върви повече, отколкото на праведниците. Тази работа, дето върви на грешните, то е хафиф работа. Много пъти българите забиват сурови колици и когато годината е влажна, клонищата подкарават. Друг посял гървета, не подкарали. Но аз никога не съм виждал един кол, който подкара, да завърже и да даде плод. Временно само за известно време подкара, израсне, но като напече слънцето, без корен е този кол. Някой път на лошите хора върви толкова, колкото на забутите колици. Казва: "Тръгна работата." Колкото на кола е тръгнало. Казва: "Върви на този лош човек." Колкото на кола върви. Като погледнеш, все върви напред, но като се мине един месец, всичко кълмнало, изсъхнало.

Трябва да дойдем до положението да имаме истинското знание. Ние често мислим защо природата изменя своите отношения към нас, но никога не мислим защо ние изменяме своето положение. Често ние излизаме навън, имаме желание времето да е хубаво. Като се измени, казваме: "Защо да се измени времето?" Сега де е погрешката – във времето или в нас? Ама именно като си тръгнал на екскурзия и се е изменило времето, това показва, че времето е обърнало внимание на вас, гало разпореждания. Ако ти тръгнеш, очакваш хубаво време и то стане толкоз горещо, че ти два-три пъти се изпотии на деня, времето казва: "От банята си излязъл и си се окъпал." Пък ако духа вятър, да ти раздухва космите,

ти казваш: "Никой не ме обича, не ме гали, не ме милва." Той като задуха, отвсякъде те духа, милва, вдига грехата, маха я. Това е галене на времето. Казваш: "Много ме разтърси." Не, то не бие. То е милувка. Ти искаше да те помилва някой. Ти благодари, че Бог те е помилвал. Кажу: "Много хубава разходка направих."

Ако така не разсъждавате, никакъв смисъл няма животът. Казвате: "Вятърът ме блъска, изгори лицето ми." Така не се говори. Слънцето е на деветдесет и два милиона мили далече. Как може да те изгори слънцето. Ако ти препратиш тази мисъл в космоса, ще ти се смеят. Туй изгаряне никак не е от слънцето. То е от тебе. Изгарянето е нещо друго. Слънцето изтегля лошите неща и когато човек почернее, то е лошото, което излиза от човека. Слънцето го изтегля навън. Ти си почернял. Показва, че има нещо събрано в тялото. Ако се остави за дълго време, ще принесе голямо нещастие. Казваш: "Почернях, понанукаха ми се ръцете." Намажи ги с масло. Ако твоеото съзнание беше проектирано, ако твоеото съзнание беше в хармония със слънцето, хич няма да те изгори. Без да имаш предубеждение, слънцето никога няма да те гори. Кажу: "Поцелуна ме слънцето." Ти не казваш, че те целунало слънцето, а че те изгоряло. Право ли е, че слънцето те изгоряло? Кое е право?

Всъщност всички говорят, че слънцето гори. Но тази идея, че слънцето гори, тя не е права. Изгарянето зависи от нашето съзнание. Някой път може да направим опит на силно слънце – да не ви изгори. Трябва да мислите. Щом не мислите, слънцето може да ви изгори. Слънцето може много чудесии да произведе, но тия чудесии произтичат не толкова от слънцето, но от самата земя. Има известни лоши влияния, които по някой път самата земя упражнява. Запример главоболието не иде от слънцето, изгарянето не иде от слънцето. Този слънчевият удар не иде от слънцето. Щом се намериш в известни вибрации, дисонанс със земята, неп-

ременно ще имаш известен удар в главата. Или когато някой тръгне денем, ако не е знаел основните токове, ще трябва да се спре. Вие, като вървите на разходка, направите една-две крачки, спри се, после пак направи няколко крачки, и пак се спри, докато станеш в хармония, в унисон с това движение. Защото между земята и слънцето има известна хармония. Ние, като тръгваме, не влизаме в хармония със слънцето или със земята, движението не е в хармония с тия частици.

Сега да обясня идеята. Всяка една частица, която е в нашето тяло, тя играе роля като на земята, има всичките качества и свойства на земята. Всяка частица от материята, която е в тялото, най-малката частица, с която ние боравим. Казвам, ако ние не сме в хармония с всичките тия частици, от които земята е образувана, се образува в нас едно бълникане. Следователно вървиш, неразположен си. Вървиш една крачка, неразположен си. Спри се. Вървиш още една крачка, пак си неразположен. Спри се, докато станеш в хармония. Защото ти не мислиш, както трябва, ти не чувстваш, както трябва и ти не постъпваш, както трябва. Тогава, ако не си в хармония, където отиваш, или работата си няма да свършиш, или няма да ти върви. Спри се, една минута може да спаси положението. Може би целия ден да те избави да страдаш.

Това са твърдения, защото, ако на свят извади закона, вие всички ще станете много суеверни. Представете си сега, да влезете в една менажерия, дето има един голям свиреп лъв. Като влезете в клетката – сега законът на доверието, той нищо няма да ви каже. Колко от вас биха влезли? Естествен страх имате, треперите. Може да влезете в клетката на някое животно. Въпреки вашето желание вие ще се намерите в едно голямо противоречие със себе си. Туй, което става в природата, става и в нас. Веднага ние туряме в менажерията една голяма опасност. И веднага изгубите присъствие на духа. За малки работи губим присъствие на духа.

Та именно в този път, в който вървите, трябва да изучавате закона на живота. За да живееш, съзнанието трябва да бъде будно. Тогава всичките онези дисхармонични условия трябва да ги отблъзваш. Който живее в своето съзнание, той може да знае. Аз по някой път по барометъра познавам какво ще бъде времето. Виждам, барометърът спада. Аз вярвам, но той сам не вярва. Значи онова същество, което направило барометъра, чрез него говори. Тогава може да установим една връзка на съзнанието. Онзи, който направил барометъра, може онзи, който направил барометъра на земята, да не е буден, но онова същество, което води атмосферните промени на времето – защото в невидимия свят има едно същество, което ръководи промените в атмосферата, всички промени стават по негово разпореждане.

Следователно, щом спада барометърът, аз по телефона го питам: "Моля, какви са вашите разпореждания за днес?" Казва, ще духа южен вятър, после северен вятър, после ще има такива облаци, ще има бури, ще има дъжд. Казвам: "Какво количество ще падне?" Няма да нагласявам времето според мене. След като попитам може ли това да се отложи, казват: "Не може." Тогава аз взимам грехи, обличам се, приготвям се за дъжд. Вие сега казвате: "Да може и ние да питаме." Че по телефона да ви кажат. Вие веднага ще кажете: "Не може ли да се отложи?" Въпреки че аз зная, че ще вали дъжд, аз оставам да стане, както е наредено. Аз зная, че ако спра вятъра, после ще платя глоба. Тогава ще мязаме на онзи романски свещеник, който качил се на трена и като погледнал през прозореца, паднала му капата. Той дръпнал сигнала, спрял трена. Защо? За една попска кана. После го глобяват.

Казвам, ние сме пред ония положения общи в живота, за да изучаваме себе си. Ние сме дошли да изучаваме само анормалните, лошите страни. Има една красива страна да се изучават човешките мисли, чо-

вешките чувства и човешките действия в тяхното нормално състояние, при какви условия и защо идат тия мисли. По някой път, като дойдат, не можем да дадем оценка. Някой път казваме, че някои мисли са лоши. Мислите, които за вас са лоши, за нас са добри. Чувствата, които за вас са лоши, за други са добри. Ние нямаме още мярка кое е добро и кое е лошо. Когато дойдем до същинската мярка да познаваме де е доброто и де е злото, то е друг въпрос. Но да познаваш доброто и злото като основни мерки. Трябва да се изучава, за да може човек нормално да расте, от невидимия свят да му разкрият законите на числата. Вие тръгвате по правия път. Аз написвам числото 12 във втора степен – 12^2 , – това е една формула. Може да минете, но ако не знаете, не може да минете. Ако вие не разбирате това число, вие много ще страдате, на общо основание. Вие ще мязате на онзи герой, който изклал 12 души. Като заклал последния, турил ножа в ножницата, но той ръждясал и като дошъл тринадесетият, не могъл да извади ножа от ножницата. При дванайсетте ще извадиш, може да извадите ножа, но някой път може да ръждяса кръвта в ножницата. Тогава вие ще понесете резултата.

Казвам, при тия малките невнимания много пъти изгубват сражението по единствената причина, че сме невнимателни. Всякога човек трябва да бъде внимателен. Не че може да сте постъпили зле, защото страданието може да дойде и при хубавите работи. След като сте яли тридесет хапки, да кажем, туриш още една хапка, веднага това хубавото състояние се превърне. Едно приятно чувство се изисква. Мен ми разправяше един господин. Една вечер имал прекрасно състояние, въодушевен в третото небе, един приятел му донесъл една красавица, турил я в млякото, турил и малко вода и вечерял към девет часа вечерта. Изял цялата купа, но вечерта сънува, че отива в едно подземие, пш-ка, мъчи се, събужда се, стомахът му тупа, цялата нощ

се върти, бърти. Краставицата не може да се мели. Цялата нощ се чувства отпаднал, сърцето му бие особено, бута пулса – не бие равномерно, ритмично, казва си: "Друг път краставица в десет часа не ям."

Краставица вечер не се яде. Тя се яде по обяд. Ако искате краставицата да е приятелка, сутрин ще ядете, към обяд – от десет до дванадесет часа е отлична. Онези от вас, които сте неврастеници, неуравновесени, краставица яжте. Отлично действа. Но ядеш ли вечер в десет часа, ще се разболееш. Краставицата е лечебно средство за уравнивяване на известни човешки енергии, но ако я ядете навреме. Ако я ядете без време, ще произведе болезнено състояние. Благодарение че този господин се е отървал от явна смърт. Краставицата може да те свърже с известен род енергии и да спре сърцето.

Сега, ако е за ядене, вечерно време, след като залезе слънцето, нищо не яжте. Малко вода пийте. Много ядене вечерно време е вредно. Цялата съвременна култура – и в Америка, навсякъде, всичките хора все късно ядат и затова боледуват. На тия цивилизовани глави не им дошло наум да не ядат късно. И в Америка всички късно ядат. Стомахът им е развален и повечето от тях страдат от дисперсия на стомаха.

Сега ние пренасяме. Като дойдем до религиозните хора, често и те във външното страдат от дисперсия. Има опасност и ти, като изучаваш духовната наука, и ти да страдаш. Искат всичките хора да бъдат чисти и святи. Ти нямаш представа какво значи свят човек. Святият човек няма никакъв външен изглед. Святият човек ще го видиш, че е един обикновен човек. Той е толкоз обикновен. Като го срещнете, ще се поусмихнеш, той е толкоз естествен, толкоз доволен. Той ще се извини. Святият човек знае какво яде. Той никога не казва: "Аз това не ям." Казва: "Извинете, аз сега ядох. Много ви благодаря. Ще взема от хляба, колкото да опитам от яденето." Не трябва да взема участие. Понеже този святият човек, като дойде външ, той

няма да се взира, той ще се занимава със съвсем друга работа. Че имате раздор, каква е жена ви, казва: "Много добре живеят." Ти очакваш да каже нещо друго. Казва: "Много добра жена имаш. Като нея не съм виждал." После жената пита. И мъжът е много добър. Казва: "Този вашият мъж много ми се харесва, той на светия мяза. Децата са отлични, такива деца не съм виждал." Като излезе светията, ти мислиш, че се смее, пък той човекът така мисли, всичко хубаво вижда с очите си, не вижда нищо лошо. Казва: "Господ да ги благослови. – Казва: – Имат известни мъчности, но без мъчности не може животът. – Казва: – Господ да им даде своето благословение." И си заминава.

Ако ние не се научим като този светия така да разсъждаваме, ние ще имаме резултати, от които няма да бъдем доволни. Някой път седите в един и същ клас. Защото в природата може да седите в два обратни пътя. Казва, правия път. Правият път си има отклонения. Тесният път си има свои отклонения. Много специфично преминава тесният път вечерно време. То е придобиване на две различни опитности. Ако някой от вас би минал по този път, по който Христос говори, вие ще видите какво разнообразие е. Той е най-разнообразен път. Тесният път е разнообразен път. Широкият път е еднообразен, блъсканица на хора, всички вървят, няма нищо красиво. В този тесен път има голямо разнообразие. Ти се занимаваш със себе си да видиш различните Божествени постъпки. В този тесен път може да видиш какво нещо е животът: къде си бил, защо си дошъл и как трябва да живееш на земята. Тесният път е красивият път. Тъй както го разбират, някои мислят, че това е път на страдание. Има път на мъчности. Трябва много да се учи в този път. Ще учиш. Може би по десет часа ще се занимаваш да разрешиш една задача. Но той е един от най-красивите пътища.

Колко прави, като се умножи 12 на себе си? $12^2 = 144 = 9$. Ако умножите 9 с кое да е число, какъв

е резултатът? Винаги сборът на цифрите дава 9. $2 \times 9 = 18 = 9$; $3 \times 9 = 27 = 9$; $4 \times 9 = 36 = 9$; $5 \times 9 = 45 = 9$; $6 \times 9 = 54 = 9$; $7 \times 9 = 63 = 9$; $8 \times 9 = 72 = 9$; $9 \times 9 = 81 = 9$. Ако умножите $144 \times 9 = 1296 = 18 = 9$. Законът е следният. Благоприятните условия всякога дават добри резултати. Или разумните условия всякога дават добри резултати. Неразумните условия дават лоши условия. Ако вие сте земеделец, закъснеете да сеете нивата, понеже времето за сеене е определено, ако се прескочи, времето е изгубено. Онези, които разбират, не сеят тези семена, които трябва да сеят. Ако се прескочи времето, не сеят. Запример, ако сеете лятно време зимница на нивата си.

В живота има някои отношения, които стават само при известни условия. Трябва да разбирате условията. Някои от вас не може да бъдат богати, понеже са родени в такава зодия, когато човек богат не може да стане. Каквото и да правите, богат човек няма да станете, понеже вие сте родени при условия на бедността, вие не може да измените тия условия, тия съчетания. Някои от вас сте родени при други условия и без да искате, богатството ще дойде при вас. Някой богат чичо ще остави наследство. На някои от вас баща ви ще остави дълг, нищо не остава, но дълг трябва да плащате. Казва, какъв ще бъде късметът? Късметът ще бъде, ще носите раница, богат няма да бъдете, сух хляб ще ядете. Докога? Докато Йосиф беше в затвора, страданията продължаваха. Докато изкупи своята карма, лежа в затвора две години. Влезе в затвора, след това беше турен от съдбата в други условия. Той имаше красива зодия.

Трябва да разбирате законите, да минавате от едно състояние в друго. Но за да минете в едно красиво състояние, непременно трябва да минете една граница на големи противоречия в живота. След това наставя друга фаза в живота. Един живот трябва да се смени с друг, за да се сменят условията. Или казано на окул-

мен език, ти, ако искаш да смениш своята съдба, ти трябва да се родиш. Казва, втори път може ли да се родиш? Ако може да се родиш, може да измениш съдбата си. Ако не може да се родиш, не може да измениш съдбата си. Ще останеш ли със същата стара съдба, ще се мъчиш, ще падаш, ще ставащ, каквото предскажеш, нищо няма да стане.

Сега какво разбрахте? Ние не свеждаме работите към личния живот, но към законите, които Бог е турил, по които закони трябва да вървите. Защото моето желание е да ви доведе до една фаза да се родите изново. Ако вие не може да се родите, беднотията ще върви след вас, грехът, страданието, мъчението ще вървят след вас. Ако се родите, всичко това ще остане, както змията, когато съблича кожата си. Ще се съблечете, и от това нищо няма да остане. Не се ли съблечете, ще имате стария живот. Някой от вас ще каже: "Не съм ли роден?" Ако ме пита "роден ли съм", аз нищо няма да кажа. Трябва ли аз да ви питам живея ли аз, или не? Ако попитам: "Как мислите, аз живея или не?" Аз зная. Или вие да ме питате: "Роден ли съм аз втори път?" Вие сами трябва да го знаете. Някои от вас сте заченати, обаче може да бъдете пометнати. Девет месеца ще седите при неблагоприятните условия в утробата на майката. Христос трябваше при гения да седи в утробата на земята. Най-малко девет месеца ще бъдете поставени при неблагоприятните условия. След туй, ако майка ви е много разумна, може да ви роди, както трябва. Ако не е разумна, може да направи погрешка, да ви пометне. Може да бъдете пометнати. Когато се зачеваш, да се молиш да те пазят от невидимия свят, за да не те пометнат.

Защо трябва да се молиш? Когато се кача на един файтон, ще се моля файтонджията да не ме преметне. Всеки един от вас трябва да знае какво нещо е пометане. Из прозорец може да излезе навън, из файтона може да бъдеш изхвърлен. Навсякъде се моли. Казва,

помоли се. Но в молитвата има тайни, да знаеш как да се молиш. На един човек може да кажеш сто думи, и той да не те послуша, но може една дума да кажеш и ако знаеш как да я кажеш, ще те послуша. Тази дума ще свърши работата на стоте думи. Ти съкращаваш на една дума.

Христос казва: "Не мислете, че в многото говорене ще бъдете послушани." Ще кажеш една дума. Спри се. Тя ще произведе същите резултати, отколкото три дена да се молиш. Може едно повдигане на твоя ум да произведе същите резултати, но трябва да знаеш да вървиш по законите на мъдростта, по законите на любовта, по законите на истината, на доброто. Работиш ли така, целият разумен свят е с тебе. Щом повдигнеш ума си, някой ангел веднага ще дойде, ще се усмихне. Ангелите обичат да посещават хората, които вървят по пътя на любовта. Сега вие мислите, че отвън ще бъде. Не седи във външността. Че ангелът ще бъде красив, когато дойде някой при вас - не какви са грехите, но какво той носи за тебе, какво той може да ти даде – то е хубавото. Каква е местността на един извор? Може да бъде много красива, но важно е каква е водата, която извира. Ако тази вода е хубава, то е важно.

Всеки един човек за нас е важен, какъв е неговият живот, туй, което изтича, туй, което донася полза. Онзи ангел, който може да бъде при нас, може да произведе такова впечатление, както Елифас Леви, който се е занимавал със спиритизъм. Извикал един от древните мъдреци, занимавал се с бялата магия, произвел един резултат. Като дошъл този мъдрец, погледнал го Елифас Леви, не могъл да издържи този поглед, паднал на гърба си. Когато дойде един ангел, не може да издържите. Единственото нещо – ще го погледнете, казват: "Видях един ангел." Ангелът какво отношение има? Какво от туй, че си видял един ангел? Казва: "Видях царя, видях царицата, видях едн-кой си банкирин, видях

парите му." Онова положителното, малкото благословение е за предпочитане, отколкото много, в което няма, никакво благословение няма.

Първото нещо – ще проучвате. Като станеш сутрин, не си разположен, извади часа си, виж слънцето къде е. Онези от вас, които се занимават с геометрия, може геометрически да си начертаят. Когато вечер се събудите, да видите какво е падането на слънчевите лъчи, как падат. Ще си съставите една фигура, ще видите квадрат ли е, или триъгълник. Онези, които не разбират, нека се учат от другите, които знаят повече.

Сега мнозина от вас обичате обобщенията, казват: "Аз зная това – Бог е любов." Единствената неразбрана дума е "Бог е любов, Бог е мъдрост". Знаеш ли каква е Божията любов и Божията мъдрост, резултатите какви са? Какво значи, че Бог е любов? Живот, който имам в мене, душата, духът, те са плод на Божията любов. Условията, при които живея, те са резултат на Божията мъдрост. Аз не може да разбера кое заставило Бога да влива тия неща в мене, защо ме е създал, защо пълни моята глава с тия мисли, тия чувства и тия действия. Аз не може да зная. Ако ме попита, не го зная. Зная едно. Че всичко, което ми е дал, аз не съм направил нищо. Зная, че нося една торба със злато, но защо ми е дадена, не зная. Обаче, като гоїде торбата, сменя, открива. Аз нося свещената книга. Когато гоїде онзи мъдрец, вземе книгата, започне да ми чете. Ние още не сме отворили книгата на живота, да четем. Сега надписа прочитаме, печат ъ туряме, като гоїде, като гоїде онзи мъдрец, който написал книгата, той ще чете.

Казват, да влезе духът в нас. То е детинско схващане. Духът в нас не може да влезе. Влизането, то е много механическо разбиране. Ти влизаш вкъщи. Щом влезеш вкъщи, то е буквата на нещата. Представете си някой човек, който никога не влиза вкъщи, гоїде

един, казва: "Заповядайте!" Казват, влиза вкъщи, влиза в църквата. Богомилите не са влизали в църквите, по-неже мислили, че са от дявола направени. Богомилите никога в църква не влизали. Идея имат в тяхното съзнание. В градежа една къща е опсувана, тя е опетнена и църквата също е опсувана, тя е нечиста. Дрехата, която е направена, и тя е опсувана.

Та казвам, като дойдете до истинската наука, спрете се и ще си направите една дреха чиста, да е направена в един свят, дето всичко е чисто. Една греха донасят в невидимия свят – ще бъде чиста, ще бъдат турени всички хубави чувства. Като облечеш, ще почувстваш като арфа, която пее. Има един инструмент, който, като се тури във въздуха, той сам свири. Ако така грехата не е направена, ние усещаме токовете, влиянията, които идат.

Сега целият живот е в дисхармония от нашето неразбиране. Аз запример се учудвам, има приятели, които от десет години не може да разберат, казват – тази работа не върви. Още не мога да разбера защо не им върви. Казвам, всичките мухи в моята стая още не са разбрали и ходят по прозорците да излязат. Не може да разбера защо не излизат от стаята отвън. Някой ще каже, много ги обича Учителят, по цял ден седят при него. Аз никак не ги обичам, затворени са те.

Не влизай там, дето има прозорци, дето може да те затворят някои хора, не влизай. Никога не приемай условия, в които ти може да бъдеш ограничен. Каквато и да е мисъл, каквото и да е желание, щом пожелаеш, ако в туй желание има известно задължение, ти се обвързваш. Някой казва: "Свободен съм." Щом имаш желания в себе си, ти си вързан. Ако туй желание, което съществува в тебе, то е, без да те задължава, ти си свободен.

Казваш: "Дай ми сто лева." Дръж ги за мене, нека седят във вас. То е вече ангажиране. Нека седят парите, то не е оправдание, хич няма да кажеш: "Да си ги

взел." Ще кажеш: "Не оставяйте в мене парите, понеже нямам кесия да ги държа. Често ние се ангажираме с ненужни мисли, с ненужни желания, които после донесат цели страдания. Трябва да се освободим от вярвания, които за нас са непотребни.

Някой ще каже – нещо по-съществено. Ако аз построя една къща на триъгълник, как бихте живели вътре, как бихте живели в триъгълника? Щеше да ви стане много тясно. Триъгълникът е хубава емблема, но ако построиш къща на триъгълника, ще си създадеш нещастие. Туй, което е идейно в ума, не е идейно на физическото поле. Следователно този триъгълник непременно трябва да турите тази крива линия, за да измените влиянията. Но за да прекарате движението, да го направите хармоничен, трябва да разбирате качествата и свойствата на материята, с която трябва да работите. Или трябва да разбирате законите на вашата мисъл, вашето сърце, или трябва да разбирате ритмуса на малкия мозък, ритмуса на вашето сърце, хода на артериалната кръв, обращението на венозната кръв. Във всеки даден случай трябва да разбирате температурата на вашата кръв, какъв примес има, каква е чистотата ѝ, после трябва да разбирате какъв цвят е, в каква степен цветът е. Всеки трябва да знае какъв е цветът на кръвта. Ако вие нямате ясна представа, ще се спреш в ума си, ще видите в съзнанието какъв цвят има и по нея ще съдите какво е вашето съзнание. Всеки един примес виждам ясно в кръвта си. Ако имам дефект, виждам ясно в кръвта едно петно, което се движи. Това са болезнени състояния, черни петна, които виждам в кръвта. След туй трябва да работя дълго време, докато ги запаля тия черни петна да станат бели петна. Някой път виждате в очите черни точки. Всичките точки трябва да запаляш, да изгориш, след туй да я превърнеш на червен цвят, пак да я поставиш в кръвта, да може да я използваш.

Казвам, ако влезете в една практическа школа на живота, ще има много да работите. Сега казвате: "Какво каза Учителят?" Кръвта трябва да има червен цвят. Това не е знание. Какво каза Учителят? Трябва да бъдем добри. Това не е знание. Трябва да бъдем красиви. Да бъда красив, да стана красив, да разбирам красотата, да мога да я придобия. Това вече е знание. Че това е най-хубавото. Как ще образувате добродетелта във вас? Аз не смея. Има една формула, не може да ви я дам. Ти не може да бъдеш добър, ако не си роден. Нищо повече.

Една мъртва материя, за да може да премине от своето състояние, непременно трябва да се роди. Значи трябва да гоиде едно разумно същество, което трябва да възприеме тази материя, да внесе от своя живот в нея. Мъртвата материя е изгубила от живота си. Следователно тя се нуждае от нов живот. Ако мъртвата материя в себе си не може да придобие живота, тази материя ще произведе един дисонанс. Всичкото ни усилие е да минем от смъртта в живота. Значи тази материя, която е турила първичния живот, да можем чрез знанието, което имаме, да повдигнем, да преобразим цялото си тяло.

"Бог е любов, Бог е мъдрост, аз съм добро, аз съм истина."

*Тридесет и шеста лекция
на Общия окултен клас
30 април 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПРЕТРЪПВАНЕ И ПРИТЪПЯВАНЕ

Тайна молитва

Размишление

Някой път в психологията на хората настава едно състояние на претръпване. Ако повторите много пъти една постъпка, едно чувство, една мисъл, едно и също действие произвежда отъпяване. Значи има известно добро. Най-първо вие ядете, вземете една хапка, после вземете втора, трета, четвърта, пета, шеста – дойдете до върха, когато тия постъпки влияят върху вашата нервна система, но след туй настава едно претръпване. Претръпването всякога показва, че вие сте дошли до нормата и сте заминали. Трябва да се спрете, да вземете друго направление.

Природата не разбира, че правият път е правата линия. В природата такъв път не съществува. Какво подразбирате под думата "прав път"? Или под думата "схващане" или "понятие"? Понятието за любовта или схващането за любовта какво е, какво обяснява? Когато някой влезе в някоя бакалница, какво може да направи, зависи от кесията, от средствата, с които разполага. Но това са прости понятия за живота. Докато имаме взимане-даване с бакалина, нищо не се постига. То са прости физически отношения. Дойдете до ония схващания за любовта. Казваме, да се обичаме. Но разбирате ли любовта, какво в нейните тънки прояви. Казва, да свирим. Ще вземете един инструмент, напра-

вен от четири струни, лък. Външните отношения са едни, а вътрешното схващане – друго.

Казвам сега, кой е бил онзи гений, който в български език създал думата "понятие" и в английски език думата "conception", няколко значения има то. Има известни идеи да прекараме, които, също както когато един човек създал един инструмент. Ако имаш една цигулка, да кажем, това е цигулка. Който разбира цигулката, това е цигулка, но се нарича и виола. Защо я наричат и виола? Каква идея имал онзи, който направил виолата? Този българин, който направил тази цигулка, той нямал понятие за виола. Направил я според своето разбиране донякъде и я кръстил виола. Разбира се, сега каква идея го е ръководила? Този българин не е разбирал толкоз от техника. Той имал природно схващане доста сполучливо. Цигулка, която свири на дебело. Защо цигулката свири на тънко? От тази има някои, които свирят още по-дебело, има чело, има и най-дебело – контрабаса. Онзи, който създал челото, онзи, който създал контрабаса, онзи, който създал виолата, той има идея в музиката, в хармонията на музиката, не само да са изрази на звуците, съчетание на звуците в разни състояния, в разни полета. Всеки тон има свое поле, за да може да се развие.

Казвам, когато ние говорим за музика, казва: да пеем. Най-първо, всичко в природата започва с пеене. Механическа страна има пеенето. Може да пееш, но пеенето има едно възпитателно значение. Всяко движение съдържа известно понятие в себе си, една придобивка. Да кажем, вземе един портокал. Във вас се зароди желание да извадите сока от този портокал, стиснете го. Защо? Имате една идея. Питам, между портокала и вас какво има? Портокалът може да пита: "Какво съм ви направил?" Казваш: "Идея имам." "Каква идея?" "Ще видиш." Натиснете, докато падне този сок в чашата, извадите семенцата, турите малко захар, объркватте, правите някакъв опит. Веднъж, два, три, изпиемте теч-

ността. След като опитате течността, какво ще постигнете? Изпиеш тази чаша. Казваш, отличен е този сок. Казва, какво постигна? Нищо не си постигнал. Нищо не съм постигнал, нямам резултати, не знам какво. Но, разбира се, постигнал съм нещо. Но тъй да се обясни, трябва ред схващания, понятия, за да добием въхновеността вътре, в което движенията са вечни.

Ако вземете една кибритена клечка, запалите я в края, ще произведе един пожар и в крайния ѝ предел ще се опита силата на тази кибритена клечка, какво може да произведе. Самата клечка е нищожна, но тя може да произведе един голям резултат. Казват, че тия резултати са опасни, значи вредни резултати. Сега вие пиете тази чаша с портокалов сок, ще произведе един резултат. След колко време ще произведе същия резултат? При сегашните условия може да знаем, ако тази чаша е пълна с отрова, лекарите може да определят след колко време ще произведе едно болезнено състояние, конвулсии. Ако изпиеш една чаша отрова, може да се определи приблизително след колко време ще настъпи смъртният момент. Смъртният момент ще настъпи, когато отровата ще покаже своето най-високо влияние и лиши човека от живот. Човек ще мине от едно състояние в друго.

Сега това са само обяснения. Имате известна религиозна идея. Какво разбираме под думата "религиозна идея"? Религиозната идея спада към чувствата, защото религиозният живот е чувствен живот. Там, гето няма чувства, няма религия. Чувствата вземат голяма роля в религията, умът после взема участие. Не вземе ли умът участие, чувствата имат свойство да се съгъстват. Тогава атмосферата натеее, стане гъста. Туй всички го знаете. Казвате, и най-веселият човек щом влезе в областта на любовта или щом влезете в духовния свят, има опасност вече да станат всички промени вътре – и хубави, и лоши промени. От нашето гледище кое е лошо? Всъщност какъв е светът

на чувстванията, никой не знае. Но ние, щом влезем вътре, започваме да ритаме оттук-оттам, след туй всеки един от вас, който е влязъл вътре, все ще измени нещо. Върви някой, маха ръката си напред-назад, някой може да въздиша.

Сега, че какво има в пшкането? Душа човекът, но в гишането седи една идея. Желанието, което той има, не е постигнато. Да кажем, вземете онзи ловец, и той има идея, носи пушката. В ума му седи заекът неопечен, хрътката го следи, той, като гръмне и не го убие, съжалява. Като че се откъсва нещо от сърцето му, съжалява, че не го убил. Обикновено в турско време ще въздъхне, ще изпъшка или ще изпсува. Като пренесете това и в духовния свят, е вярно. Аз виждам хора, въоръжени със своите пушки. Защото всеки, който иска да вземе нещо, той е въоръжен. Ако ти в една бакалница с една кана бъркнеш в неговия варел, извадиш масло – този бърка, онзи бърка – какво ще остане за бакалина? Ако бъркате според неговите правила, оставете нещо – добре. Но ако бъркате, без да оставяте, на вас е добре, но на бакалина не е добре.

Вие влизате в природата, казвате, Господ създал света и е турил известен ред на нещата. Когато вие влезете в една бакалница, там има известни правила, които трябва да пазите. Когато влезете в религиозния живот, и той си има известни правила. Когато влезете в ония психологически отношения на човека, в неговата възвишена мисъл, и там си има правила, които трябва да спазвате. Най-първо, ако не се научите да спазвате законите, няма да имате никакви постижения, ще имате обикновени постижения.

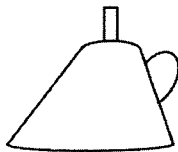
Да кажем, че някой човек е религиозен. В какво седи религиозността? Виждате, този религиозен човек ще коленичи, ще вдигне ръце отвън. Но знаете ли вие началото на онзи живот? Религиозните хора са започвали с правила, имало е музика, танци. Вие трябваше да се наредите на едно колело. Един ще свири, вие ще за-

почнете да се движите. След известно време вашето положение няма да бъде такова. Дервишите така играят. Дервишите са едно изопачаване. Игрите са били много ритмични.

•
Всяка идея, която вие искате да постигнете, всяко едно чувство, то си има известен ход, известни линии на движение. Ако знаете тази линия на движение, вие може да постигнете това чувство. Тъй както градинарят, ако разбира законите на гървото, знае всеки един клон как се развива. В чувствения свят е същото. И чувствата зреят, и те имат свои плодове. Плодът на едно чувство е онова хубаво разположение, което може да добиеш.

Казвам, при сегашното състояние, когато се казва, че трябва да се работи над себе си, настава една работа. Вие слушате и казвате: "Ние знаем." Знанието е вече търговия. Вие сте натрупали стока. Да кажем, че вашите складове са пълни. Трябва тази стока да се преведе, да се превърне в звонкови монети. Ако сте техник, онази природна сила трябва да се впрегне на работа. Ако силата, която се образува, да кажем, силата на Софийското поле, може да се превърне на електричество, да осветлява, да се ползват хората. Ако вие не може да впрегнете това, което сте придобили, ако вие не може да впрегнете вашата мисъл на работа, за да се ползва животът, какво ще постигнете? Не казвам, че не се ползва, но как?

Най-първо българите имаха едни малки газеничета. Сутрин, като станеш, нощът е пълен със сажди, дълго време трябва да се кашляш, да се чистиш. Ако в религиозно отношение имате такова газениче, много ли светлина имате? Аз виждам мнозина с такива газеничета. То е схващане. Щом си недоволен, това е газениче. Но това са положи-

ния във фигури. Когато едно понятие не е правилно разбрано, тъй както в природата, то произвежда едно дисхармонично чувство. Има едно състояние на мисълта – ти не можеш да мислиш, нямаш импулс за работа. Няма нещо, което да те освежи, да те накара да работиш. Неразположен си, всичко ти е криво, хората ги виждаш лоши, казваш, този свят не струва да се живее. За тебе това е вярно. Че не струва да се живее, в много ограничен смисъл, не си струва да се живее в такова разбиране.

Казвам, при това положение, в което се намирате, трябва да се даде ход на вашето разбиране, туй, което искате да разберете. Някой път искате да го предадете на хората. Искате да предадете вашето разбиране, да се обърнат хората. При сегашното разбиране искате да обърнете всичките хора. Ако всичките хора се обърнат и започнат да мислят като вас, какво щеше да се постигне? Нищо няма да се постигне. Тъй както вие разбирате, ако всичките хора разбират, нищо не се постига. Това още не е разбиране. Идеята е във всинца ви да се предаде онзи импулс, вътрешният импулс на онази природа, която работи в цялата вечност. Има нещо изработено, какви са вашите схващания, вие се въздържайте. Оставете вашите лични схващания само за себе си, докато имате нещо определено. Някой път вие може да мислите, че сте много добри. Опитайте вашата добродетел докъде се простира. Добрият човек, който се самовлада, той трябва при всичките условия да остане верен на себе си. Верен на себе си значи външният свят да не може да отвлече ума ти.

Ще ви дам един пример. Отива един ученик при един от великите учители на Индия да иска да го научи на великата тайна на природата. Пратил го да направи един опит. Казал му да удари една плесница на един военен, на друг един религиозен човек, който се моли, и на един агент. Казва: "Ще идеш, ще удариш на тримата

по една плесница." Отива той и като ударил на военния една плесница, онзи му ударил две. Отишъл при ходжата, който се молел, ударил му една плесница, онзи се повдигнал, искал да го удари, но се въздържал. Отива при агента, ударил му и на него една плесница. Той стоял като мъртъв, нищо не усетил, като че нищо не усетил. Толкоз бил зает в своята работа, толкоз погълнат от своите мисли, че никакви впечатления от външния свят не увличали неговия ум. Ако една плесница може да го отклони от неговата работа, какво е неговото вдълбочаване? Връща се ученикът при учителя си и казва: "Опасна работа е. При военния отидох и му ударих една плесница, той ми удари две. Отидох при религиозния човек, той само повдигна ръката си, но не ме удари. А третият, агентът, той даже не ме усети, че го ударих." Учителят му казва: "Военният, той е по закона на природата. В природата, като направиш едно престъпление, ще ти направят две. Второто положение е чувствата, ще те турят наред. За третото положение, когато говорим за любовта, разбираме едно състояние да те не смущава нищо от моя свят. Дотогава, докато се смущаваш от отношенията с хората, ти не си в областта на любовта. Щом влезеш в областта на любовта, всичките отношения на хората не ти правят впечатление. Ти си толкова повдигнат, че не им обръщаш внимание. Казва, как може да обърнете внимание, той е горе, той не може да бъде в тия висини, той не може да се занимава с тия въпроси."

Казвам сега, че религиозните общества са започнали с музика. Имате ли вие понятие как са започвали старите хора своите религиозни танци. Вие казвате, че нас не ни интересува. Прави сте. Що ви интересува старото изкуство на яденето? Техните песни, както са били, то е изражение на тях. Аз съм превел една източна песен, тя е древна. (*Учителят свири.*) Всяка една музика, то е едно движение. Ако ти не знаеш туй

движение, ти не може да разбереш и тона. Всеки тон в природата има съответстващо движение. Ти не може да се настроиш религиозно, ако нямаш антена. За да бъдеш в правата смисъл религиозен, ти трябва да разбираш всичките тия движения. Ако ти не може да ги разбереш и да ги привлечеш към себе си, ти няма да имаш съответстващо понятие, няма да се открият тия духовни картини.

Духовният свят е свят на образи. Ако не може да се поставиш в едно отношение да оценяваш образите, ти не може да чувстваш. Всякога в сегашно общество кои приятели се свързват, кои приятели се разбират? Да кажем, имате един приятел. Какво ви интересува във вашия приятел? Вие не сте си давали отчет кое във вашия приятел ви интересува. Като го видите, обичате го. Но да обясним нещата. Ние не може да обясним какво нещо е приятелят. Но в присъствието на вашия приятел вие може да чувствате и да мислите, и да говорите. Или най-първо, като говори приятелят ви, всичките тревоги, които имате, ги забравяте. Като дойде един ваш приятел, всичките тревоги изчезват. Тъй както онзи, който сега в гората, гладувал е, дойде онзи, който носи пълна торба с хляб и провизи, веднага изчезват смущенията на този човек.

Сега и в религиозно отношение се смущаваме. Липсва ни нещо. Тази липса трябва да се допълни. Сега на вас ако дам този образец, при сегашните ваши понятия, ако ви кажа как са играли, са правили своите религиозни танци, какви са били техните религиозни схващания, какво ще ви ползва вас, кажете ми. Ако вие в себе си не може да направите същите танци, законът е същият – тогава по този начин, сега по друг начин. Ако вие тъй хармонично не може да чувствате и да мислите, пак няма да произведете ония резултати, които искате. Дълго време като се движат, веднага със своите танци те привличат тия сили от невидимия свят в своя организъм. След като вече цялото

това общество се настройва, след като излязат, стават обикновени.

Човек, като влезе в едно религиозно общество, ако се стопи в тази атмосфера, с него ще стане една обнова. Обновата става тъй, както когато идеш в планината, от чистия въздух, от светлината или от топлината. Ти значи ще се претопиш в тази атмосфера на религиозен живот. Онова схващане, да мислим, че религиозният живот е известни постъпки, не е право. Постъпките още не означават религиозния живот. То е непрерывното онова, което се втича в човека, което повдига човешката душа, което повдига човека, дава радост и веселие. То е религия.

Ако кажем... (*Учителят свири и пее.*) Какво означава това? Ако вие вашите чувства не ги спрете на едно място, след като вървят дълъг път, вие ще направите един извор. Значи животът е път, трябва такова движение. Вие ще вървите във вашия път, докато дойдете до един пункт, дето трябва да се спрете.

Казвам, сегашният ваш живот можем да го превърнем в нещо разумно. Онези от вас, които може да свирят, да свирят, да направите някои опити, да пеете. Мнозина хора са направили опит и са сполучили. Някои са чели Библията по десет, петнадесет, двадесет пъти и имат постижения, но ~~тия~~ постижения са само за малцина. Една американка на деветдесет години е прочела Библията деветдесет пъти и имала резултат. Зависи, ако четете Библията по един начин или по друг начин, ще имате известни постижения, но в четенето трябва да разбираш.

Ако дойдеш да изучаваш един светия, ще разбираш нещата, както трябва. Казвате, в миналото Езекил имал постижения. Много религиозни хора сега ги нямате. Данаил имал постижения, сега ги нямате. Йоан в Откровението имал постижения. Туй, което е писано, е много малко. Някои от вас казват, те са стари пророци, те са стари неща. Какви са новите

неща? От две хиляди години духовният свят е станал по-богат. Даже мнозина от вас не знаят дали има религиозен свят, дали има други същества вън от човека, дали съществуват неща. Под "човека" ние разбираме разумното, общият принцип, който прониква цялата природа. Ние не може да отделим себе си от природата. В тази разумност са свързани всички органически същества – от най-малката форма до най-великата са свързани в тази разумност.

Вие казвате, съществуват ли други същества? Съществуват в още по-висша форма на тази разумност, но още не са се проявили в своята форма. Ако ние не бъдем благодарни за туй постижение, което сме постигнали, много малко сме постигнали. Ако нашата форма няма други постижения, няма смисъл животът. Смисълът на живота е към онова великото постижение, което е начертано в живота, към което се стремим. Всеки един от вас трябва да има малки постижения за себе си, после да ги предаде на другите. Най-първо – постижения за самия него. Вие, като влезете в природата или като влезете в Царството Божие, вас ще ви турят на работа. Вие мислите, като идете в небето, там има китари, ще ви дадат китари, да свирите. Ако останете там да се учите, ще ви върнат назад. Всички не може да свирите, но всички може да мислите. Може да не сте някой знаменит художник или архитект, но всеки може да работи над себе си. Към това трябва да се стремите. Вие, каквото да работите, дали сте в празна стая, дали четете, или стоите, всеки един трябва да се стреми да придобива по нещо, да разработва сегашните си идеи.

Вие вярвате в Христа, казвате – трябва да идем да го проповядваме на хората. Казваш: "Повярвай в Христа." Казвате, трябва да идем да проповядваме на хората, но като идете, какво ще проповядвате? То значи, родиш едно дете, но с раждането не се свършва. Туй дете, което се роди, майка му всяка нощ по три-четири

пъти става, ходи при лолката, кърпе го, каква грамадна работа съставлява, докато го отхрани. Но работата не се свършва. След туй туй дете ще започне да работи над себе си. Вие сте започнали голяма работа все. Когато се пробуди вашата душа, вашият ум, вие трябва да работите над себе си. Ако не работите, един ден ще внесете дисхармония. Ако майката не гледа десет години детето, тя може би ще изгуби своя резултат. До края трябва да се свърши работата.

Питам, ако нашите песни, които мук пеете, се изпеят на един източен човек, какво ще му придадат, кажете ми. В разбирането на песента. Всякога човек трябва да се настрои музикално. Религиозният човек не може да има постижения, ако не се настрои. Той изменя ежедневното настроение, което се механизира, в което животът свършено се опростотворява. Но туй опростотворяване не е механическо схващане. Трябва да има свой смисъл. Ако ние останем в постоянния ежедневен живот, ние ще останем в нивото на света. Постоянно трябва да се отърсваме от тия ежедневни схващания.

Ние казваме, има някои ненормални неща. Ненормални неща са тия, които спират прогреса на човешката душа. Без разлика е какво е. Всяка мисъл, всяко действие, всяко понятие, което спира човешката душа, ние говорим общо за душата в природата. Туй, което подтиква човека напред, то е морално. Туй, което спира човека, не е морално, значи не е разумно. Всяка храна, която не нахранва човека и не го подтиква напред, трябва да се отхвърли.

Сега новите идеи мязат на тази виола. Ако вас ви се даде, може ли да свирите? Да дръпнете струните, това всеки един от вас може да го направи безпогрешно. Туй е началото на постижението. После ще дръпнете по две струни заедно. Съчетанието на ония звукове, които са скрити в тебе, може да извадиш. Тази виола служи като антена. Чрез нея може да извадиш

ония звукове, които са в природата, ти си майстор тогава. (*Учителят свири.*) Как ще преведете тия звукове. За да разбереш този звук, ти трябва да се поставиш на равнина на тази висота, за да разбереш разумно. Ако разбираш вътрешното състояние на тия звуци, туй, което звуците съдържат, веднага ще настане една промяна, един проблясък ще дойде. Защото музикалните звукове в старо време и сега са едни и същи. Музиката е един ход.

Хората, които са слизали по инволюция, като дойдат до тук, е почивка. В българската музика показва, когато бялата раса дошла до дъното на материалния свят, преставала да ходи. Започвал обратният път, подскачането. Като дойдем до дъното, по-надолу няма какво да се слиза. Българинът казва: тупа, тупа, да се върнем към онова положение, в изтичането. Когато змията върви, тя търси път. Сега мнозина в своите чувства има да слизат още доста надолу. Ако не разбирате този закон на слизане, много от вас, ако не слизате, много работи има да преживеете. Ако нямате енергия на преживяване, трябва да се върнете назад. Преживяване трябва. Онова, което аз ви говоря, то е запалка, но ако нямате материал, с който да се работи. Трябва да имате материал. Хлебарят никога няма да тури своето знание в хляба, но вие ще извадите от хляба това, което природата е вложила в него. Тогава ще намерите онзи смисъл, дето казва Христос: "Аз съм живият хляб. Който ме яде, има живот." Ако можете да влезете в съприкосновение с този хляб, да извадите тази енергия, ти ставаш едно с хляба, и хлябът е едно с тебе. Един ден и за вас ще дойде смъртта, както за хляба. Що е смъртта от това гледище? Един ден и вас като опечен самун ще ви изядат.

Казвате: "Ще умра." Вашият живот ще се прелее във великия живот на природата, или вашето съзнание ще дойде в съприкосновение с по-високо съзнание. Щом дойдете в съприкосновение с по-високо съзнание, вие ще

умрете. Умирането е минаване от един живот в друг. Ако дойдете в този живот, ще видите, че този живот струва повече, отколкото обикновения живот. По-добре е да бъдеш един самун, турен в човешкото сърце, отколкото да те подмятат по хлебарския тезгях. Този хляб може да падне и да се окаля. Но ако хлябът се постави в човешкото сърце, вече има почетно място. По-добре е ти да влезеш да живееш в свещената стая на едно съзнание хиляди пъти по-високо, отколкото при обикновения живот, всичките хора да пипат. Нали сте виждали как хората избират хлябовете, избират, избират, най-после останат няколко самуни за фурнаджията. Оставете един хляб за фурнаджията. Фурнаджията не може да ви яде, той съжалява, че не продал хляба си.

Сега се изисква пречистване. Аз забелязвам дефекти в постъпките. Всички казвате, да се опростотвори животът. Не да се хармонира животът. Колкото по-малко говорим за любовта, толкова по-добре. Щом кажем за любовта, ние нямаме туй схващане, което тя съдържа. Думата "живот" може да разберем по-добре, отколкото любовта. Думата "знание" по-добре разбираме, отколкото мъдростта. В закона на мъдростта се изисква жертва. Ти не може да бъдеш мъдър човек, ако най-първо не се стремиш към Бога, към Първата причина. Ако ти Бога не обичаш, и другите хора не може да обичаш. Защото въздухът, който е вътре, в своята стая, има отношение с въздуха отвън. Любовта у хората, колкото и да е малка, има отношение към света, към Бога. Трябва да знаеш, че твоята любов може да се поквари, да ѝ липсват тия елементи, както на въздуха. След като дишаш известно време, се напълва с възглена киселина, която е отровна за организма. Ти може да живееш във възглена киселина, но трябва да станеш растение.

Когато кажем, че трябва да се приспособим към лошите условия, аз имам друго разбиране, не както ва-

шето. Казва, трябва да търпим. Не, щом се умножи въглената киселина, ще се превърнеш на растение. Щом ги разбираш тия растения, в тебе ще доставиш въглена киселина. Щом дойде въглената киселина, хората заспиват. Щом дойдат страданията, всичките хора заспиват, не могат да издържат. Човек, който не може да издържа страданията, то е много накупление на въглена киселина. Само растенията имат туй свойство, да използват въглената киселина.

Ако човек не може да носи страданията, той не може да бъде здрав. Човек, който носи много големи страдания, той е здрав човек. Ако някой пита какво нещо е здравето – здрав човек е онзи, който страда. Не който се мъчи и легне на легло. Да се мъчиш, това не е страдание. Страданието показва силата на човешката душа. А пък радостта, която чувстваш, показва възможностите, които той може да направи. Един човек виждаш каква е силата му, в скърбите с която разполага. Щом е радостен, ще видиш какво може да постигне. Тъй щото, щом имаш радост, постижения може да имаш. Щом имаш скръб, ще покажеш силата си. Щом падаш в едно състояние на скръб, ще покажеш капитала, с който разполагаш. Та и най-силните, които не разбират този закон, щом дойдат скърбите, казват – не струва. Хубаво.

Скръбта е пробен камък. Виждаме, че и най-великите учители в света, които са слизали в света, са страдали. Няма някой, който да не е страдал. Когато дойде Христос, беше силен да лекува. Който казваше, с вяра може и гората да се премести. Когато дойде до едно състояние, защо отиде да се моли? Защо не махна с ръка, да измени своята съдба? Той отиде при по-висше съзнание и молено се той, ако е възможно тази чаша да мине. Той разбира нещо велико. Казва, ако е възможно. Като че не бе готов. Казва, аз за този час дойдох, не да бъде моята воля, но твоята. Моли се Христос, след туй казва: "Свърши се." Казва, тия страдания трябва

да ги мина, там ще покажа своята сила. И действително, постави се на силата, дойдоха всичките изпитания. Хубостта на неговия характер е, че той издържа. Неговите ученици *какво правеха? Заспиваха. Като се върна, казва им: не спете, за да не паднете в изкушение.*

Та казвам, когато дойдат мъчнотии, трябва да знаете как да се молите. Дали ще ви послуша Господ, или не – това не мислете, защото на молитвата на Христа не се отговори. Той се моли да мине чашата, но не мина. Но после му се даде нещо много хубаво. Тази молитва спаси Христа в друго отношение. Тя даде възкресението. Господ каза: *ти ще пиеш тази чаша, но аз ще те възкреса.* Туй е, който разбира. Следователно сега не избягваме страданията, но да дойде възкресението в нашия живот. Във възкресението, то е красивото, което очакваме. Всички ще минете през страданията. Туй, от което някой път се страхувате, ще дойде. Най-страшното, от което човек се плаши, ще дойде. Може след една година, две, три, четири, пет, десет, петнадесет, двадесет, сто и двадесет години, но един ден ще дойде смъртта, ще похлопа. Ще кажеш: "Аз уда." Дали сега ще дойде смъртта, или не, нас не ни интересува. Ние се интересуваме в момента, в който ще дойде, да сме готови за онзи възвишен живот.

Сега ще ви приведа един пример, който може да разберете криво. Когато младата невеста дойдат да я вземат, тя не трябва да бъде на легло, но да бъде здрава, облечена с красиви дрехи. Тя с готовност на душата да напусне. Тя напуска бащиния си дом, отива в нови условия. Сега казват, отива от един дом на страдание в други. Тя няма да бъде толкоз добре, колкото в бащиния си дом, тя напуска рая и отива във външния свят. Щом се ожениш, ти напускаш рая. Женитбата е изпъждане от рая. Щом напущаш този дом, ти отиваш да ореш, да сееш и да копаеш. Децата, които са в рая, после ги изпъждат. Когато казват: "Да оженим тази мома", искат да я изпъждат от рая. Изкушението иде тогава.

Разбиране трябва в женитбата. В женитбата седи едно духовно разбиране, не излизане вън в света, но влизане в рая. Във вас трябва да се започне идеята за влизане. Не е въпросът човек да се не жени, но като се ожени, да не излезе вън в света, да не излезе от рая. Връзка да се направи, да се върне при баща си. Христос изрази тази идея с връщането на блудния син. Той се връща при баща си, да направи връзка. Във всичките приказки, които съществуват, ако изтълкувате, вие ще имате всичките формули, как трябва да живеете духовен живот. Под духовен живот хората разбират еднообразен живот. Най-красивият живот е духовният живот. Думата "духовен", тя е изгубила своя смисъл.

Казвам сега, някои от вас трябва да четете Библията по един нов начин. Даже моите беседи ако четете, ще срещнете примери, ония обяснения, които се дават, не сте проучили по този новия начин. Всеки един пример, той е една формула там. Ако се месят тия обяснения, ако самата идея не се разбира, ако разбираш този образец на примера, ако можеш да съпоставиш, ще разбереш. Някаква истина ако не е в тебе, ще кажеш, не се знае.

Когато аз говоря за онзи свят, вие не знаете каква е моята опитност. Когато ви говоря на вас да идем от тук на слънцето, така на слънцето не се ходи. Ако дойде една експедиция, как ще иде? Така лесно, както е представена работата, не се ходи. Много лесна е тя. Тя е доста трудна работа. Пък да ходиш и по другите звезди, е друго.

Аз говоря за възможностите, които предстоят на човешката душа. Когато дойдем до разбирането, не е мъчна работа. Като дойдеш до Божествения свят, мъчнотии няма. Но тук, на земята, както сте ограничени, там е мъчнотията, понеже съмненията вас ви пречат.

Сега какво разбрахте? Когато сте сами, как прекарвате времето? Представете си, че сте сами. Как прекарвате вашето време? Сегите, ходите, как гър-

жите главата си, какво правите? Сега вашето внимание къде е? Онзи, който ви ударил плесница, помнете всичко. Той ви ударил една, вие сте му ударили две. Не зная дали има някой от вас, който така да е потънал, че да не усети плесницата. Някои има като ходжата. Сега сте дошли до извода. Ще видите какъв път ще вземете. Някои ще се повърнете пак в света. Светът е забавление за деца. След като се облечете хубаво, като турите тия ланци, връзки, всичко това е хубаво, но то е заради хората. След като те видят хората няколко пъти с хубави грехи, ще кажат: "Имал пари, купил. И аз да имам, ще купя." Някой ще каже: "Ти може ли да ми заемеш малко пари, аз така да се облека."

Така нищо не се постига. Защото, ако ние излезем като религиозни хора, има една външна страна на религиозния живот. Да се облека, и аз искам да съм като тебе. Дай ми пари, и аз искам да уда при Бога. При Бога, то е закон за душата. Когато се говори за Бога, разбираме човек, който е седнал, той трябва да яде. То е негово постижение, единственото постижение, гето никой не може да го вземе.

Разбирането на Бога то е едно отношение на душата към Бога. Фурнаджията може да приготви хляба, готвачът може да приготви, може да сложи, но дойде ли до яденето, никой не може да яде за тебе, от тебе да зависи.

Сега, за да ви утеша, може да ви кажа: вие сте много добри. Ако ви кажа: много сте добри, вие ще кажете: "Залъгва ни Учителят." Ако ви кажа: много лоши сте, ще кажете: "Гледай, толкоз време сме работили." Но да кажа една истина. Вие не работите на себе си. Работите толкоз малко. След като работите половин час, казвате: "Много време работихме." С половин час работа не става. Ако кажете, че половин час сте се молили или един час, що е един час за молитва. Много часове се изискват непрекъснатата молитва, то е един процес дълъг. В молитва, значи седиш на едно място, да се вцепениш. Може да си на работа, да се зани-

маваш с тази основната идея, най-малкия момент, да отпратиш ума си към Бога. Навсякъде, където вървиш, тази връзка да бъде.

Да дойдем до изкуството. Колцина от вас знаят да свирят на виола? (*Един брат изпя една песен, с която дервишите танцуват.*) Дервишите са останали много назад, те са изгубили. Тия дервиши са изгубили туй музикално чувство, те са механизирали източната музика. Щом се дойде до механизирането, трябва едно естествено обновление. Щом човек започва да огрубява, той не е вървял правилно. По музиката на един народ може да се съди за неговото постижение. В сегашните птици, ако се съди, има много хубави моменти. Ако могат тия моменти да се държат, има много хубави заложи. В сегашната музика има много хубави заложи. Някои парчета са груби, на израждане, но някои са хубави за една бъдеща музика, в която може да се излее хубавото, красивото в човека. То е музика, то са възможности.

Човек в скръбта не трябва да се спира върху капимала, който той има. Колкото радостта е по-голяма, толкова възможностите са повече за в бъдеще. Всеки един от вас трябва да бъде радостен. Без радост животът няма никакви постижения. Казва: "Какво се радваш?" Непременно човек трябва да се радва, за да има постижения. Радостта е сила в живота. Колкото и малко да се радваш, то е сила. Може да е кратко време. Всяка една радост, която иде в живота, да принася.

"Отче наш"

*Тридесет и седма лекция
на Общия окултен клас
7 май 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ДОБРИЯТ ДЕН

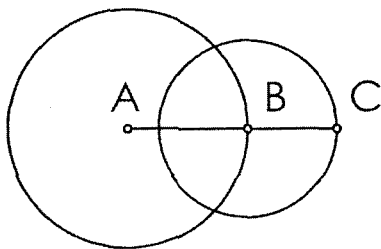
*"Само Божията любов и само Божията мъдрост
носят пълния живот."*

Има една българска поговорка, която казва: "От много глава не боли." Има няколко неща основни. За да имате един нов морал и да го приложите, трябва да ги прилагате в ежедневието си. Тъй както сега вървите, то е старият живот, вашите стари разбирания, вашите стари идеи. Река върви, както разбира. Заекът бяга, както знае. Волът, конят, птицата хвърчи тъй, както знае при дадените условия. Но понеже човек еволюира, развива се, върви, неговият живот постоянно се мени според условията. В ранна възраст малкото дете го носят на ръце, после пълзи по земята, после върви по дувара, докато добие онази стабилност да може да ходи.

Човек трябва да има една опорна точка, от която трябва да започне. Опорната точка, това ние наричаме Божественото в човека. Под думата "Божествено" разбираме туй, което остава винаги неизменно. То има отношение към себе си. То е една вътрешна точка. Ти всякога може да намериш точка, от която може да се ориентираш в каква посока да вървиш, ти ще се върнеш. Божественото е онова, което винаги не се мени у тебе. Ти изгубиш ли го, ще изгубиш и ума си, всичко ще изгубиш. Човек не само трябва да мисли, но

трябва да има една точка. Той може да има два центъра, да е една елипса. Той може да се превърне на един кръг и да мисли, че е кръг. Кръгът има една точка, един център. Елипсата, тя е двуцентрова, значи удължаване на кръга.

Всякога, когато изгубим своето отношение, става удължаване, в някоя посока се удължава, придобива елипса. Сега човек е една елипса. Следователно той има два морала. Елипсата, това е човекът. Кръгът, това е Божественото в него. Постепенно елипсата трябва да се приравнява в кръг.

Да кажем, вие имате една мярка, с която мерите вашите отношения. **AB** – това е една мярка. Може вие да не вървите по този Божествен кръг. Написан от чисто механическо гледище, има съвсем друго отношение. Но за обяснение.

Ще се стараете този кръг да го поставите в себе си, да го живеете. С **AB** вие ще мерите вашите отношения към каква да е точка на този кръг. Отношенията на **A** към всичките точки са равни. В този кръг всяка една точка представлява една нова възможност.

Интензивността на този кръг, точките, които образуват този кръг и възможностите, които са вложени в тези точки, са лични. Ако вие поставите цялото човечество на този кръг, цялото човечество, което имаме на земята, от два милиарда хора го поставете в окръжността, а Божественото – в центъра, питам, всичките хора еднакво ли ще се развиват? Следователно те образуват периферията на един кръг, но интензивността на всяка една точка, за да се прояви,

ще бъде различна. Следователно точката **А** остава неподвижна, а точката **В** постоянно се мени. При туй видоизменение на **В** във всяко помръдване или се прибавя нещо към **В**, или се отнема.

Сега вие съзнавате, че във вас става известна промяна. Вие казвате, че сте божествени, Бог във вас живее, а при това се изменяте. И не може да обясните вашето изменение. Вие казвате: "Аз съм самостоятелен човек, аз съм божествен." Доколко е вярно, че ти си самостоятелен? Самостоятелен дотолкова, доколкото вашите отношения са прави с **А**. **В** – това е проявеният живот. Барът, това е човекът, с който започва Битието. Дотолкоз, доколкото неговите отношения са прави, – каквито са отношенията му към **А**, такива ще бъдат и към другите. **В:А**. Щом **В** измени своите отношения, че образува друг един кръг около себе си, престава да мисли за Божественото в себе си, започва да нарежда други отношения, тогава **В** става център, има линията **ВС**.

Следователно всичките енергии от **В** ще се пренесат в **С**. Ако отношенията на **В** към **А** не са нормални, мислите ли, че отношенията на **В** към **С** ще бъдат нормални? Не само доколко човекът мисли, но и доколко неговата мисъл е права. Как ще познаете дали мисълта е права? Има един закон. Всяка мисъл, която реагира неправилно върху сърцето, не е права. Всяка мисъл, която правилно реагира върху сърцето, тя е права. Защото единствената мярка в човека, това е човешкото сърце. Сега разбирайте, за да ви покажа отношенията какви са.

В човека има три отношения – главата му, стомахът му и сърцето му. Стомахът все таки има връзка с външния свят. Той все таки има нещо отвън, казва: "Дај ми по нещо." Ти ще го вземеш, ще го сдъвчеш. Той се нуждае от нас. Ние може да му влияем, може да го държим гладен. "Ако ти не слушаш, няма да ти дам да ядеш." Някой път и стомахът може да постъпи по

същия начин. По отношение нашите гробове, по отношение нашия мозък косвено се нуждае, ние трябва да възприемем въздуха. Сега за стомаха ние трябва да работим с ръце, труд трябва. При дишането имаме малко по-добре. Питам, храната е приготвена, но все таки гробовете имат нужда от нас. Ние този въздух трябва да го приемем и в една минута трябва да вземем двадесет пъти.

Следователно главата ще зависи донякъде от нас. Но дойдем ли до сърцето, затворено е. То не се нуждае ни от въздух, ни от храна. То е свършено независимо, самостоятелно, автономно управление има. То е така независимо, понеже е Божествено. Една гържава вън от нас. Умственият живот и физическият живот имат отношение към Божественото. И като кажем "към сърцето", разбираме Божественото вътре в нас, ние разбираме законите на нашето сърце. Божествените закони са написани на сърцето. Ние ще имаме правилно разбиране на живота, ще може да живеем, както Бог изисква. Но понеже човек е напуснал своето нормално развитие, иска да завлада своето сърце, не разбира. Майката иска да завлада сърцето на дъщерята и сина. Бащата иска да завлада сърцето на сина и на дъщерята. Някой млад момък иска да завлада сърцето на момата. Момата иска да завлада сърцето на момъка. Свещеникът иска да завлада сърцето на своите слушатели. Говорителят, професорът иска да завлада, да ги вземе на страната си.

Това е крива философия. Трябва ние да образуваме отношения. Ние не сме пратени да завладеем, но да образуваме правилни отношения, да образуваши отношения с умовете на хората, с техния стомах, с техните бели гробове. Гладен е човекът – нахрани го, ако искаш добри отношения. Ако ти го нахраниш, за да го привържеш, за да завладяш неговото сърце, ти си на крива посока. Сърцето при всички условия остава автономно. Онзи, който се опитва да завлада Божествено-

то, той се разрушава. Развращаването на хората произтича от туй. Щом ти позволиш един човек да завладее сърцето ти, ти се развращаваш. Тази е причината, че се развращават и млади, и стари. Даже някой стар дядо има, който се разваля. Даже светци, които са живели двадесет години в пустинята, са се развращавали. Оставят една жена да му завладее сърцето, той оставя пущинака, облече се хубаво, с връзка, онази мома завладее сърцето му, отиде този човек, а при това и момата се разваля. Всеки, който завладее друг – единият става на каша, а другият става на въглен. Защото клечката, която запаля, тя произвежда един ефект, но и тя изгаря, става на въглен. Всеки, който се опита по същия закон да завладее, и той като клечката става на въглен, изгаря.

То е по отношение на Божествения закон. Затуй ние казваме: остави сърцето, не се занимавай със сърцето. Оставете вашите сърца свободни, Господ да се занимава. Занимавайте се с вашите умове, с вашия стомах, с волята. Стомахът, волята, с всичко може да се занимаваш, с ушите, с краката, с ръцете, с космите – с всичко се занимавайте, но оставете сърцето си свободно. Вие отивате да се месите в Божествените работи, които не са ни в клин, ни в ръкав.

Седи някой, казва: "Някой да ме обича." То не е твоя работа. Ти не отиваш в училището да те обича професорът, но отиваш да те учи. Ти като учиш, този професор ще те обича. Че как ти отиваш да вършиш любовни работи с професора? Любовта е резултат. Ти да учиш. Следователно онова, което учителят ти предаде, след като станеш способен да работиш върху своя ум, този професор ще те обича. Аз разбирам – А трябва да има отношение към В.

Бог държи тайните на живота, там са източниците на живота. Ако Бог би оставил сърцето в нашите ръце, всичко щеше да е изгубено. В сърцето са източниците на живота. Благодарение, че той държи

нашето сърце, че всичко е спасено. Следователно, щом се учиш, щом се стремиш да живееш – да мислиш – да живееш, значи да мислиш – ти вървиш в правата посока.

Аз казвам, оставете вашите чувства. Да любиш, това е качество на Бога. Да чувстваш, това е качество на човека. Да имаш страсти, това е качество на животните. Следователно, ако имаш страсти, ти си животно. Ако имаш чувства, ти си човек. Ако любиш, то е работа на Бога. Чувствата, то е процес на ума. Ти предполагаш, чувства имаш, мислиш. Любовта е нещо непосредно. Тя не изисква никаква мисъл. Не че няма никаква мисъл в нея. Ти ако остане с мислите да произведеш любов, тя отиде. Любовта носи мисълта със себе си.

Казвам сега, злото произтича от онези криви разбирания, че ние искаме да управляваме сърцето си. Ние още с ума не сме се научили да се справяме, как ще влезем със своето сърце? Питам, онези от вас, които имат опитност, направете един опит. Дайте на кой да е момък една млада мома и на една мома дайте сърцето на един момък, ще видите след една година какво ще направи момъкът с момата. Той след една година ще направи същото, ако дадете на едно малко дете едно цвете. То ще мирише, ще мирише, после започва да го къса. И той ще направи същото. След като се скъса това цвете, какво се постига? Това дете знае ли колко усилия е взело на онова същество да направи това цвете? Или дайте на едно дете една книга. То ще я разгледа, после ще вземе да отделия листовите. Туй отделяне на листовите е подобно на онзи вълк – като хване овцата – понеже вълкът обича овците, – той прави опит – тегли, дъвче, туря в устата, тегли, тегли, изяде овцата. Понеже той наготово, без работа иска да вземе живота на овцата и бяга. Но какво става с вълка, след като изяде овцата? Вълкът е създал такава карма, че той е станал най-лошото прозвище. Ако в света има нещо най-лошо, то е да те нарекат вълк.

Сега онова разбиране във вас, онази вътрешна философия. Щом реагирате върху вашето сърце, щом реагирате върху сърцата на хората, вие ще създадете злото в себе си. Законът е – не реагирай върху никое сърце – нито върху вашите, нито върху другите. Дойде ли до любовта, вие не се занимавайте нито с вашата любов, нито с любовта на хората. Когато хората отиват да уреждат любовни работи, те създават една каша. Кой от вас, като уреждал любовните работи, ги е уредил? Кажете ми, дайте ми един пример. Казва: "Да идем да уредим работите." Когато отиваш при един цигулар, какво ще уреждаш при него? Цигуларят ще уреди работите, ако знае да свири. Онзи, който копае, ще уреди работите, ако знае да копае.

Как ще уредите любовните работи, защото любовта е отвътре. Тя е център. Любовта е център на всичко. Питам, ако ние го извадим, ако ние образуваме един нов център, какво ще придобием? Някой казва: "Аз искам да бъда самостоятелен." Ти ще образуваш една нова вселена. Добре. Питам, след като образуваш своята нова вселена, какво ще придобиеш? Казва: "Да стана силен човек." Казва: "Еди-кой си философ е самостоятелен." Вярно ли е? Но този философ се нуждае от други философ, да пише една сладка дума за онова, което той е писал. Онзи музикант, който мисли, че е музикант, той ще свири, публиката трябва да ръкопляска, да му покаже своето одобрение. Питам тогава, де е неговата самостоятелност? Може да го критикуват, може да кажат, не е тъй.

Сега, талантливите хора са, които развалят света. Обикновените хора, това е народът. Талантливите хора, това са културните хора, всичките талантливи хора. Между талантливите хора са всичките спорове, тщеславие, гордост. Казва, даровит човек. Все таланти говорят. Някои талантливи хора, има наистина таланти, но някои приготвяват почва на гениалните хора, понеже шестата раса, която иде, тя е

раса на гениалните хора. Седмата раса ще бъде на светиите. След седмата ще дойдат учителите. Щом дойдат учителите, ние ще напуснем земята, ще напуснем Слънчевата система, понеже учителите спадат към друга една еволюция.

Сега остават два етапа – талантливият и геният. Геният твори в себе си. Талантливият е, който ходи и прави обяснения, написал няколко стихотворения, декламира, казва: "Зная го." Едно изречение има за талантливите хора. Христос казва: "Каквото ви кажат, слушайте ги, но по делата им не ходете." Понеже талантливият човек чете от някой гениален, от някой светия, от някой учител. Каквото чете от гениалния, от светията, от учителя, слушайте го. Но като рече да ви дава тълкувания, не го слушайте. По делата, по разбирането на талантливите хора не ходи. Но каквото четат от Свещената книга, каквото декламираат, слушайте ги. Но рекат ли да ви дават коментари, ти върви и ходи по своята работа.

Казвам, всички вие сте талантливи хора. Когато двамата души се карат, те са талантливи. Признак за талантите е караницата. Казва: "За какво ме мислите?!" Щом си недоволен в себе си, ти си талантлив. "Как тъй? Аз от туй положение трябва да изляза." Че ти излез от положението. Природата иска да покаже – талантът трябва да се превърне на гений. Но трябва да минеш в реда на гениалните хора. Затуй в нас има недоволство. Не да се смалиш, но да почнеш да сменяш талантливия живот с гениален живот. Ще кажеш: "Как?" Талантливият трябва да бъде носител на гениалния, не да унищожи таланта. Обикновеният живот и той е намясто.

Казвам сега, отношенията към Бога какви трябва да бъдат? Ние не мислим, че в човешкото тяло има нещо Божествено. Че ти, когато видиш един човек, считай тялото на човека Божествено. Понеже ние не считаме тялото Божествено, вследствие на това ние

постоянно се разрушаваме. Смърт разрушава Божественото. Божественото трябва постоянно да пресъздава. Бог трябва да възстановява реда и порядъка. Борбата е чисто на физическото поле.

Питам, ако ти не почиташ тялото на един човек, как ще почиташ самия човек? Ако идеш при един човек с една тесла, къщата на когото е хубаво направена, замазана, вземеш, с теслата накълцаш-накълцаш – питам, туй почтено ли е към този човек, който живее в къщата? Или ако вие имате книгата на един писател, която той написал. Вземете, върху това, което той написал, задраснете, направите свои забележки, питам, туй намаесто ли е? Не.

Та най-първо, трябва да се стремите за бъдеще, като видите един човек, да знаете, че при тази форма Бог е работил. И още работи. Вие ще кажете, той не е съвършен човекът. Много добре. Онази завършена маса, която е полирована, майстор е работил, тя струва пари, почитание и уважение. Онези дъски, които още не са сглобени, ти ги гледаш, подритваш ги, не ги почиташ. Онзи големият майстор, като дойде, ще направи много по-хубава маса от тази, на която ти сега даваш почитание и уважение.

Като дойде Божественото, работници има, ще направят един гениален човек. От това разбиране – остави го, там Бог работи. Стой малко настрана от Божествената работа. Почитай на хората тялото, за да почитат и те твоето. Ако хората така почитат телата на хората, войните ще престанат. Тогава ще дойдем до онова вътрешно разбиране да уважаваме ума на хората, да дойдем до Божественото – сърцето. Казвам сега за хората. Къде е човекът тогава? Почитание към онова, което Бог е създал. Ако един скулптор работи десет години върху една статуя, остави я като образец на един народ, започват да се изреждат всички, всеки си отчупва по нещо от тази статуя, питам, какво ще остане от нея? Сегашните хора си играят с Бо-

жественото и го развалят. Целият свят – и мъже, и жени, освен че нямат отношение, но развалят хубавото и красивото в себе си. Жената разваля мъжа и мъжът разваля жената, тялото ѝ развалят. Жената разваля на мъжа тялото. Мъжът разваля на жената тялото. И млади, и стари – всички се развалят. Това е неморалното в света. Като погледнеш тия хора, навсякъде ще видиш едно разкапване.

Казват, Господ казал човек да има чисто сърце. Оставете сърцето. Чистотата не е от нас. Кой досега е могъл да направи сърцето си чисто? Дяволът казва: "Очисти ме." То не е на Бога. Чистото сърце се дължи на Бога. Онзи извор, който извира, сам се чисти. Ама аз да не петня извора. Няма какво да мисля за извора. Аз да ида с всичкото почитание и уважение, да не хвърлям нечистотии в извора. Тогава, ако ти в своето сърце... Казва, нечисто сърце. Защо петниш Божествено в себе си? Умът ти може да е лош, сърцето ти може да е наслоено. Туй наслоение на сърцето се разбира винаги онова наше усилие чрез ума да завладеем сърцето. Там е всичкият разврат.

Питам, ако завладаш сърцето си, какво ще добиеш? Да допуснем, че някой човек завлада сърцето си, какво ще добие? Ще добие смърт. Сега практически туй вие ще го разберете като морал. Искам да ви покажа, че вие по един стар навик не мислите правилно. Туй искам да ви кажа, че не мислите правилно. Казвате: "Той Учителят така не мисли." В моите очи аз ви считам всички лениви. Туй, което аз зная, аз го прилагам. Казвате: "Учителят какво се занимава с такива работи, нека се занимава светът." Господ, който създаде земята, слънцето да изгрява, звездите, растенията, които растат, бръмбарите, които ровят земята, ти научи ли тази книга? Мислите, че аз като ви говоря тук, то е Учителят сега. Мислите ли, че е Учителят? По какво ме познавате? Един Учител се познава само по това – Учителят всякога внася живот. Внася ли жи-

вот, има Учител. Не внася ли живот, няма Учител. Той не внася едно настроение на мисълта – това не е никакъв Учител.

Христос казва: "Аз дойдох да дам живот." Да се внесе животът. Изявяването на любовта се изразява в това, че тя носи живот. Какво е Божественото начало? Бог, когато дойде в света, той внася живот. Когато ангелите дойдат, те ще внесат интелигентността в чувствата. Когато човек дойде, то са неговите желания. Когато животните дойдат, то са техните страсти. Това са степени на един и същ живот. Сега тъй като ви говоря, някои от вас мислят постарому, понеже са свикнали да мислят, че човек е грешен. Грешен е в своите схващания. Когато Бог създаде човека, каза му: "От туй дърво да не ядеш!" Понеже чрез яденето, косвено чрез кръвта, може да се опетни сърцето. Яденето, храната чрез стомаха може да опетни сърцето. Понеже тази храна, която се смила, ще се превърне на един сок, ще се върне към сърцето като кръв, ако тази кръв не е чиста, сърцето ще се опетни. Този е процесът.

Човек трябва да тури здрава храна в стомаха. Следователно тогава сърцето ще действа нормално. Законът какъв е? Ако твоята мисъл е неправилна, ще бъде неправилна и храната, не може да направиш един истински избор на храната. Каквото мислиш, такава ще бъде и храната. Гледайте един човек с какво се храни, ще знаете напълно неговата мисъл. Един професор, който всеки ден яде опечени кокошки – знаете ли какво е опечена кокошка? Заклана, опечена, зачервена, опечена на огън на пиростия. Яли ли сте такава кокошка? Няма някой от вас, който да не е ял опечена кокошка в миналото прераждане. Все от опечени кокошки страдате.

Сега да видим онова, което е правилно. Според онази дадената форма на мисълта ти ще избереш своята храна. Тази храна, която ти избираш, тя трябва да има отношение към тебе, тази храна ти трябва да обичаш, и храната да те обича. Живата храна е, която

носи живота. Христос казва: "Аз съм живият хляб." Във всичките житни зрънца, в царевицата, в плодовете Божественото начало е вътре. Ако ти с голямо благоговение хванеш една череша, да държиш тази череша и да благодариш, че ти дала живота си, ти благодари на Бога за това. Ти благодари за една череша, че то е една велика философия на живота. Какво е яденето? Ако веднъж в живота си вие бихте яли по този начин, щеше да има голяма разлика, голяма радост.

Печените работи, това е човешко, не е Божествено. Картошки накълцани, после с масълце, после с яйца, после брашно турено, в тигана опържено, казва: "Много хубаво е това нещо." Ама след няколко време започнеш да се превиваш, казва: "Не зная какво ми стана." Кой от вас не е имал тази опитност? Цялата вечер се обръщаш, пържените работи са причина. Ако ти ядеш ябълки, круши, картофи варени, ти ще спиш като дете тихо и спокойно, в ума си ще имаш светла мисъл. Ако си ученик, веднага в два-три часа ще научиш уроците си. А пък сега учиш, учиш – изгубиш мисълта си. Кюфтетата вътре, онази спаначената чорба, онези италиански макарони. Аз съм против прекалености, защото без макарони още по-лошо. С тях е лошо, но без тях е още по-лошо. Не съм и да не ядете. Но казвам, има нещо по-хубаво от макароните.

Главната ми мисъл, аз искам да бъда прям. Аз обичам прямотата. В говора обичам прямота и истина. Какво разбирам под истина? Онази мома играе на хорото, гледа онзи момък. Защо прави тия движения? Тия движения са да го придобие, тя тропна, но все поглежда. Вие се смеете, но каква е целта на момата и на момъка? Щом като момата го придобие, тя седи, подпряла главата си, умислена. Тя тропала е, но не придоби, излъгана е. Тя мисли, че видя нещо ценно, но сега вижда, че не върви тази работа, недоволна е от тропането.

Та казвам, сега да обясня. Всяко едно движение, то е част на едно желание. Искаш да постигнеш едно же-

лание, ще се усмихнеш, ще се засмееш, ще кажеш някаква сладка дума, ще направиш движение, но всички тези са части, които съставляват едно цяло, една идея, преследваме нещо. Тази идея може да бъде благородна, може да бъде и неблагородна. Следователно ние в живота си се стремим да живеем добре, ние искаме да се приближим към целта. Бог е целта. Каквито и постъпки да направим, ако имаме пред себе си тази цел, всичките ни постъпки ще бъдат прави. Обаче, ако моите отношения към А са неправилни, тогава всичките твои постъпки нямат съпоставяне с целта, те съставляват нещо аномално. Тогава и частите няма да бъдат правилни. Зависи как гледаме. Като станеш, казваш: Какво съм аз? Благодаря ти, Господи, за тялото, което си ми дал. В туй тяло може да живея. Ако беше ми дал един хилав стомах, едно хилаво тяло, един хилав ум, ако краката не държаха, ако очите ми не можеха да виждат. Благодаря ти, че всичко туй си ми дал.

Ти седиш, очакваш нещо за в бъдеще. Ти имаш всичко. Бъдещето и възможностите ще дойдат. Защото в твоя организъм Бог е вложил, за в бъдеще има някои нови работи. Той ще приложи в твоя мозък. Той всеки ден прилага. Ти за в бъдеще ще видиш – той и за твоите чувства ще приложи. Но ако туй, което сега имаш, ти не признаваш, ти не благодариш, питам тогава, и новото, като дойде, как ще благодариш?

Красивото е вие сега да бъдете благодарни. Ние ставаме и казваме – не сме красиви. В какво седи красотата? Вие казвате: "Искам някой да ни обича." За да ви обича някой, има два начина. Трябва да бъдете човек със светъл ум, да мислите правилно, после, каквото кажете, да го направите. Когато идвате, точни да бъдете. Когато обещаващ, кажи: чакай да си помисля малко. Понеже искаш да извърша нещо заради вас, чакай да си помисля малко дали съм в състояние да го направя. Аз ще ви обещаю, но ако не съм в състояние да го направя, защо тогава ще обещавам туй, което не мога да

го направя? Аз може да го обеща, но няма да го направя. Тогава вие ще си съставите лошо мнение за мене, ще си разваля отношенията. Затуй остави приятеля да помисли малко, остави слугата да помисли малко, преди да започне своята работа. Когато слугата дойде при господаря си, какво иска господарят от него? Слугата да го обича? Първото нещо, което господарят изисква от слугата, е работа, хубава работа. Отпосле иде любовта. Когато слугата иде при господаря си, какво иска? Да му плати хубаво. Отпосле любовта ще дойде. Господарю, много те обичам, ти си много добър човек. Не, не той е много добър човек, но ти ще платиш за чувствата си. Туй е важното. Аз ще видя ти как плащаш. Не как говориш, не да видя само, че хубаво говориш, но да видя хубавите дела, да прилагаш.

Човек се познава по две неща, два полюса. А – то е човекът. В – какво извършва. Следователно, щом аз кажа нещо, тогава, каквото извършвам, то е човекът. Ако вие го извършите, и аз го извърша – тогава отношенията всякога ще бъдат правилни.

Та сега между вас, тъй досега сте вървели. Не да турите един кръст, но поне направете си поне един ден в седмицата да живеете по новия начин. Като срещнете един брат, ще се помолите, ще кажете: "Много се радвам, че ви срещам." Срещнете някоя сестра, ще се поклоните. Аз не искам лицепривно. Направи това в себе си. Ти срещнеш Господа, усмихнеш се, и Господ ще ти се усмихне. Като се изправиш пред тази статуя, казваш: "Хубава идея имал този художник, хубава е тази статуя." Срещнеш един човек – идея има. Има дефект, не е довършена картината още. Този човек има дефекти, но Господ работи още, хубав ще стане. Господ работи там. Ти ще поздравяш него и който работи. Господ ще знае, че ти имаш уважение и почитание към Бога. Такава е важна книгата на живота. Учителят, след като дал един добър урок, извади тефтерчето, някой път учителят пита ученика и пише.

Имаше един учител във Варненската гимназия по математика, предаваше по алгебра. Казва: "Хм, какво да ти пиша?" Държи тефтерчето. "Единица заслужава ти." Но пише 6. Той, ученикът, трепери, учителят казва: "Единица ще ти пиша." После види на срока – 6. Той ще го сплаши, ще тури 6, ще се усмихне.

Сега Господ пише в книгата на живота. Ако ти си отговорил, тъй както трябва, бележката на срока ще бъде 6. Ако си минал тъй, по стария начин както вървите, ще имате старите резултати.

Сега казвате: как ще се възпита бъдещото поколение? На въпроса за бъдещото поколение. Казва, втори път като дойда, като се преродя. Ти в сегашното прераждане каквото направиш, бъдещото прераждане е една възможност. Ти сега си дошъл на земята – какво трябва да направиш, програмата, която трябва да се изпълни в живота ти. Давам ти на вас две възможности. Отношенията ти към Бога да бъдат правилни. Тогава почитай онова, което виждаш – вложеното в себе си, и онова, което в хората виждаш. Тогава мине от видимото към невидимото. Наблюдавай постъпките, ще имаш правилни отношения. Ако забележиш някой дефект, не бързай да правиш заключение. Може да кажеш – има нещо осмислено. Може да няма нещо осмислено, те са възможности. После, коригирай се всякога. Че човек може да направи погрешка. Че кой от вас не прави погрешка?

Красивото на човека не е човек да прави погрешки. Онзи, който иска да не прави погрешки, то е качество на Бога. Единственото същество, което не прави погрешки, то е Бог. Под него надолу всички правят погрешки. В един милион години ще направи една погрешка. Като живее десет милиона години, ще направи десет погрешки. Като живее няколко милиарда години, ще направи няколко милиарда погрешки.

С тъй не искаме да се извиняваме. Погрешката произтича от съвсем други причини. За какво се допу-

ща, например? Дайте ми едно предложение. Ходих с кобилица за вода. Право ли е туй предложение? Ходиш с кобилица, а разбираш котлите. Но ако разбираш кобилица без котли, предложението не е правилно. Има нещо, което липсва. Има нещо, което не е писано. Защото кобилицата не се ражда с котлите. Котлите може да бъдат и без кобилица. Но когато кажем: ходих с кобилица за вода, ние, има нещо, което не казваме, ние го подразбираме. Може да кажем: ходих със стомни за вода, ходих с котли за вода, ходих с карчаг за вода. Ходих с котли – то е право, но не го казват така. Светията се подпира на паче перо. Какво подразбират? Право ли е? Неговият кредит е колкото недяланите трески. Значи какъв е неговият кредит? Морално значение.

Но сега остава онази правата мисъл вътре. Разумен човек е този, който, веднъж като го погледнеш и той като те погледне, разбирате се, схватлив е от малко. Един човек, на който трябва десет пъти да повтаряш, и той не разбира – неговият ум не е буден. Следователно какъвто е умът, каквото е отношението на човешкото сърце – понеже някой път човешкото сърце се ръководи от човешкия ум, то се ръководи, но човешкото сърце направлява ума. Туй, което човек обича, учи. Туй, което човек не обича, не може да го учи. Не е учен, който ръководи сърцето си. Сърцето е, което подбужда ума и всичките елементи, които Господ е вложил в нас.

Сега аз говоря за неща вложени. Не искам да вложу, но аз искам да събудя туй, което Бог е вложил. Вие го имате туй Божественото. Не да ви туря нов морал, но туй Божественото във вас, което от векове сега във вас, което ви е дадено, то трябва да проникне във вас. Казвам, оставете Божественото във вас, то ще изникне. Тогава ще имате едно ново разбиране за живота. Казвате, Учителят каза една нова мисъл. Мисълта е нова, но и онова, което ще изникне, и то ще бъде ново, но не сега е дошло, то е заложено с векове, но нямало благоприятни условия, за да се прояви. Казвам, сега е

дошло, не отлагай. Казвате: "Дали е дошло времето?" Времето е дошло да имат хората едно правилно разбиране. Почитай ума на човека, почитай неговото тяло, благоговей пред неговото сърце, понеже Бог е там. Всичко онова, което виждате в човека, когато той е гладен, всичко онова, което е съществено в човека, неговите нужди, влизай, съчувствай, но няма какво да плачеш. Когато някой дойде, че плаче за ядене, казвам, вали гъжд. Казвам, то е в реда на нещата. Че някой въздиша, казвам, то е в реда на нещата. Аз бих желал, когато някой въздиша, че то е уравновесяване. Колкото по-дълбоко диша, толкова по-добре. Нека въздиша. От въздишка никой не е умрял. Когато престават да въздишат, тогава умират.

Разбирайте всичките неща в дадения случай. Когато човек въздиша, може да има някаква мисъл. Не е определена мисълта в него, мъчи се, труди се, мисли, мисли – няма никакъв резултат. Труди се човек. Не туряйте специфично, не изисквайте вашия ум. Че въздиша, има си някой идеал. Видял някоя жена в далечното минало, играела някаква роля, видял тази жена, въздиша. Някой казва, влюбил се в някоя мома. Оставете тия стари вярвания. Когато се влюбя в тази книга, книгата ли любя? Чета Исая, влюбя се в него. Че този човек, който е бил преди хиляди години, влюбя се в него, той не подозира, че аз го обичам. Аз обичам тази книга. Човек е една книга, в която Бог се проявява. Виждам човека, чета един лист. Обичам книгата, гържа я свещена, понеже онзи, който я писал, е свещен.

Ако нямаме свещени чувства към Бога, ние и гругите не може да почитаме и уважаваме. Когато срещнеш един човек, в когото може да се влюбиш, зад човека любиш нещо, почитай това чувство за свещено. Ти не знаеш историята, какво е далечното минало. То е сега, което се развива в живота. Нека остане в ума ти нещо, което не може да изясниш. Не считай туй нещо, не си туряй в ума изопачен образ.

Казва, знаеш ли какво нещо е любовта? Вие даже още не сте надзърнали какво нещо е любовта. Вие сте чувствали. Нито око е видяло, нито ухо е чуло – казва апостол Павел, – като се качиш в областта, дето любовта царува. Сега чувствате, имате стремежи, имате желания, чувствате вашите мисли, но когато дойде любовта, казва – всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Когато дойде любовта в света, тя ще внесе живота, ще проникне в нашата воля. То и целият свят, и всичките хора ще се изменят. Умовете ще се променят, отношенията без никакви усилия ще дойдат. Но тогава, поне сега един ден.

Хайде сега за три седмици три деня ви давам. Игната неделя да бъде ден на тия учтивите обноси. Първата неделя, на 18-и. Аз ще ви наблюдавам и ще ви пиша бележка. Вторият ден ще бъде втората седмица, сряда. Третата седмица ще бъде петък. Ще имаме една нова обхода. Него ден, като станете – от сутринта до вечерта – един Божествен ден. Вечерта ще снемете, ще дойдете постарому, както знаете. От сутринта до вечерта – по новия начин. Където и да минеш, когото да срещнеш, ще го погледнеш. Срещнеш някой заек, срещнеш някоя птица, минеш покрай някое дърво – навсякъде ще поздравяваш, като че е човек. Каквото ти обърне внимание, като мине птица, бръмбар – всичко ще поздравяш. То да бъде естествено. Да видите какви резултати може да имате.

Аз вярвам, ще бъдат тия дни един много добър опит. По-хубаво възпитание от туй за ума няма. Ще имате нещо много реално. Сега разбрахте ме, нали? Него ден всички ще започнете преди изгрева на първия лъч. То ще бъде като мярка. Ще започнете него ден, ще кажете: поне един ден да благословя името Божие по новия начин.

Едно предупреждение. За този ден не говорете, не критикувайте, ще го оставите. Няма да се произнасяте. Ще оставите Бог да се произнесе. Този ден ще бъде

свещен заради вас. Не изграчка. Няма да кажете: "Дали хората го направиха?" Ще оставите за този ден отгоре да се произнесат, пък вие ще считате като войник, който отива на своята длъжност.

Представете си, че носиш един килограм на гърба си. Нали ще бъдеш сериозен? Няма да казвате: "Как мислите – дали аз постъпих право?" Ще оставите. Аз пак ще ви говоря. Аз вярвам. Ще бъде така първият опит отличен, може би най-добрият ден ще бъде, който някога сте прекарвали. Ще бъдете свободни. Няма да се плашите. Ще бъдете тъй, както децата – един човек, който е новороден, който има всичко наредено. Като станете сутринта, ще започнете със своите упражнения. Разбрахте ли?

"Само проявената Божия любов и само проявената Божия мъдрост носят пълния живот."

*Тридесет и осма лекция
на Общия окултен клас
14 май 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПОСТОЯННАТА ЦЕНА

"Отче наш"

Ще прочета 6. глава от Посланието към ефесяните.

Тук се подразбират всичките ония хора, които са въплътени. Дяволът и той е въплътен в хората в дадения случай, известни хора, които поддържат неправдата. Те са въплътени лоши духове.

Има нещо в света, което не остарява, всякога има една и съща цена. Което не остарява, ние го наричаме истина. Храната, която приемаме, никога не остарява. Въздухът, който дишаме от детството до старостта, има едно и също влияние върху нас.

Казвам, трябва да има едно съответствие от видимите неща, от храната, от водата, от въздуха – всички тия работи трябва да ги превърнете по едно подобие на вашия вътрешен мир или вашия живот. Може да уподобите кое от тях представя вашите мисли, кое от тях представя вашите чувства и кое представя вашето убеждение. Ако един човек във време на мъчнотии ще се поколебае в своите убеждения, показва, че той няма нещо абсолютно. Защото в сегашния свят, когато у човека се изяви някоя неестественост, някой път човек иска да стане пълен, да затлъстее малко. Един човек, който затлъстява, погледът му се краката, стане пълен, ръцете напълнеят, навсякъде – тая пълнота не му е необходима. Всичката тази пълнота е физически процес. Ами защо напълнява?

Трябва да се организира човек. Туй, което е организирано, живо трябва да бъде. Всяка жива частица, която не взема участие във вашия организъм, е вредна. Всяка мисъл във вас, всяко чувство и всяко желание, всяка частица, която не взема участие във вашия организъм, е вредна. Всяка храна, която стои в стомаха, не взема участие, тя е вредна.

Питам, ако един човек тури една раница от петдесет-шестдесет килограма на гърба си с пясък и я носи, няма никакво отношение – какво ще го ползва? Или ако човек си тури мисълта, как ще се оправи светът, защо хората са лоши, защо грешат, или тури мисълта, защо жена му била лоша, еди-кой си владику не е добър. Като е добър, какво от това? Тази добрина или тази лошевина на владиката има ли някакво отношение към него? Сега мнозина казват, ние сме много лоши. Какво от това? По какво се познава лошият човек? Трябва да имате мярка, дайте дефиниция. В какво седи лошото на хората?

Отива един, на когото челюстта била изкривена, при един лекар. Влиза при лекаря и той му ушива една плесница и казва: "Ха, да се махаш." Той се чуди защо го удря, но като излиза, вижда, че челюстта е наместена. Този лекар знае да бие намясто. Без пари го лекува. Питам сега, лошо ли е това? Хубаво е. На друго място един господин дава угощение на един от своите приятели. Заклал един коркой, но приятелят му, като ял, излиза челюстта навън. Кой случай е по-добър – да ядеш коркой и да излезе челюстта или да ти удари една плесница и да се намести челюстта. То са все процеси. В тия процеси може да започнем много добре работата, но ако свършим зле. Пък може да започнем зле работата и да свършим добре.

Но в природата съществува един закон. Животът, той е свещена работа. Всинца ви гледам, вие чакате да стане чудо, да ви се даде знание. Ако знанието можеше да оправи света, добре. Някой казва: "Да съм

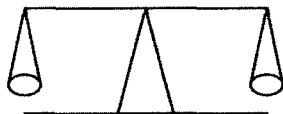
богат, да имам един милиард." Милиардерите в Америка можаха ли да оправят Америка? В Америка може да ти прережат гръцмуля. Често гръцмулят е пресечен на много хора с бръснач. Американските апаша не са като нашите. За десет долара прерязва гърлото на човека. Тук, в Европа, казват "горе ръцете" – и тегли куршума.

Сегашните религиозни хора цял ден се молят на Господа да им даде пари. Аз като гледам молитвите ви по някой път, някой се моли така: "Господи, жена ми няма обуца. Дай ми малко пари, да ѝ купя." Много шум има. На друг молитвата е такава: "Имам да давам десет хиляди лева. Десет пъти идва да ми ги иска. Господи, десет хиляди да дойдат отнякъде." Някой се моли: "Еди-коя сестра, Господи, виж какво прави." Друг: "Това нямам, онова нямам." Те са стари начини на молене. Било е време, когато човек така се молил. Това са молитви на любезните деца. Човек казва истината, има да дава. Но щом идеш на гости при един свой приятел и му кажеш мъката си, но ако те посетят десет души приятели и на всичките си показваш раните, какво ще ти допринесат твоите приятели.

Недъзите на нашия живот показвайте само на специалисти. Недъга ще го покажеш на някой човек, който е вещ. Онзи, който не разбира, носи си раните. В сегашния век, заболи те нещо, викат лекар, турят една инжекция. Каквото и да туряш, тури сам инжекцията. Вие още не сте опитвали силата на една ваша добра мисъл каква инжекция може да произведе в органическия свят. Аз съм казвал и друг път, че ако си трескав, може да вземаш хинин мислено, и да се излекуваш. Може да идеш в аптеката мислено, кажеш на аптекаря пак мислено да ти даде хинин десет грама, върни се вкъщи, размий го в топла вода, изстискай малко лимон, изпий го. Ще се свърши работата. Отгоре на няколко часа треската, която имате, ще ви напусне. Работата е, че след като направиш опита, не излиза сполучлив. Работите,

щом човек ги знае, са успешни. Но щом не знае как да ги съпостави, има една опасност да се сравнява.

Сега да ви представя един прост закон, който съществува в природата, който са го взели бакалите. Най-първо бакалинът има грамове от едно кило, от две кила. Идеш при бакалина, кажеш: "Дай ми едно кило захар." Той вземе

едното кило, тури го на празното блюдо на везните, вдигне се нагоре другото блюдо. На него именно постави захарта и гледа да ги уравни. Щом дойдат в равновесие, какво става? Прибавя да го уравни.

По същия закон вие мислите. То е същият закон на мисълта. Имаш една идея. Искаш да знаеш права ли е, или не. Ти трябва да имаш една мярка. Ще туриш на вашите везни мярката, на другото блюдо мисълта и ще гледаш да ги уравниш, да дойдат в равновесие. След туй какво става? След тази мисъл от това блюдо ще вземете, както бакалинът взема книгата със захарта. Тази част ще спадне и ще стане промяна, другото блюдо ще падне. Дойде втори процес, трети, четвърти. Често сегашните хора, като не разбират известни процеси, имат затруднения. Известни ваши мъчности искате да ги разрешите. Като идеш при бакалина, разрешаваш, казваш: "Дай ми едно кило захар." Той я тегли. Не отиваш ти да теглиш. След като излезеш, казваш: "Виждам, че не достигат десет грама захар." Мъчи те. Да му кажеш, че не е теглил право, ще го обидиш.

Да допуснем сега, че вие имате същите везни в дома си. Какво трябва да направите? Тури грамовете и примери, провери дали вярно мерил, освободи се от своята мисъл. Ако след като претеглиш, се окаже, че захарта е точно, поне ще се освободиш от една мисъл,

която те мъчи. Казвам, има известни мисли вътре в човешкия живот, които нарушават вътрешния мир.

Най-първо човек трябва да бъде абсолютно честен за себе си. Знаеш какво значи. Той не трябва да има абсолютно никакъв дефект в мисълта му. Трябва да бъде абсолютно чист. Понеже светът, към който се стремим, съвършените същества виждат нашия вътрешен живот. Животът тук, който е на земята, за тях е така открит, както когато някоя жена се облече с бяла греха и този, който я види, казва: "Много хубава бяла греха, копринена, но има едно леке." Най-малкият дефект, който роклята има, някое малко леке, се вижда. Съвършените същества, като влязат в духовния свят, най-малкия дефект ще го видят. Казват, на тази бялата греха имаш малък дефект. Дрехата не трябва да има никакъв дефект, трябва да бъде абсолютно чиста.

Да допуснем сега, да ви презледат вашите грехи като ученици нечисти ли са. На мнозина от вас ще намерят, че дрехите не са чисти, на мнозина ще намерят, че зъбите не са чисти. Човек трябва да започне от физическото. Той трябва да си чисти зъбите, трябва да ги мие по три-четири пъти на ден. Много болести произтичат, че не си миете зъбите. Там се намират ред микроби, минават в гробовете, в черния гроб, пък минават навсякъде. Много болести се дължат, че вие не се миете. Станеш сутрин, бързаш, работа имаш, не си умиеш зъбите. Колко време ще ти вземе да си очистиш зъбите? Казваш: "Четка нямам." Не ти трябва четка. Тури малко вода, натрий сапун или най-после вземете спирт от сто градуса. Аз бих предпочел спирта. Разтрий хубаво, тури топла вода, измий зъбите си.

Казвайте, мой Господ ще ни пази. Пък тебе Господ ти казал да си миеш зъбите. В Божествената книга е писано по десет пъти на ден да си миеш лицето. Ти ходиш по пътя. Вземи вода, изчисти лицето си. Водата затова е гадена, напръскай се, измий се. Поне всеки час измивай ръцете си. Казвайте, кой ще ходи да се мие.

Казвам, не си създавайте един лош вътрешен навик. Очакваме да станем гениални хора, учени хора.

В какво седи сега учеността на човека? Да допуснем, че някой от вас е толкова учен, че знае, откак светът е създаден, помни всичките манвантари, бил е там, когато Господ създал първия човек, всичко знае, да речем. Какво ще го ползва това знание? Знанието е полезно до толкова, до колкото това минало на човечеството има отношение към нас. Знае историята, но тази история ще го ползва, като знае как са постъпвали другите хора. Защо изучавате естествените науки по отношение на живота? Като изучавате живота на вълка, на овцата, техният живот има отношение към нас. Да кажем, изучаваме зоологията. Да допуснем, аз съм човек, имам три-четири яденета и съм недоволен, минавам покрай някоя овца и виждам, че тя пасе трева по земята. Спирам се и изучавам, има нещо похвално в овцата. Тя е благодарна за малкото трева, която има. Погледне те и казва: "Как, ти недоволен ли си от живота?" Както виждам, овцата е на четири крака, пасе трева. Че каква разлика има – нея, която пасе трева, и мене, който съм недоволен и постоянно бръщолевя на Бога? Казвам: "Благодаря ти, Господи, благодаря."

Аз считам, че светът не е направен добре, че слугинята не е сготвила добре яденето, че ми се развалил стомахът, не съм доволен, че хората не са добри – аз, величеството. Питам сега, кой седи по-горе в дадения случай – овцата или аз? Пример е тази овца. Аз я похвалявам, казвам: "По-горе седиш. Как научи това нещо? – Питам: – Как се научи да бъдеш тъй търпелива и доволна при туй положение?" Сегашните окултисти и учени хора казват, че овците не се развиват. Овците се движат с такава медленна кола, че се изисква хиляди и милиони години да се види развитието ѝ. Превозните средства са много слаби. Затуй прогресира бавно.

Питам, как научи това изкуство на търпение-то? Питам и вас, как се научила овцата на това изкуство – търпението? Може да се дадат ред отговори. Има търпение, има и неволя. Неволята е един неразумен акт. Човек, когато не може да изясни нещо, тъй както трябва, казва: "Няма какво да се прави." Този човек е неразумен. Онзи, който разумно изяснява нещата и търпи, той е разумен. Разумният е, който разрешил въпроса. Тогава ще ви приведа примера, в какво седи разумността.

Казват, че в реката Нил имало едни малки жабчета, които плавали свободно по реката. Крокодилът като си отвори устата, жабчето влезе в устата. Той си затвори устата, свърши се вече, нагълта го. Крокодилът казва: "Ти заради мене ще живееш. Аз трябва да живея." Но тъй жабче е разумно. Казва: "Аз ще ти дам един урок, как се гълтат жабчета." То, като влиза в стомаха, започва да го гризе. Този крокодил тича нагоре-надолу, казва: "Какво да правя?" То гризе, прогризва стомаха, излезе навън. Този крокодил се обърне с гърба надолу. Жабата прегризва, излиза навън и казва: "Не се гълтат жаби." Тази жаба е разумна. Сега вие ще попитате има ли право жабата, като влезе в стомаха, да прогризе корема на крокодила. Престъпление е това, не е право. Питам, крокодилът има ли право да гълта жабата? Следователно това жабче постъпва съобразно със закона Божи. Трябва да му покаже, че трябва да постъпва правилно.

Ако вие възприемете закона на насилюето, вие вървите като този крокодил по реката. Реката, това е животът. Видите някое желание, някаква идея във вас, мислите, че сте спечелили нещо. Но тази идея е жабата. Започва да прегризва и вие се увивате. Като видиш тази малката жаба, затвори си устата и като мине, отвори я. Един турски дерибей, който носил една торба с барут, като минавал покрай едно дете, което носило една главня с огън, казва: "Гел къзъм."

Той се спира, защото това дете може да запали барута с главнята.

Това са сравнения за онзи вътрешен живот, с който сега трябва да се справяте всеки ден. Имате известни ваши желания, имате известни ваши мисли. Те са не само ваши, но на хиляди същества, които живеят и които не са разрешили разумно въпросите. Всеки ден те ще хлопнат на вашата врата стотина, на които задачите не са разрешени. Ако можете, разрешете техните задачи. Ако не можете, пратете ги при някой философ, мъдрец. Защото светът е пълен със същества, които са изостанали в развитието си, в своята еволюция. Светът е пълен с ваши роднини, ваши прадеди от двадесет-тридесет поколения. Някой ваш роднина като астрално същество захлопал, започне да се оплаква, неразположение има на духа си. Дядото, който дошъл отвън, внесе цяла пертурбация във вашата мисъл. Като говоря по този начин, да оставим сравнението, дали вие вярвате, или не. Когато аз взема тона "до", този тон, преди аз да го пея, съществуваше ли в природата? Съществува този тон. Казвам, аз може да го реализирам този тон, може да пея съобразно с тона. Казвам, когато вашият дядо може да пее една песен на миньорна гама, да измени цялото ви настроение. В дадения случай вие ще видите може ли да му помогнете. Ако може да му помогнете, ще помогнете на себе си. Ако не, кажете на вашия дядо да си върви. Или който дойде при вас, бъдете искрен. Ако може да разрешите, разрешете му въпроса. Ако не, не го залъгвайте.

Да говорим истината. Никога не говори това, което не знаеш. Малкото, което знаеш, е благословение. Малкото, което знаеш, то расте. Това, което знаеш положително, то се благославя. Онова много, което казваш, без да го знаеш, то не може да принесе полза. Имате сто лева швейцарски златни, имате наши пари три хиляди и петстотин лева. Не се лъжете в много-

мо. Някои идеи са остарели, книжни идеи са. Такива философски идеи има, които са остарели.

Казва, той е мистик. Мистикът е човек, който преживява. Той живее обикновен живот, не живее живота на гениалните хора, на светиите. Светията, мистикът трябва да преживее нещо. Каквото мисли, в него всичко е реално, няма нещо неразрешено. Пред него има един живот на учител, но тъй погледнато от живота, в него има само едно вътрешно благоговение. Туй, което ние не разбираме, тогава се ражда благоговението. Благоговение може да има само към Бога. Като погледнеш това, което не може да изкажеш, не може да схванеш, да го разрешиш. Ти се намираш пред онази вечност. Мистикът благодари, че има нещо, което не може да определи. Не считайте, че разбирането ще донесе мир на душата. Разбирането някой път може съвсем да те разстрои.

Представете си, че имаш един приятел. Той извършил едно престъпление, убил някого. Дотогава, докато ти не знаеш, че той извършил престъпление, ти го обичаш. В деня, когато ти разбереш, че извършил престъпление, ти си измениш веднага мнението. Добре, представете си, че един ваш приятел, един мистик или един светия, прави един опит. Той, като върви с тебе по пътя, извади ножа, защото светиите носят ножове, те са въоръжени от главата до петите. Той срещне едного, извади ножа, повали го на земята, стъпи с крака си на врата му, надупчи го хубаво. Казваш, жесток човек. После вземе един котел вода, измие червата, стомаха, мозъка, измие всичките органи и после започне да ги туря по местата им. Изважда някаква течност, намазва тялото на убития и като побутне този човек, той възкръсне.

Най-първо ти мислиш, че е много жесток човек, че е много лош, измъчва. След като го очисти и го намаже, на този човек светне лицето, замяза като на светия. Какво ще мислиш тогава? Ако ние, след като

разберем лошото, че на негово място можем да посадим нещо хубаво, то е светия, то е мистик. Ако онзи, който разваля хората, не туря нищо на мястото, той е лош човек. Всеки човек, който разваля красивото, хубавото в света, той е лош човек.

Та по някой път вие се боите, вие вървите, оръжие имате. Имате някакъв недъг. Ще извадиш ножа, като дойдеш до този недъг, ще го мушнеш, ще стъпиш на врата му, ще го намушкаш. После ще вземеш вода, ще започнеш да го чистиш, хубаво ще го наместиш и ще започнеш да го мажеш. Казва, как така? Че така прави Бог. Че как прави Бог? По Бога трябва да направиш една операция. Казвате, може да стане нещо лошо.

Следователно ние имаме някои наши мисли, на които трябва да направим операция. Имаме някои наши желания, на които трябва да направим една операция. Имаме някои наши страсти, на които трябва да направим една операция.

Аз съм гледал една картина, това беше във Варна, имаше една улица с абаджии. Минава един, продава черва, очистени хубаво, че ги турил на една кобилица. От чаршията се събрали около петнадесет котки, вървят, вдигнали глава и мечат. Той върви по уличката, излезе някой абаджия и казва: "Отрежи на моята котка едно черво." "Коя е твоята котка?" "Еди-коя." Тя задигне червото, няма я. Той върви по чаршията, от друг дюкен излезе друг абаджия, и той казва: "Отрежи на моята котка едно черво." И така всичките казват: "Отрежи на моята котка." И като погледнеш на другия край на чаршията – няма ги котките. Но за да отреже, онзи абаджия си напуща работата и казва: "Отрежи едно парче на моята котка."

Ще кажете, смешна работа. Той разнася червата по пазара. Това е един пример и вие трябва да извадите една поука. Нима ние нямаме четиринадесет-петнадесет котки, които мечат около нас, нима този не носи

червата и шкембетата? Тия абаджии не си скъпят времето да станат, да си напуснат работата. След като шил хубавите работи, оставя работата, да каже да остави на неговата котка, защото мечела. Сега този абаджия може да каже, че той трябва да си гледа работата, но и онова е работа. Онази котка не трябва да мечи. Тя казва: "Нямам какво да работя, дайте ми работа." Като види шкембето, тя започва да шие. Като си свърши работата – и господарят е доволен, и котката е довольна.

Казвам, това, което става във външната природа, това е един процес в нас. Във външния свят, гледам, и във вас на някой се проточило лицето, очите потъмнели, лицето се изкривило, не е в духа си, омърлушен, има нещо, което го мъчи. Някой от вас стане сутрин, казва: "Днес не съм разположен да се моля." Как, мислите, молитвата трябва да стане с разположение?

Молитвата е един закон. Разположен-неразположен, ще се молиш. Човек може да не е разположен, но яде. Може да ти е много мъчно, но дишаш. Дишането е един процес. Може да си неразположен, но имаш своя работа. Неразположението е една задача, с която ние трябва да се справим. Дотолкоз, доколкото вие имате неразположение, защото неразположението ви е дадена задача. Вие сте неразположен – разрешавате една задача. Вие сте доволен, отивате при гостилничаря, сготвил хубавото ядене, сядате на трапезата на неговата гостилница, ядете. Но гостилничарят сготвил, вие не знаете да готвите. Всички ядете, излезете навън и минаваш за праведен. Но ти стана праведен по причина на този гостилничар. Пък ти казваш: "Аз му платих." Нищо не си платил. Тия пари ти не ги направи. Ти само беше един човек, който се ползваше с чуждото. Парите взе от баща си, хляба, яденето ти не си създал. В тебе има една надута идея. Баща ти те надува, гостилничарят те надува, ти не си се проявил.

Какво трябва да направиш в дадения случай? Минаваш покрай пътя, някоя жена паднала, изкълчила си крака. Ти след като си ял, Господ ти дава този случай да помогнеш на тази старата жена. Той ти дал пари да се нахраниш, за да помогнеш на бабата. Тази баба ще я вдигнеш на гърба си, ще я занесеш. Това е работата, която ти трябва да свършиш. Ще кажат в невидимия свят, герой е той. Тази баба да я занесеш вкъщи и да ѝ създадеш всичките удобства. Заради мъдростта, която имаме, трябва да направим благородно дело. С туй ние разрешаваме една велика задача. Ако ти не се спреш на старата жена, ти няма да решиш една задача. Ако помогнеш, то е най-малкото добро, то е законът на любовта. Ако минеш и кажеш, стара баба. В небето всички ангели са минали през този изпит. Всеки един ангел най-малко е вдигнал една стара баба на гърба си. Питам сега, кой от вас е носил баба на гърба си? Ако законът е такъв – ако носиш стара баба на гърба си, ще влезеш в рая – тогава вие какво трябва да направите?

Та всеки от вас през цялата година, колкото остава, да намери някоя баба с изкълчен крак и като я намерите, да я занесете. То е дипломът. Туй е философия. Щом влезете, тая баба ще ви препоръча в невидимия свят. Нали знаете онзи пример, дето един ангел казал – не трябва да бъде Господ толкова милостив към хората. Господ, като разбрал работата, праща го на земята. Той слиза, облича го в едно човешко тяло. В една зимна нощ започва да трепери. Минава един пияница, за който този ангел мислел, че трябва да бъде очистен, и казва: "И ти остана като мене, но си я закъсал." Той се кандилка. Взема го на гърба си и го носи, казва: "Ние сме другари. Става тази работа. И ти си пийнал." Този човек с всичките си грехове иска да му послужи. "Аз съм грешник сега" – казва. По-големият грешник може да помогне на по-малкия. Този, който е паднал на земята, не може да ходи, той е голям грешник.

Казва някой: "Аз да стана светия, чист, че тогава да помагам." То е криво схващане за живота. Остане ли, като станеш светия, да помагаш, то е изгубена работа. Но в дадения случай, ако Бог гледа снизходително, той гледа хубавото и красивото за в бъдеще, което може да се развие. Него Бог гледа. Той, като погледне на тази душа, вижда – като поправя погрешките си, има нещо хубаво да се развие. Заради туй доброто Господ го взема и го носи. Той го носи сега. Казвате, не знаеш ли, че аз паднах. Днешния ден нали имаме, да се живее добре. Защо ще бъдем ние недоволни от живота? Защото недоволството, то е създадено в неразбирането.

Следователно, колкото недоволството е по-голямо, значи неразбирането е по-голямо. Колкото недоволството е по-малко, има разбиране. Щом изчезне недоволството, значи имаме едно малко равновесие. Аз съм доволен, когато бакалинът тегли точно, не ми е изля нито един сантиграм. Точно даде захарта. Щом работите се изясняват правилно, щом недоволството изчезне, имаме норма. Аз покрай всичкото недоволство...

Представете си, вие сте на бойното поле, всичките хора се избиват. Застанете там, не да гледате как плачат, как се убиват. То е задача за мене. Ще кажат, защо са тъй жестоки хората? Но другояче аз гледам. Тази война, която аз гледам, трябва да мина посвещение. Турят ме на бойното поле, аз разрешавам въпроса. Казвам, след като се бият, много добре. Като кажа – добре се биха, войната престане. Но виждам сега, цялото бойно поле е постлано с хора, викат, пъшкат, пак казвам – много добре пъшкат, много добре плачат, много добре страдат тия хора. На един краката откъснати, на друг ръцете, всичките тия хора се молят. Казвам, много добре е всичко това. След като кажа, много добре е всичко това, допуснете, че се явява един ангел от небето. Той бутне този – той стане. Бутне друг – стане. Всичките настанат. Тия хора настанат,

всичките са облечени с бели грехи, от старото нищо не е останало. Знаеш на какво мяза тази работа? Турците едно време имаха рогове, с които вадеха кръв. Всеки човек, който имал луда кръв, който имал главоболе или коремоболие, ще му турят един рог, направен от вол – един турски метод за лекуване. Казвам сега само един пример. Ако този ангел, след като мине, събуди всичките хора, какво трябва да мисля аз?

Всичко в света има един Божествен план, всичко в света е урок. Ако аз разбирам разумно, да зная причините, защо тия хора се бият. Казват, война има. Защо? Трябва да чакаме, докато се уясни самата причина. Ако от всяка война излезе нещо хубаво, тя е намясто. Но ако след войната хората не оживеят, има нещо неразумно, тия хора вървят по една низходяща степен.

Сега изнасям от общото към частното във вас. Вие вървите, имате хубаво разположение, казвате: "Как може да бъде така?" Вие имате хубаво разположение, молите се. Не се минава половин час, във вас започва сражение, цялото поле се покрие с мъртви хора. След туй вие изгубите разположението на духа, не може да се молите, не може да мислите тъй, лицето потъмнее. Залязло е слънцето. Затуй лицето потъмняло. Значи лицето потъмняло. Какво трябва да правите тогава? Трябва да мислите. Ще запалите огъня, ще запалите вашата свещ. Докато слънцето грее, турите светлината във вас. Щом залезе, ще запалите свещта. Щом залезе слънцето, ще запалите свещта, ще запалите огъня вкъщи.

Топлината – ще преведете, това е малката любов, която трябва в дадения случай. Ти, като любиш другите хора, ще помогнеш на себе си. Аз превеждам така. Защото да любиш другите, значи да имаш един малък огън на огнището. Ако ти не любиш другите, ще замръзнеш. Отвън има тридесет-четиридесет градуса студ в духовния свят. Казваш, защо да го любя? Ти ще

любиш, защото да обичаш някого, значи да запалиш огъня на своето огнище. Следователно то е икономия в духовния свят. Казва, без да любиш хората, не може ли?

Силата на човека седи в неговата любов. Че може да го обичат хората. Ако ние чакаме другите да ни обичат, значи да живеем на чужд кредит. Този, който ме обича, е силен човек. Аз, ако не обичам, съм слаб човек. Законът в света се изразява в това, което хората вършат. Казват за някого, той е отличен човек. Но той ме обича. Ако чакам сто души да ме обичат, аз ще остана същият слаб човек. За да стана човек, аз трябва да обичам. То е Божественото. Туй, което може да повдигне човека, не е как нас ни обичат хората. То е хубаво, но хората се повдигат. Ако хората ме обичат, аз се радвам, радвам се, че те са силни. Но това, което повдига човек, е как той обича.

Следователно има един надпис вътре в живота – да обичаме, за да станем силни.

Казвам, тази е философията, която трябва да имате. Щом започнете вие да обичате – не според правилата, както хората мислят. Но любовта е, която ще ви направи силни. Тази Божествената любов ти носи две неща – тя носи светлина, мисъл, носи и топлина, носи чувства. Оттам ще започнете със закона на любовта. Ако вие знаете как да контролирате вашите желания, вашите страсти, вие сте хората, които оперирате с елементите на вашите страсти и желания. Желанията и страстите са елементите на човешкото. Ако човек не разбира желанията и страстите, той не разбира елементите, от които неговият свят е създаден. Всяка една страст – от каквато категория да спада, всяко едно желание, което имаш, радвай се. Страст имаш – радвай се. Всяко желание и всяка страст да знаеш за какво да ги употребиш.

Сега основната мисъл. Всеки един от вас да знае, че щом залезе Божественото слънце, да запали огъня в своята къща. Настанало е време да си запалите огъня.

В невидимия свят искат да знаят дали вие може да мислите. Пък вие чакате в небето да ви посрещнат и да ви покажат любовта си. Но то е любовта на ангелите, те са силни. Но вие с какво ще покажете вашата любов? Ако едно дете мине от една къща на друга, всички го носят на ръце, ако туй дете, след като мине през всичките ръце, не се научи да ходи, туй дете няма ли да мяза на един инвалид. Тогава не правете другата погрешка – да допускате туй дете да не израсте. Казвайте, нека да си го имаме. Оставете вашите желания и мисли да растат. Туй дете, като го носят една, две, три години на ръце, то трябва да слезе от ръцете на майка си и да стане един ден възрастен мъж. Нима има нужда майка му да го носи? Казват, донесете ми едно дете, да го прегърнем. Не мислете, че туй, което прегръща, то е реалното. Туй, което прегръща, един ден ще го турите в земята. Ще се разговаряте разумно. Не трябва да бъдете едностранчиви. Казва: "Какво беше едно време, как ме обичаше майка ми, на ръце ме носеше, как ме кърмеше, пък сега не помислюва заради мене." Не, тя ще остави закона на свободата и вие какво ще направите за майка си.

Сега въпросът е, вие искате Божията любов. Каква любов вие ще покажете на хората? Че Бог ви люби, то е неговата сила. В какво е силата на човека? Цяла магия е туй, да любиш Бога. Ако любиш Бога, той ще оправя всичките ти работи, но не тъй, както вие мислите. Вие казвате: "Ами, ако аз обичам Бога, дали ще оправя работите на гъщеря ми?" Ако ти любиш Господа, само твоите работи ще се оправят. Работите на гъщеря ти няма да се оправят. Работите на мъжа ти ще се оправят, ако той люби Господа. Всичките работи на хората ще се оправят, ако те любят Бога. Аз като обичам, моите работи се оправят. Ако аз не обичам, моите работи не се оправят.

Сега туй, което оправя работите, е любовта. Това, което не оправя работите, то не е любов. Щом не

се оправят работите, ще дойдете до положението, при което започват да се оправят работите. Сега някои казвате, да има някой да ни каже как да обичаме. Как да обичаш, то не се казва. Вие сте чудни. Аз ако ви кажа как да обичате, вие ще изгубите случая да обичате. Аз да ви кажа. Представете си, че на вас ви дават една череша, вие не знаете как да я ядете. Аз ви показвам и я изям. Вие добивате знание как се яде череша, но вие не сте опитали каква е черешата. Казвате: "Дайте ни друга череша." Втори път няма кой да ви даде череша. Сам ще изядеш черешата. Някой казва: "Обясни." Няма какво да обяснявам. Ако обяснявам, вие ще изгубите случая. Някой казва: "Чакай да ти покажа." Благодаря, аз ще направя опита.

Когато дойдем до истинското знание в света, до Бога, до онова правилното разсъждение – не човек да търси причините вън от себе си, но вътре в себе си, понеже външният свят, Божественият свят, той е абсолютно хармоничен, там дисхармония не съществува. В човешкия свят има дисхармония. В ангелския свят има дисхармония. Всичките живи същества, вън от Бога, имат някаква дисхармония. Всяка дисхармония ти може да я поправиш. Следователно онова, което съществува в нас, ние може да го имаме, понеже Бог е, който е навсякъде. В него няма дисхармония. Ние изучаваме неговите закони, онова вътрешно доволство, да знаем как да постъпим.

Дойде едно страдание. Страданието е само един закон. Страданието произтича от едно вътрешно съотношение на нещата. Защото, ако твоята кожа е охлузена и ако дойде твоят приятел и ти стисне ръката, ще ти причини страдание. Де е причината тогава? Казваш, той не знае да се ръкува или ръката не е намясто. Ти трябва да излекуваш ръката си. Щом ръката ти е здрава, и ръкуването с твоя приятел ще бъде добро. Понеже ние чрез закона на греха сме разранили кожата, по който начин Господ да пипне, при-

чинява страдание. Казвате, той не знае ли как да пипа? Не е туй. Ще кажете: "Няма да грешим, да бъде кожата здрава." Тогава във всяко побутване на Бога ще виждаме добрата страна на живота. То е, да си поясним истината.

Някой казва: "Мистик е той." Мистик човек е, който преживява. Той живее в реалността на живота, той изпитва нещата. Малките и големите неща са едни и същи. Един мистик може да се радва на една череши, колкото на милион. Той се радва на малкото в себе си. Неговата радост никой не може да отнеме. Ако вие влезете в неговия живот, вие ще си измените мнението за него. Ще кажете: "Аз го мислех, пък той на какви работи се радва."

Радостта е една и съща в Божествения свят. Силните причини и слабите причини произвеждат един и същи резултат. Всяко малко усилие, което вие може да направите с вашата мисъл, туй малкото усилие ще произведе същия резултат, както и силната мисъл. На силната и на слабата мисъл резултатите са едни и същи. Слабият и силният удар са едно и също. Туй може да се докаже. Те са процеси. Може някой път някой от вас да се обезсърчавате, казвате: "Много съм слаб." Ако всеки ден вие с вашите слабости действате, вие ще имате същите резултати.

Сега каква мисъл остава в ума ви? Какво запомнихте?

Един майор ми разправяше една своя опитност. Поставили го в една нестроева рота във Варненското пристанище. Войникът докладва, че има да товарят сто магарета, но казва, че магаретата не искат по никой начин да влязат в парахода. Пита какво да се прави. "Тръгвам – казва – с войника и казвам: лесна работа. Отиваме на пристанището, войникът тегли магарето за юлара, аз го дръпна за опашката, и то тръгне напред. Така за половин час ги вкарахме всичките магарета."

Казвам, някои ваши упорити мисли трябва да ги хващате за опашката. Сега разбирайте работата. Опашката в животните, туй съставлява ума на животното. Има един възел там, който събужда мисълта. Докато опашката се мърда, животното мисли. Когато се отреже опашката на животното, то се усеща ограничено. Като се хване за опашката, започва да мисли. Онези неразумните желания хванете ги за опашката и като ги турите в правата посока, ще започнете да мислите.

"Добрата молитва"

*Тридесет и девета лекция
на Общия окултен клас
21 май 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ НА ЖИВОТА

Тайна молитва

Всички вие, които сте чули беседите ми, да извадите десет важни неща, които съм казал. От всичките беседи ще извадите десет важни неща според вас. Всеки ще извади това, което той мисли, че е най-важно. (*За кога?*) За идната сряда.

Трябва да има нещо установено. Кои неща са установени? Които не може да се изменят. Кои неща са изменяеми? Които не може да се установят. Тогава питам, какво нещо е морален и неморален човек? Под морал се разбира една права посока. Кое е право, кое се нарича права линия? Математически права линия е най-късото разстояние между две точки. Права линия в морално отношение коя е? Права, която не може да се огъне.

Следователно всяка постъпка, която има само едно последствие, тя е права. Всяка постъпка, която има две противоположни последствия, тя е крива. Следователно, щом ти имаш една мисъл, която има само един резултат, тя е права мисъл. Всяка мисъл, която има два различни резултата в тебе, тя е крива. Ти вече градиш живота си на една основа, която може да се измени.

Вземете едно верую. Ти вярваш в Бога. Но за да вярваш само един ден, питам, туй, в което вярвам, право ли е, или не? Може да е заблуждение. Значи ти си

нямал едно право верую. Ти мислиш за Бога – той е такъв, онакъв. Ако твое то верую може да се измени, това не е любов. Сега всички вие сте слушали за Бога, каквото пишат свещените книги или каквото хората казват. Туй, което е писано в свещените книги, и туй, което хората казват, то не е истина, то е отвън. Ако ти сега ще се измениш от онова, което иде отвън, утре пак ще дойде нещо друго отвън. Ако ти това, което сега мислиш и което ти се казва, не е установено, туй не е верую. Този процес на казване, то е процес на Битието, на развитието на нещата, както става, както Битието се проявява. То е проявление на Бога.

Следователно в смесването проявлението на Бога с неговата същина, какво е той и как той се проявява. Виждаш една череша цъфнала, виждаш една череша окичена с плодове, виждаш и една череша с окапани листа зимно време. То са положения на черешата. Казваш, че се изменила черешата. Външно се е изменила, но вътрешно? При това тази череша през целия си живот няма да бъде една и съща. На всяка година ще има един лист повече, отколкото миналата година. Тази година нейните листа се изменят, някои листа са по-големи или плодовете са повече.

Тогава право е туй у тебе, което може да произведе един резултат само. Тогава коя дума е правата? Права дума е всяка, която може да отнеме една скръб. Коя е лоша дума? Която причинява скръб. Сега ще кажете: "Разбрахме." Но приложението знаете ли? Да знаеш какво нещо е радостта. Ако един дошъл със своята любов при мене и ми казва: "Аз те обичам." Правете превод, превеждайте. Тази идея е непонятна, тя е отвлечена идея. Превеждаме ние в геометрическа форма, или най-първо в геометрическа форма. Този, който ме обича, дал ми е нещо. Всякога под думата "любов" аз разбирам, то значи, че давам нещо. Дал ми е той сто лева или десет хиляди лева, или франка, или

английски. Казва: "Знаеш ли, че аз те обичам?" 100:X. Този, който ме обичал, дойде. Той иска и аз да го обичам. Аз те обичам, но трябва и ти да ме обичаш. Пак трябва да преведа. Той ми е дал. Искане и аз да го обичам. Значи иска да му повърна парите назад. Но след като ги върна стотен английски, трябва да му върна 110. 110:X. Защото неговата любов е работила върху мене. С приходите той ми дава.

Питам, защо иска да го обичам? За да му дам повече. Питам, де е сега идеалната любов? Ти, ако ме обичаш и ми даваш, ако искаш и аз да те обичам, да ти дам повече, питам де е любовта? Сега не че то не е любов, но то са математически отношения, които може да се изменят. Казва: "Не те обичам." О:X. Онзи казва: "И аз не те обичам." О:X. И двамата не се обичаме. О, О, X, X, равно на О. Превеждам какво значи "не се обичаме". Ти нищо не си дал, и аз нищо не съм дал, няма никакъв резултат. Какво значи да ме обича? Нещо ми дал и нещо съм му дал. Какво лошо има и какво добро има, че хората се обичат? Те казват, не се обичат. Не може човекът. Няма какво да даде. Какво ще се обичат.

Казва, идеална обич. Какво разбирате под "идеално обичане"? Казва: "Аз обичам неговата душа." Де си я видял? В очите му. В очите ли е неговата душа? Ако не е в очите, в сърцето ли е неговата душа? Казва: "Той има светъл ум." Кога си видял светлия ум? То е предположение. Ти виждаш, но то е нещо неопределено. Казва: "Той няма душа." Тогава как се изгуби душата, какво е твоето понятие? Ако душата е една величина, която днес може да се яви и после да изчезне, то не е никаква величина, с която може да боравиш. Преведете сега "аз обичам неговата душа". Аз туй разчитам така. Аз го обичам, докато е жив. Като умре, аз няма да го обичам. Преведено чисто на материален език. Аз го обичам, докато има пари, да ми даде назаем. А като няма, няма какво да го обичам. Ето, той осиромашее, че се чеши,

с треска, какво ще го обичам. Не питайте така, те са празни работи. Така е, понеже стомната, в която няма вода, не може да пия. Казва: "Защо тук не останеш? Целуни ме с устата." Защо не може да целувам стомната? Защото няма вода. Щом има вода, ще я целуна сто пъти.

Ще превеждате сега, за да се уяснят нещата, да са ясни. Дали е право да пия от стомната, или не, то е друг въпрос. Най-първо стомната е свободна, турена някъде. На планината няма никаква стомна, но законът е такъв. Или да преведа как е възможно тази стомна да бъде на планината. Превеждайте сега. Учени хора нали сте.

Стомната е извор. Този извор, имаш ли право да се спреш при този извор и да пиеш? Имаш право. Дойде някой, усъмни се, че си целувал стомната. Казваш: "Може ли да пия?" Ще извадиш едно левче и като му дадеш, веднага ще ти даде чаша вода, ще пиеш от неговата чаша. Казвам, най-първо, научете се да превеждате.

Вие казвате "стария живот и новия живот". По какво се отличават старият живот и новият живот? Чрез контрасти. Кой е млад? Който не е стар. Кое е старо? Кое то не е младо. Какво разбирате сега по думата "млад"? Да кажем, младият е идея и старият е идея. Добре да изясним. Младата книга и старата книга. Библията е стара книга, много работи има написани там. Млада книга е, в която още нищо не е написано. Същественото на старата книга е, че не може да пишеш нещо. Може да правиш своите бележки, може да вземеш съвет от нея, тя ще те учи, един законник, един правилник. Младата книга е – в нея може да влагаш своите идеи. При младата може да влагаш своите идеи, при младата книга може да пишеш, колкото искаш. Следователно в младата книга има възможност да пишеш, колкото искаш. В старата книга тия възможности ги нямаш.

Питат по какво се отличава младият. Младият играе, старият седи. Защо? Какво разбирате под думата "младият играе". Онзи, който играе, той е в хамбара, той не е посят. Турят го в един чувал, в друг, той играе. Старият е посят на нивата, не играе, заровен е вече в земята вътре. Ще разбирате процеса. Старият човек е посят, то е един процес, който ще разбирате. Ще изясните в себе си какво нещо е старостта. Ако вие нямате тия вътрешни понятия за процесите, които стават, вие не може да разбирате дълбокия смисъл на живота, който може да се изрази. Защото дотолкоз, доколкото разбирате младостта, и дотолкоз, доколкото разбирате старостта, вие ще разбирате проявлението на Бога, който се проявява във всеки даден случай. Той няма да гоїде и да си направи своите възгледи. Понеже в Бога, каквато форма и да вземете, каквото и да направите, него му е все едно. Защото, ако той направи различие, понеже всичко излиза от него – дали си клекал или станал, дали си на левия крак или на десния, дали седиш или лежиш, дали обичаш или не обичаш, дали целуваш или не целуваш – за него е все едно. Ако ти целуваш някого, какво придобиваш? Ако не го целуваш, какво отнемаш? В единия случай капиталът, който е вложен в тебе, ти го задържаш за себе си, ще страдаш.

Казва Бог, че трябва да обичаме. Аз превеждам Божиите думи. Господ казва, аз ти дадох капитал, този капитал ако не вложиш в своите ближни, ще изгедеш майката. Ако го влагаш, капиталът ще се увеличи. Ти само от приходите ще се храниш. Затова трябва да обичаме. Ако не обичаш, ще страдаш. Какво значи страданието? Ще изгубиш капитала. Като изгубиш капитала, не може да се препитаваш. Като не може да се препитаваш, ще страдаш.

Казва, защо трябва да страдам? Страдат хората, понеже не работят, както е определено от Бога.

Щом страдаш, ще определиш тогава в какво седи твоето страдание. За бъдеще ония умните хора – щом дойде при него един човек, който е работил много, той му казва: "Така не може да те приема." Ти ще намериш един нещастен човек, ще гождете двамата. Мъдрецът никога не приема един радостен човек, защото той знае, ако този радостният дойде, той ще внесе нещо в мъдреца и следователно той след време ще иска да си вземе капитала назад. Мъдрецът няма време да се разправя с това, казва, едновременно ще заведете един, който е бедняк, който е скържав, и на него ще даде, та той да е свободен и чист.

Мъдрецът иска да бъде на мястото, гето той да взема и да дава, напише взел-дал изведнъж. Казваш, ще внесеш от мене, аз искам да ви дам, но той има един скръбен, от него взема на тебе дава. Ще вземе капитала от тебе, ще даде на този скръбния. Ползата от скръбния каква е? Един ден от него ще вземеш парите. Вие сте чудни. Казвате, защо така да бъде. Когато идете в пощата или в някоя банка, чиновникът може да ви направи полица. Друго име ли ще пише или онзи, който ще плаща? Ти правиш една полица, но туряш друго име, но пишеш: Иван Драганов има да дава на едн-кого си. Даваш полицата, ти си свободен. Ако ти сам правиш полицата на свое име, ти се задължаваш. Този закон е друг.

Казвам сега, вие имате за живота друго понятие. Вие искате да станете светии. Вие по този път, както вървите, освен че светии не може да станете, но и бедняци и просяци не може да станете. Така светия не се става. Искате да се повдигнете.

Казвам, знаеш ли да рисуваш? Нарисувай един образ. Това е изкуство. Брадата е голяма, няма никаква съразмерност. Нещата не са представени правилно. Ти рисуваш един анормален тип. Да рисуваш, значи да представиш реалността, тъй както трябва. Да нарисуваш някого както трябва. Ти казваш едн-

кой си. Щом казваш, че познаваш някого, трябва да го нарисуваш. Щом се опиташ да се произнесеш върху характера на някого, ти го рисуваш. Ако дойде при някой художник някой княз и иска да го нарисува, ако не го нарисува хубаво, всичко остава на негова сметка. Всеки ден, когато сте се опитали да нарисувате някого, остава на ваша сметка платното, боите. Представете си, че сте употребили двадесет платна. Платната

в невидимия свят струват много скъпо. Всяко платно, за да се нарисува един човек, струва един милион. Днес ако се опиташ да нарисуваш един човек – един милион. Ако го нарисуваш хубаво, ще вземеш десет милиона. Ако не го нарисуваш хубаво, отидоха десетте милиона.

Днес – десет милиона, утре – десет милиона, дойде кармата. Що е кармата? Дълг, натрупан само от картини. Или опитвали ли сте се да нарисувате себе си? Казвате: "В мене душа има." Една сестра казва: "Аз душа имам." Хубаво, в какво седи тази душа в човека? Човешката душа има едно устройство, то е следното. Душата, това е една точка. Следователно всяка една душа, за да бъде душа, трябва да има две точки. Тя може да обича. Само душата може да обича. Щом може да обичаш едного в света, ти имаш душа. Щом не може да обичаш никого в света, ти нямаш душа.

Що е душата? Възможността да обичаш Бога, това е душата. Щом в себе си нямаш никаква идея за Бога, не го знаеш какъв е, ти нямаш душа. Ти си човек без душа. Що е душата? Възможността на човека да

любви. Казвате, кажи ми какво нещо е Господ. Ако имаш гуша, може да кажеш. Някои от вас, когато говори някой оратор, въртят си главите или си махат главите. Стойте. Нито ги въртете, нито ги махайте. Махането на главата, то е един навик, който останал от далечното минало в човека, с който човек трябва да се справи. Мисли, но не си махай главата. Защото махането на главата подразбира едно движение навън. Когато едно дърво си маха клоните, има си причини, които движат дървото отвън. То не е движение отвътре.

Следователно, пренеси външното движение в себе си, разсъждавай. Нека да се движи твоят ум, не твоята глава. Ако туй движение не може да се събере в ума, че тогава нека дойде движението и в твоята глава. Седи и мисли. Седи и мисли, да знаеш, което е казано в дадения случай, право ли е, или не. Казва, туй не съвпада с моята опитност. Опитността не е меродавна. То не е меродавен закон. Опитността е частично правило. Казва някой своята опитност, че още не е намерил човек, когото да обича. Или ти нямаш гуша, или хората, които се движат около тебе, те нямат гуша. Казва: "Не може да обичам." Аз разбирам тогава две възможности – или че този човек няма гуша, ако той има гуша, то хората, при които той се движи, нямат гуша.

Следователно за мене е естествено – или той няма гуша, или другите около него нямат гуша. Следователно имаме един резултат. $O:O=O$. Каква философия има? Някой казва: "Представи си, че аз не мога да обичам." Аз нищо не може да си представя. Представям си, две празни гърнета са равни на какво? Тогава излагам идеята. Едно празно гърне и едно празно гърне са две празни гърнета. Ако знаеш, че едно празно гърне и още едно празно гърне правят две празни гърнета, какво значение си добил? Две празни гърнета. Преведете сега тази идея. Казвате: "Аз имам две праз-

ни гърнета." Направете един превод. От физическото към духовното превеждайте нещата, понеже нещата са в процес. Казвате: "Имам две пълки." Преведете. Ако са две пълки, които са в развитие, какво ще се образува? Два цирея. Следователно крайният предел на цирея, като узрее циреят, какво ще стане? Ще изсъхнат. Като изсъхнат, какво ще стане? Преведете сега. Две пълки имаме. Казвам, две пълки на два карамфила значи, че два карамфила ще цъфнат. След като цъфнат, ако сме в Америка, ще ги продадем по един долар, два долара, това са двеста и осемдесет лева български. Интересувам се от пълките. Ще цъфнат, ще ги продам. Или тези пълки са на някое плодно дърво. Ще цъфнат, ще завържат, ще завържат две културни ябълки по хиляда лева, две хиляди лева.

Във всичките неща в света има едно вътрешно отношение. Всяка една идея, която няма отношение с тебе, ти с нея не може да имаш вземане и даване. Там, гето има един процес на мисълта, там има една смяна. В математическите и в геометрическите величини има отношение, има една смяна. Значи отношенията на нещата се сменят. Отношенията на геометрическите форми се сменят. Човека геометрически как ще го представите в един триъгълник. Следователно що е триъгълникът? Човекът е съвкупност на енергии, които се стремят към един и същ център. То е човекът.

Следователно всичките енергии на природата, които се стремят към един разумен център, туй наричаме човек. Или обратното. Всичките енергии, които произтичат от един център и се разпространяват в разни посоки, туй е човекът. Единият или другият процес. Движението е в размножаване навън, ако движението е движение навътре към разумното, към този център. Всичките енергии, които се съсредоточават разумно в една посока, дават само един прав резултат. То е човекът. Кой е този прав резултат? То е любовта.

Следователно в дадения случай човек, който люби, той е човекът. Процесът на любовта е процес навътре. Всичките негови сили, всичките негови морални сили са вложени в самия него. Сам той е това, което живее в него. Любовта към Бога, това е вътрешният процес. Наричаме го човек или любов към Бога. Следователно да любиш Бога и да бъдеш човек, това е равностойно. Казва: "Аз съм човек." Аз тълкувам. Аз казвам: "Ти досега не си ли обичал?" "Не е въпрос за любовта, човек съм" – казва. Той не е човек. Той още не разбира какво нещо е човек. Даже туй, което аз ви давам, това тълкувание го нямате. Казвате, човек е същество, което мисли. По-прав превод не е даден. Дадено е само отношението. Но плодът не е даден. Защото любовта е израз. Любовта в Божествения свят, това е материалният свят на Божествения свят. Да любиш, в Божествения свят това е материално. Любовта, това е материално в Божествения свят.

Следователно този Божественият свят трябва да го преведете в една конкретна форма, да бъде достъпна за твоя ум. Започни с физическото, с достъпното. Другите положения после. Ако ти не разбираш туй, което е близо до тебе, как ще разбираш далечното. Ако ти не може да видиш големия камък, който е при тебе, как ще видиш малката игла на хиляди километри. То е невъзможно.

При сегашното положение вие седите и мислите за недовършени работи, недоучени работи. Аз, като ви преподавам, вече зная, като гледам вашия живот, колко дения сте отсъствали от класа, седели сте на угощение, ядене и пиене. Известни лекции, които преподава вашият учител, вие нищо не разбирате. Пропуснали сте неща оттук-оттам. Сега има да давате матура. Но ученикът пропуснал много уроци, не разбира математика. Дойде геометрия, и нея не разбира, и там пропага. Дойде естествената наука, и там не знаеш. Кажете учите-

лят: "Я ми разправи някои специални принципи." На някои пеперуди не знаеш устройството, как ще издържиш изпита?

В духовния свят има нещо, за което ще давате изпит. Сега вие имате много повърхностни понятия. Казвате, главното е да обичаш. Много хубаво, то е главното – да може да обичаш, но какво вие разбирате под думата "любов"? Ако след като сте търгували десет-двадесет години и остане един борч от един милион лева, трябваше ли да търгувате? След като сте учили десет-петнадесет години и сте станали един безбожник, изгубили сте своята основна идея за Бога, какво сте научили? Казвате: "Аз зная геология." Ти знаеш геология, но за Бога казваш, че не съществува – ти нищо не си научил. Тази наука е анатомия, изучава човека без живота. Знаеш как са направени краката, знаеш как е направен стомахът, знаеш как е направен мозъкът, но за съществения човек, който живее в главата на туй тяло, който функционира в неговите гробове, в неговия стомах, нищо не знаеш.

Питам тогава, де ти е науката тебе? Един ваш приятел да направим богат. Я ми кажете, който иска, да му дадем пари назаем. Днес съм отворил кесията си, давам. Кой е беден? Хубаво, на тебе един милион давам. Ама туй е залъгване, че давам един милион. Дано така да се случи. Друг е въпросът, ако ги извадя из джоба парите си. Да кажем, давам ви двадесет хиляди лева аванс. Влизам аз вкъщи, имаш гърва нарупани, но нямаш кибрит. Искаш да ти дам аванс. Превеждам сега конкретно идеята. Липсва ви нещо. Аз нося една кутия със сто кибритени клечки. Колко може да ви дам? Вие ми искате две клечки сега. Както вие разглеждате живота, вие го разглеждате по един неестествен път. Искате да кажете: "Дайте ми цяла кутия кибрит." В даден случай човек може да ти каже една сладка дума. Няма нужда да ти брътви цял ден. Кажете ми сега. Аз съм в планината, вие сте пътник,

гладен, високообразован сте, интелигентен, но се срамувате да кажете. Погледнете, аз нося цяла торба с провизии. Харесваш ми се. Сега да ви кажа на ваш език. Представете си, че тази е млада мома. Изпитвам вашия ум. Една красива млада мома, хубаво облечена, три дения не е яла. Казвам: "Много си хубаво облечена, много си смела, аз ви обичам." Изваждам торбата, турям всичко, нагощавам я. Казвам: "Носете много здраве на вашите домашни." Това е любов. Ако кажа "аз ви обичам" и после извадя едно писмо и кажа, сърцето ми се запалило, вече нагоре не може да вървя. Той е болен човек.

Ще отворя изобилието на моята торба, ще я нахраня, ще кажа: "Много си красива. Рагвам се, че срещам такава красавица." Аз ѝ плащам, че е красива. Господ я направил такава красива. Тя ми предаде нещо от своята красота. Следствие на това, че ти ми даде, и аз вложих нещо в нея. Аз изваждам, същевременно се отплащам, нахранвам я с най-голямата чест, прислужвам ѝ, говоря с къде ходи, изпращам я, като че съм познат с нейните домашни. Благодаря на Бога, че съм я срещнал, че съм видял красотата. Аз отивам нагоре, надолу. Аз съм доволен, и тя е доволна. Тя казва: "Срещнах един благороден човек. Каза, че ме обича. Извади торбата, нахрани ме, прати много здраве." Тя разбира. Казва: "Аз не искам да ям." След като яла, възприела яденето, казва: "Много стана, благодаря ви. Аз ви обичам."

Думите трябва да имат едно вътрешно съдържание. То е външна страна. То е един процес, който става в душата. Между душите и на хората става обмяна. Срещнеш един човек, казваш – в очите се познава, става една обмяна. Двама хора, които така се обичат, връзките са непрерывни, нищо в света не може да ги скъса. Защото, той каквото и да говори лошо за тебе, казваш: "Зная. Веднъж ме срещна в планината, направи ми услуга, аз зная."

Трябва всичките форми в живота да се превеждат в правилна смисъл. Не трябва да има никакво отрицание. Ако съществува някаква идея, каквато и да е мисъл, вие трябва да знаете нейния произход. Дразните се запример, сърдите се. Коя е причината на сърдната? Няма някой от вас, който да не се е сърдил. Сърдната е хубаво нещо. Но коя е майката на сърдната? Дъщерята толкоз пъти иде във вас, имате познанство с нея. Защото, щом се сърдите нещо, внесла нещо сърдната, след туй трябва и вие да платите.

Коя е майката на сърдната? Майката на сърдната е желанието. Всякога, когато ти не може да постигнеш някое свое желание, ти се сърдиш. Желание имаш да ядеш, но не ти дават навреме – разсърдиш се. Не ти дават ядене – разсърдиш се. Желанието в тебе да ядеш е причината. Щом на това желание не се отговори според онова, което вие мислите, сърдите се, значи има известно желание. Защото, ако ти се разсърдиш, въпросът е, че вие сте съпоставили две мисли, две идеи, които нямат правилно съотношение. Вие сте съпоставили, че точно в 12 часа в гостилницата трябва да има храна за вас. Отивате – няма. Казвате: "Как тъй, часът е 12." Но представете си, че в ума ви няма никаква идея за часа, казвате: "Докато гостилничарят е готов, и аз ще бъда готов." Ако така поставите идеята, ще има ли сърдния? Вие ще идете, ще седнете в гостилницата, ще извадите книгата, ще четете. Ще дойде гостилничарят, ще каже: "Господине, яденето е готово."

Ако искате да наложите вашето желание другите да го изпълнят, ще се роди анормалност. Не туряйте реда и порядъка на вашите желания на другите. Да обичате всичките хора, това е вашата сила. Вие може да обичате всичките. Може да минете покрай някое дърво, да го обичате. Може да обичате земята, слънцето, звездите, всичко може да обичате. Никой няма да каже нищо за вашата обич. Но речете ли да кажете на слън-

цето как да изгрява, кога трябва да изгрява, как растението трябва да расте и каква форма да вземе, как реката да тече – вие ще се намерите в противоречие. Понеже реката върви по своя си път, слънцето върви по своя си път, растението върви по своя си път, болелицата върви по своя си път.

Ти не може да измениш пътя на нищо. Вие не може да измените навиците на най-малките бърбъзънци, на най-малкото същество не може да измените навиците. Ако вие се опитате да измените, вие ще си изгубите времето. Защото може ли вие да измените навика на един кърт? Може ли да измените навика на една гъсеница? Може ли да измените навика на една пеперуда? Или навика на един вол, или навика на един вълк, или навика на кой да е човек?

Оставете се вие да туряте ред и порядък в света. На себе си може да турите ред и порядък. Но и своя навик не може да измените. Не може да измените и своите навици. Помнете туй.

Казвам, остава сега само положението – единството, реалното нещо. Аз, като говоря, забелязвам, някои от вас влизат в стълкновение, казват: "Как така?" Вашето положение е като онзи, който казва: "Аз съм здрав." Той е здрав, но аз го зная, че утре ще бъде болен. Ясновидец съм. Аз го виждам, че той е облечен с много тънки грехи, след два-три часа ще има много рязка промяна на температурата. Следователно утре той ще бъде болен. Срещам го утре, той казва: "Неразположен съм нещо." Зная, че времето ще се измени, има едно съотношение на нещата.

Ако външният свят може да произведе известни промени, пертурбации в нашия организъм, нашите отношения с живота не са правилни, разумни разбирания за живота нямаме. Нас сега ни смущават как мислят хората. Кое е онова, което определя мисленето на хората? Тяхната неправилна любов. Запример, ако двама души внесат любовта в един и същ момент, про-

тиворечието ще дойде. Ако двама души отиват едновременно на една и съща чешма, ще влязат в състъпничество. Две неща в един и същ момент не могат да станат. Следователно всяко нещо има свой момент. Ти трябва да избираш време за твоите мисли, за твоите желания, за твоите постъпки, да избереш един момент. Ти искаш той да отстъпи. Той иска ти да отстъпиш. Кой е тогава умен? Умният ще отстъпи. Но глупавият няма да отстъпи. Сега трябва да отстъпим. Любовта винаги отстъпва. Но любовта никога не влиза в противоречие, понеже всякога избира един момент. Тя няма противоречие, понеже тя знае кога да се прояви.

Следователно човек на любовта е човек, който знае, че всяко нещо си има свое време. Соломон е казал, че за всяко нещо в света си има време. Казвам, трябва да правите тия вътрешни промени. Ако не, ще дойде едно голямо противоречие с вашите убеждения.

Запример, забелязвам, стария човек да го накараш да ходи на разходка или стария човек, след като са му опаднали зъбите, да му опечеш кокошка и да му дадеш месо да яде, или стария човек, след като са му опаднали зъбите, да му дадеш халва, направена с ядки, да яде, казва: "Що не дойде на млади години, когато зъбите бяха здрави, да я хрупкам?" Преведете сега – има зъби или няма зъби.

В природата всеки, който не може да прави превод, не може да разбира нейния език. Ти, да разбираш чужд език, трябва да се опиташ да правиш превод. Запример от български или от френски да правиш превод. Ако може да правиш превод, добре си усвоил езика. Ако в Божествения свят не може да правите преводи на онова, което съществува във вашата душа, защото вашият живот не е нищо друго, освен да го преведете, да направите превод във физическия свят. Имате езика на физическия свят. Имате "младост". Преведете думата

"младост", на физическото поле какво означава? Млад човек е всеки, който още не се е влюбил в истината. Стар човек е всеки, който се е влюбил в истината. Младият сега търси истината. Старият я е намерил, по това се отличава. Добре, казвате, той не е намерил истината. Не е лошото там. Онзи старият, когато беше млад, и той не беше намерил истината. Не е лошото там. Ако старият човек е намерил истината и не може да я оцени и ако младият, който не е намерил истината, неговото сърце трепери, търси навсякъде, питам тогава, кой е на правата посока? В дадения случай аз считам копнежа на младия, който има. Макар че не е намерил, той е на правата посока, отколкото стария, който не е разбрал. Ако старият, който намерил истината и не я разбрал, и младият, който търси истината и има копнеж в сърцето си, този копнеж наполовина показва, че той е на правата посока. Ако той с този копнеж отвори книгата и почне да чете, ще придобие повече, отколкото човек, който отваря книгата и не е чел.

Трябва да преведем конкретно истината, за да може истината да ни повдигне, да може да растем. Някой може да каже: "Вие нищо не разбирате." Изтъкувайте думата "вие нищо не разбирате", дайте ми един превод. Аз ще кажа най-първо превода. Този въпрос не е добре уяснен във вашия ум. Сега ще смекча. Понеже условията, при които сте живели, не сте имали достатъчно светлина, да се ориентирате в тази посока. Преведете сега "не сте се ориентирали". Какво значи да се ориентираш? Преведете на български "да се ориентираш". Какво значи да се ориентираш? "Ориент" значи "изток". Да се ориентираш, значи да намериш правата посока на своето желание, единствената посока. Има само един изток, не може да има два изтока. Има само един запад, не може да има два запада. Има само един север, не може да има два севера. Има само един юг, не може да има два юга.

Преведете именно четирите точки на земята. Защо именно са турени четири точки? Те имат кардинални отношения към нас. Изток, това е главата. Запад, това са краката. Ние казваме, изток – това е главата, запад – това е стомахът, югът – това са гробовете. Що е север? Изток – това е човекът, който седи прав. Изток показва правата посока на човека. Изток и запад показват отношението, което човек има към Бога, към онова, което Бог е създал. Изток и запад означават отношението към Бога и към всичко създадено. Какво отношение човек завзема към Битието. Югът и северът какво показват? Това показва какво човек трябва да извърши. То е другото положение – самият човек какво може да извърши. Аз как разбирам. Юг за мене е пак запад, север пък е изток.

Следователно, когато кажа изток, разбирам Божествения свят. Когато кажа юг, разбирам човешкия свят. Човешкият свят започва с истината. Писанието казва: "Глава на Твоето Слово е Истината." Затуй у човека устата са ниско. На първо място са очите, после носът, устата. Значи главата на твоето слово е истината. Сега, не туй, което излиза из устата. Главата е истината. Коя е тази истина, която е глава на словото? Една малка загадка. Помислете за следния път, какво ще измислите.

Изток, това е първопричината. Запад, това е отношението към създаденото. Затуй, когато говорим за истината, разбираме, то е човек. Ние се стремим към истината. Ако ние не познаваме истината, не може да познаваме Битието. Ако не познаваме Битието, не може да познаваме истината. Ако не познаваме истината, не познаваме и любовта. Ако не познаваме любовта, не познаваме и мъдростта. Недостъпни, непонятни величини са. Да познаваш, в даден случай значи да се обмениш с тия живите сили. Или да познаваш някого не външно. Този човек, когото познаваш, каквото той поиска, да може да направиш заради него и каквото ти

поискаш, да може той да направи заради тебе. Да познавам някого, значи всичко, каквото той поиска, да мога да направя за него и каквото аз поискам, да може и той да направи за мене.

Ние изхвърляме противоречието. Аз считам, че съм разумен човек, който искам всякога разумни неща, никога не съм правил погрешка в живота. Следователно всеки човек, който може да направи това, което аз искам, той ме познава. И когато аз го познавам, всичко правя, каквото той поиска, думата му на дъбе не правя. Ти отиваш при Господа, молиш се – Господ не ти отговаря. Какво означава? Турете сега максимата – или че Господ не те познава, или че ти не го познаваш. Щом се молиш, и на твоята молитва не е отговорено – или ти не познаваш Бога, или Бог не те познава. Сега вие казвате, Господ да ни отговори. Не е там въпросът. Ако на една ваша молитва се отговаря, по някой път вие казвате: "Господ ми отговори." Ще ви приведа един пример.

Минава един богат човек безверник, който обичал да се подиграва, мукалитин. Един беден човек отворил прозореца си и се моли, казва: "Господи, много съм беден, пари нямам, изпрати ми." Богатият отива, взема една торба и като се приближава, оставил торбата на прозореца и се скрил. Бедният вижда торбата с парите, казва: "Господи, благодаря ти, че толкоз бързо донесе парите." Онзи казва: "Будала, аз ти донесох парите." "Ти ги донесе, но той ти заповяда. Благодаря, че донесе торбата. Носи много здраве на Господа. Много благодаря на Господа, че такъв добър слуга има." Върви богатият и си мисли: "Праща ме при Господа, много здраве да носиш." Не може да се освободи от думите, много здраве носи на Господа. Където ходи, много здраве носи на Господа. Отива той, започва да чете. Богатият човек благодари, че той отворил прозореца, че чул, че той се моли. "Никога човек не беше ме пращал да нося много здраве на Господа." Казва на

богатия, понеже казва, считай, че той ти пратил парите. Значи той се чудил. Значи той се чуди той ли го искал. Той започва философски да разсъждава, убеждава се, обръща се към Господа, познава, че туй не е било неговa идея, че идеята влязла в неговия ум. Този религиозен човек, той направил един правилен превод. "Аз досега мислех, че тия пари са мои." Тия сега са сложни работи. Може и вие като отворите прозореца, да мине този богатият човек. Той е едно изключение. Това са много редки работи, които стават. Но в живота на всинца ви има такива малки опитности.

Идеята, която искам да внеса, е да имате едно правилно понятие за Божията любов. Коя идея остава във вас? Каква беше първата мисъл? Правата мисъл. Коя е правата мисъл? Всяка мисъл, която дава два резултата, не е права мисъл. Всякога туй трябва да бъде конкретно. Тогава някой казва: "В какво седи новото учение?"

Новото учение е това, което може да има само един резултат. Правилно отношение да имаме към Бога. За пръв път да любим. Вие досега любили ли сте? Вие досега сте обичали и сте умирали. Но когато човек възлюби Бога, той не умира. Това е правото.

Онази любов, която изключва смъртта от нашия живот, то е любовта към Бога. Другата любов, тя е временна, понеже ние умираме. Как? Понеже връзката с любовта не е постоянна. Не че любовта е непостоянна. Ние ще умрем в един момент, когато не сме свързани с любовта. Тогава умира човек. Дотогава, докато си свързан с любовта, ти не може да умреш. Но в момента, когато прекъснеш всичките връзки с вечното, когато прекъснете вашите отношения с Бога, може да умрете. Тъй казва Христос: това е живот вечен, да позная Бога. Може да го познаем само когато го обичаме. Всеки един човек, който може да направи всичко, каквото ти искаш, той те обича. Всякога, когато ти можеш да направиш каквото един човек иска, ти го

обичаш. То е една максима. Всякога ти може да направиш за Бога, каквото той иска – ти го обичаш. Всякога, когато Бог може да направи, каквото ти искаш – той те обича.

Тия отношения трябва да бъдат свещени във вашата душа. Това е новото учение. Без тази основна идея никаква наука, никакъв прогрес. Всичко друго, което придобиеете, както сте го придобили, така ще го изгубите. Ако така градите, ще имате едно начало без край, ще имате едно блаженство, непостижимо за обикновените хора. Блаженство, което никой не може да ви отнеме от вас. Та всичко, каквото попросите, ще ви бъде. Защото не седи истината в свещените книги. Докато хората търсят Бога в свещените книги, докато хората търсят Бога в свещените образи в света, той не е там. То е само един резултат. Бог е извън. Трябва да го намерим. Де, на кое място? Онези, които написаха тази книга, не са тук, но тяхната мисъл е. Те къде са?

Ние казваме, Бог, който създаде света, в света ли е вътре? Словото му, силата е в света, но по нашето отношение и неговите отношения са други. Ти, като направиш едно добро, в доброто ли си вътре? Ти седиш въкъщи, твоята мисъл, твоето желание да направиш доброто, човек мисли заради тебе. Онзи човек, на когото си направил доброто, ти вече имаш отношение. Той мисли заради тебе, но вие сте на противоположни места. Когато един ум на един човек е право насочен към някой друг ум, в света има право отношение на разбиране, правилна обмяна на тяхната мисъл. Туй го наричат правилно отношение на хората, правилно отношение без никаква дисхармония. Тебе каквото ти даде той, ти го вземаш без никакво съмнение, без да го преглеждаш, имаш пълно доверие в него. Считааш, че неговата мисъл е свещена.

Няма какво да изгубваме Божиите мисли, тия мисли се опитват постоянно в живота. Щом искаш да

опитах една Божия мисъл дали е права, или не, ти си вече на кривата страна. Единственото – трябва да знаеш Божествена мисъл ли е, или не. Една Божествена мисъл може да има само един резултат. Всяка Божествена мисъл носи само живот. Това е. Тогава отношението е вярно. Всяка човешка мисъл, която не е свързана с Бога, всякога носи смърт.

Следователно, ако вие мислите и вашите мисли не са свързани с Бога, вие непременно ще си създадете всичките нещастия. Отде произтичат нещастията? Та сега, един нов начин, по който ще обясня. Ще обясня кармата, запример – не само кармата да се обясни. Това е наука, да се дадат ония закони, чрез които може да изплатим своята карма и да я превърнем в една животворяща сила. Казва, да залича греховете и няма да ги помена. Туй значи един начин в нас вътре. Ще гоиде не отвън, физически няма да се гоиде, но ще гоиде едно вътрешно разбиране. Ще благодариш за всичките погрешки, които си направил. Ще внесеш една нова светлина. Ще превърнете временните противоречия в едно вечно добро.

Коя мисъл остана най-силна, която трябва да помните. Във всички ви има една погрешка, от която трябва да се пазите, която често правите. Кое е това, на което човек трябва да разчита, кажете ми сега. Ако не, аз ще ви кажа. На кое човек трябва да разчита? Във физическия свят разчитай на своите крака, разчитай на своите ръце, разчитай на своите очи, на своите уши, разчитай на своята глава. Туй трябва да знаеш. Понеже, ако ти не разчиташ на своите крака, щяха да те носят хората. Кое е по-хубавото – да те носят или ти да ходиш? Затова гледай да разчиташ на краката си. Тогава ще направиш превод. Всеки човек, който ходи, за него има вече основа. Всеки един човек, който работи, той вече има отношение. Че на какво трябва да разчита човек? После може да разчиташ на окръжаващата среда. Щом краката ти са здрави, щом ръцете ти са

здрави, очите ти са здрави, ушите ти са здрави, главата ти е здрава – по-голямо благо от това на физическото поле не може да бъде. Тогава трябва да пожелаеш и твоите отношения да бъдат правилни.

Любовта значи по отношение на Божествения свят прав да си. Когато Господ иде, всичките хора досега са падали на колене. В духовните отношения, когато Господ дойде, всичките трябва да станат. То е най-хубавото положение – да станеш. Да станеш, то е равносилно да мислиш. Да станеш, то е равносилно да бъдеш здрав. Да станеш, то е равносилно да бъдеш добродетелен, да знаеш да любиш. Да станеш, значи всичко да може да правиш. Може ли да станеш, всичко може да правиш. Не може ли да станеш, нищо не може да правиш. Като станеш сутрин от стола, стани с тази идея, че всичко може да направиш. Тази идея тъй като провеждате, то е вече окултно мистична мисъл. Живота може да си преобрази човек. Станеш сутрин и кажеш: "Сега защо станах?" Ти не си станал. Сега вие мислили ли сте така, както аз ви говоря тази сутрин? Защо не сте мислили така? Защото сте били затворени в едно яйце, в една черупка. Тази сутрин аз идвам и безцеремонно счупвам черупката. Досега чувам наоколо пулю-пулю. Аз ви извеждам от черупката и казвам: не влизайте още веднъж в тази черупка вътре.

Какво постижение може да има да живее човек в една черупка. Някой път минават някои и облажават ме. Аз седя в моята стая, те казват: "В безопасност е." Аз съм затворен с желяза на прозорците. Че кои седят на безопасност? Затворникът, някой престъпник – на безопасност са. Аз тъй гледам работата. Минава някой и казва: "Живее си в безопасност в тия места." Аз виждам как се живее. Туй, в което хората намират своето блаженство, то е затвор. Те ме облажават, аз по някой път се усмихна отвътре. Той тълкува, казва: "Като тебе и аз се смея." Казвам:

"Да се разменим. Влез ти в затвора, аз ще изляза отвън."

Кое е по-хубаво – който е в затвора или който не е? Той е отвън, не благодари на Бога, счита мене, затворения, щастлив. Той е нещастен. Да се разменим, аз съм готов да разменим своите положения. Вие считате уредена работа един човек като мене. Уредена работа с железни пръчки. Ни най-малко не е уредена. Моята стая е една задача заради вас. Вие всинца сте почти в такава безопасност, с железни затвори.

Докато не се научите да излизате, то е предметно учение. В горната стая желязо няма. Третото положение – навън е свободно. Докато дойдете да мислите правилно, че да не може никой да ви повлияе на вашата мисъл, да кажете, че туй, което знаете, аз го зная. По някой път дойдат и спорят с мене, казват: "Ти си на кривата посока." Радвам се, приятелю, че намерих един мъдрец при себе си, искам да ме научи. Гладен съм, три геня не съм ял. Сложите трапеза, аз сядам на стола. Вие сте мъдрец, хлопнете с вашата тояжка. Той не може. Тогава казвам, седнете на моето място. Хлопна – дойде яденето. Казвам: заповядайте, яжте. Онзи, който може да направи, той знае. Онзи, който не може да направи, той не знае. Който знае, може да направи. Който знае, може да люби. Който не знае, не може да люби. Който знае, може да направи добро. Който не знае, не може да направи добро. Който знае, може да мисли. Който не знае, не може да мисли. Който знае, може да бъде здрав. Който не знае, не може да бъде здрав.

Това са противоположности. Когато дойдат, раздели се. Кажеш: "Не зная." Тогава какво трябва да знаеш? Дойде едно страдание, кажеш: "Не зная." Повикай радостта, зарадвай се. Повикай скръбта и кажи: "Моля ти се, откъде дойде, как ти е името?" Всяка скръб има специфично име. За какво скърбиш? Може да скърбиш,

че син ти не дошъл. Може да скърбиш, че дъщеря ти не е дошла. Може да скърбиш, че вашият приятел не е дошъл. Може да скърбиш, че волът се е изгубил. Може да скърбиш, че вода не са донесли. Може да скърбиш, че не си свършил училище. Може да скърбиш за хиляди неща. Кажи ми името на твоята скръб, да ти дам цената. Ама много съм скръбен. То е нарицателно име. Кажи ми специфично за какво скърбиш.

Срещам младата мома, казва: "Много скърбя." За какво? Тя въздиша. Не казва специфичното име. Бръквам в джоба, изваждам едно писмо. Това е едно хубаво писмо от вашия приятел. Скръб няма. Взема, отваря писмото, казва: "Много ви благодаря." След някой ден носи ми, дава ми едно писмо. Турям го в джоба, ръкувам се с нея и си отивам. Аз образувам връзка между него и нея. Той въздиша, давам му писмото. Не се изисква много. Дай на човека писмото, което носиш. Веднага скръбта на този човек ще се смени. Христос казва: "Аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне в радост." Всеки ден трябва да му донасяте по едно писмо да чете. Като дойде писмото, може да бъдеш радостен. Ако дойде ден, без да си получил писмото от твоя възлюбен, скръбта ще дойде. Ако имаш писмо, ще бъдеш спокоен, радостен. На сутринта ще имаш друго писмо.

Тъй животът сам по себе си има смисъл. Това трябва да бъде вътрешното изобилие в живота на ученика. Тогава външният свят, каквото и да вършиш, където и да сте, всичко има смисъл. Дърва може да сечеш, улица може да метеш, може да копаяш, навсякъде ще бъдеш силен. Ако нямаш това, и богат да си, и в църква да си – ще бъдеш нещастен. На земята ние сме пратени да разрешим една обществена безопасност, или неразбрана опасност. Ако разрешим правилно, ще идем в обществената безопасност. Ако не решим правилно, ще идем в обществената опасност. Безопасност – радост, опасност – скръб.

Следователно животът има две фази – радост и страдание. Ние сме в обществената безопасност. Тълкувайте сега. Така е правилното разбиране на живота.

*"Ние сме проявената любов на нашия небесен баща."
(Три пъти)*

*"Така да бъде!"
(Три пъти)*

*Четиридесета лекция
на Общия окултен клас
28 май 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ТОЧНОСТ

"Добрата молитва"

Едно от правилата на физическото поле е човек да бъде точен. Сегашното човечество е точно, когато е в техен интерес. Когато не е в техен интерес, не е точно. В природата всяко нещо има свое време. Щом пропуснеш пет или десет секунди, най-много една минута – позволява се. Не знаете ли една минута какво грамадно разстояние е – по 300 хиляди километра в секунда колко прави. В една минута едно грамадно разстояние извървява светлината. 180 милиона километра. То това разстояние и милиони години да вървиш, не може да го извървиш. В една минута 300 хиляди километра. Тебе една година не ти стига да извървиш пътя, който извървява в една секунда.

Сега казваме, човек да не закъснява. Човек, той е съвсем закъснял. Човек, който иска да върви по Божиите пътища, той трябва да бъде съвършено точен. Не да бъде педант, но точен да бъде. Значи да си легнеш навреме, да станеш навреме, да се obuеш навреме, да си туриш шапката навреме, да бъдеш гологлав навреме, да ядеш навреме, да гладуваш навреме, да плачеш навреме, да обичаш навреме, да мразиш навреме. Значи да замразиш човека хубаво, всичко в него да замръзне, да се не разваля. Щом като замръзне, то е почивка.

Да мразиш някого, трябва да му дадеш нещо. Ще му дадеш една похвала. Ще кажеш, той е много лош

човек. Като кажеш, той е много лош човек, но в лошия има нещо хубаво. Лошият човек никога не лъже. Праведният, който не са го хванали, направи погрешка, но той мълчи, и той минава за праведник. Грешникът казва: "Аз го направих. Затворете ме." Той казва истината. Онзи, праведник, казва: "Ще мине тъй, ще се изглади." Не казва истината. Не казва "аз направих погрешката". И хората го мислят за праведник. В гадения случай в невидимия свят онзи, който е бил в затвора за една погрешка, се повдига. Онзи, който мълчи, той и владика да е, и цар да е, нему реномето пада, той не говори истината.

Казвам, ако ние държим лъжата в себе си за истина, навсякъде я гоцаваме с баници, а пък онзи другият, който седи в затвора, казва: "Ще идеш да работиш като мене. Аз съм работник, и ти ще работиш." Прати лъжата да работи.

Сега вземете лъжата не тъй, в обикновения смисъл. Лъжата ще се вземе със смисъл, преди да свършите една работа, но да стане точна. Станал си сутрин, не си свършил работата, както трябва. Казваш: "Ама трябва ли да си вдигна ръцете нагоре?" Ако е някаква работа, ще ги вдигнеш. Казва: "Трябва ли да клякам?" Онзи механик по двадесет пъти кляка и става. Ако е за пари, ще клякаш. Защо без пари не може да клякаш. Значи за маловажни работи клякаш, а като дойде да се извърши нещо хубаво, не клякаш. Ще клякаш, няма нищо лошо. Едно упражнение е клякането. Хубаво. Влизаш в една стая, дето вратата е ниска, какво ще направиш? Казваш: "Не се кланям." Като минаваш през ниската врата, ще се поклониш. Казваш: "Аз не се кланям." Няма философия в това. Значи при мъчнотииите ще се кланяш. Когато си свободен, не се кланяш. Прекланяш се навсякъде. Защото, щом те заболи кракът, прекланяш се надолу. Удари те някой, преклониш се.

Невидимият свят има дял. Великият човек се прекланя навсякъде. Глупавият човек никъде не се прекланя.

Великият човек, като срещне човека, ще се поклони. Има някое цвете, ще се наведеш, ще го поморишеш. Ще се наведе, ще се поклони. Българите казват: "Преколена глава сабя не я сече." Изопачено е. Пълна наведена глава сабя не я сече. Празната не може да бъде наведена. Пълната е наведена, има нещо вътре. Има нещо в главата, като житен клас.

В една постъпка не седи моят живот. Ако аз съм направил едно право дело, то не ми придава нищо. Не мислете, че като направя едно добро, че съм направил нещо. Онзи извор, който извира във всеки момент, казва: "Знаете ли, че аз извирам." То е в реда на нещата. Ако престане да извира, не е извор. В реда на нещата е постоянно да извира. Ако аз правя добро, то е в реда на нещата, моят живот да се прояви. То е Божественото в мене. Като престана да извирам, Божественото престава. Ако извирането е един момент, Божественото не е един момент. Не трябва да туряме в живота си граници. Казва, едно добро направих. Но едно добро не съдържа всичко. Трябва непреривно да се мисли. Хубавото и красивото е еднакво да мислиш – и като направиш една погрешка, да се зарадваш, и като направиш едно добро, да се зарадваш.

Защо ще се зарадваш, като направиш една погрешка? Че като направиш една погрешка, всички онези, които те мразят, ще се зарадват, че и ти правиш погрешка. Хич да няма хатър. Като направиш добро, онези, които те обичат, ще се зарадват. Като направиш добро, ще кажеш: "Хайде и на тях да се порадвам." Като не грешаш, правиш добро. Пък като направиш една малка погрешка – на български как пишете "беше", с "ъ" или с "е". Казва, не зная как да пиша. Във всичките езици има правописание. В българското правописание как го пишете с "ъ". Казвам "ям". Казва "яде". В първото лице турям "я", в третото лице турям "е". Защо "я" се изменя в "е"? Причината са звуковете, които се изменят по един закон. Когато енергията минава от първото лице

в третото, се изменя. Колкото е по-близо до лицето, гласът е по-силен. Колкото е по-далеч от лицето, гласът отслабва.

Казвам, точни трябва да бъдем в света. Много страдания идат от голямата неточност. Точен човек може да бъде. Първо на физическото поле да бъде точен. В духовния свят, като станеш, да пееш. Не пееш ли, ти не си в духовния свят. Човек само на физическото поле може да бъде точен. Щом си в духовния свят, стани. Като станеш, трябва да пееш. Щом си в Божествения свят, ти ще съзерцаваш, ще се молиш, поет ще бъдеш. В Божествения свят поезия ще пишеш. Значи молиш се в Божествения свят, пееш в духовния свят, точен си между хората.

Сега превеждам състоянията. Ако вие може да турите едно състояние на точност, само точният човек може да бъде в съгласие с всички хора. Само онзи, който пее, може да бъде в съгласие с духовния свят. Само онзи, който се моли, може да бъде в съгласие с Божествения свят. Да се молиш, то е сила. Молитвата, то е най-великата сила, то е езикът на небето. Може да кажем, като станеш сутрин, ще говориш на небесния Божествен език. Другояче ще ви кажа. Като идеш във Франция, ще говориш френски, като идеш в Англия, ще говориш английски. Ако идеш в Англия и говориш български, никой няма да те почита. Но ако говориш английски, ще кажат "отличен англичанин".

Ти сутрин, като станеш, ще започнеш на Божествения език. Вие сега я ми кажете на мене една буква от Божествения език. Толкоз време се молите, първата буква на Божествения език коя е? Коя е първата дума на Божествения език? Любовта. Сутрин, когато се събудиш, твоеото сърце трябва да бъде отворено, ще трябва да обхване целия свят. Да не виждаш в нищо зло, във всичко да виждаш добро. След туй ще заговориш с ангелите, ще слезеш между ангелите, ще започнеш на техния език. И най-после ще слезеш между

хората, ще започнеш на човешкия език. Човешкият език има много диалекти. На колко езика е преведена Библията? Може да направите една справка. Евангелистите имат думата. Който отива най-рано, навреме, обира каймака. Точният човек всякога яде каймака. Който не е точен, яде айряна. В тези точните науки – геометрия, математика, там не се позволява произвол. Всичко е отмерено. В мисълта всяка мисъл е точна, определена. Любовта и тя е точна. Онзи, който обича, хич не си позволява да се разтяга на леглото. Цяла нощ сън не го хваща. Той по двадесет пъти ще стане. Става, взема часовника, много точен е тогава.

Хубавите работи в света са точни. Дотогава, докато ние сме точни, е хубаво. Красиво е да бъдем точни. Щом остаряваме, започваме да ставаме неточни. Човек, който не е точен, аз го наричам стар. Старият човек рече да стане сутрин, има едно желание, не е точен. Желанието, когато не го изпълняваш, е лошо. Има желания, които трябва да се изпълнят навреме. Имаш едно желание, ти не си точен. Ти ще им дадеш свободен ход да минат през държавата ти. Не спирай чуждите желания. Имаш един чифт волове. Да не се роди желание да имаш още един чифт. Имаш едно перо златно или сребърно. Да се не яви желание да имаш още едно двойно в джоба, защото не ти трябва. Ти с едно перо ако можеш да пишеш, пък може да имаш и две пера, и да не можеш да пишеш. Защо ти са две златни пера, и да не можеш да пишеш?

Някои турят два кобура отстраня. Един кобур му стига. Един носил два кобура, да се пази от разбойници. Хващат го разбойници и го питат: "Защо носиш два кобура?" "Да се пазя от разбойници." "От нас по-големи разбойници има ли?" Срещат други, който не носи кобури. Казва: "Аз живея между честни хора. Няма защо да се пазя с кобури. Заповядайте ми на гости. Ще ви угостя, ще ви услужа, ако имате нужда." Онзи, който

носи кобурите, вземат му кобурите, набиват го. Другият не носи кобури, казват "приятелю".

Щом носиш кобури, не вярваш, че хората са добри. На добрите хора кобури не трябват. Казвам, онзи, който прави погрешки, носи кобури. Аз привеждам. Онзи, който е точен, той ходи без кобури. Ако така схващате живота, ще стане една вътрешна смяна. Казвам, вие изгубвате едно ваше желание. Всякога може да се наруши вашият мир. Вие имате вложени сто хиляди лева в една банка. Кажат, че банката, в която са вложени вашите сто хиляди лева, фалирала. Трепне сърцето ви, идете, проверите, не е фалирала, но за половин час, един час размъти се умът ви, казвате: "Какво ще правя?" Ти си студент или ученик. Някой иска да те подиграе, казва: "Скъсах те." Идеш там, провериш, издържал си изпита, не си скъсан. Някой ти казва, минал си с 6. Подиграва се. Идеш там, скъсали те.

Човек в единия и другия случай – като го скъсат, да се зарадва и като издържи, да се зарадва. Той е точен човек. Защо да не го скъсат, какво има в едно скъсване? Не е ли по-хубаво да се скъса една чешма да тече, отколкото да не се скъсва? Много пъти мравите се радват, когато един чувал се скъса, потече житото. Много пъти възвишените същества правят погрешки и тия погрешки отиват за тяхна сметка, много губят, но ние се ползваме. Какво лошо има, че един ангел направил една погрешка и ако тази негова погрешка е едно благо заради нас? Що от това, че него малко го скъсали? Стига да бъде за нас добро, хиляди хора ще се радват. Ако ти направиш една погрешка – носиш жито и се скъса чувалът, хиляди мрави ще се радват. Може господарят да те нахука малко, но онези се радват.

Един човек, който носи Божиите благословения и направи една погрешка, другите ще се ползват от тях. Аз считам погрешката за едно изключение. Едно изключение е хубаво, по някой път в десет правила да

направиш едно изключение. Но да правиш изключения, това не е живот.

Тъй както вървите, това е механизирани на живота. В живота туряме механически път, понеже няма правила, които определят. При всяка постъпка, колкото човек да върви отмерено, той не знае каква ще бъде следната постъпка. Да кажем, ако ти вървиш в една гладка площ, твоите крачки ще бъдат отмерени. Но ако ти вървиш в една местност, която не е гладка, там крачките няма да бъдат отмерени. Всеки един момент ще изменяш своето движение.

Вие се намирате в един свят с много големи мъчности, изпитания. Мислите ли, че вие ще имате отмерени постъпки? Добре, ако вие срещате един човек, който се качил по високите места и пот тече от челото му, питате защо се е изпотил, какъв отговор ще даде? Трябва да се качите по високите места. Онзи, който дълго време работил, той се изпотил. Онзи, който не работил никак, не се изпотява.

Питам сега, кое е по-добре – да се изпотява човек или да не се изпотява? Но когато човек започне да се изпотява, без да е работил, той е болен човек. Тъй щото изпотяването може да стане, когато работиш, когато ходиш – то е намясто. Когато вие се изпотявате и без да сте работили, и минавате за работен човек.

Та казвам, добрият човек, и той се познава. Певецът по какво се познава? Той пее. После певецът, който пее, трябва да носи много работи, каквато и да е работа, той взема участие. Сега мнозина от вас искате да имате благоволенieto на Господа. Господ само да ни изпраща своите блага на земята. То е една крива философия. Ние дали сме добри, или лоши, Бог всякога е един и същ. Дали ние ще правим добро или зло, той не се изменя спрямо себе си, но неговите блага спрямо нас няма да бъдат еднакви, понеже, ние като се изменим, то ще бъде заради нас.

Запример, ако ти не разбираш Божиите пътища, ще се намериш в едно противоречие със себе си. Трябва да се измени състоянието. Ако ние сме съвременни хора, ние сме напрегнати. Онзи цигулар, който обтяга жиците на цигулката, той може да ги обтегне до известен предел. Има един предел, до който може да напрегнеш ума си. Някои натягат нервите си, но вечерно време ще ги отпуснеш. Ако ти само обтягаш и никога не отпущаш, може да скъсаш жиците, ти цигулар не може да станеш. Вечерно време ще отпуснеш малко. Така правят цигуларите. Но в пианото правилото не е така. Защото, ако речеш всяка вечер да отпущаш ключовете на пианото, много разносики ще бъдат. Но там се нагласяват така струните умерено, че да не се късат. И в живота ти ще отпуснеш тези ключове на живота.

Казвам сега, да бъдем точни. В какво? Точни да бъдем в обичта. Точен да бъдеш да обичаш. Щом може да обичаш един човек, ти може да обичаш всички хора. То е закон. Щом обичаш едного хубаво, ти може да обичаш всичките. Щом не обичаш едного, не може да обичаш никого. В какво седи обичта? Сега новото определение. Да даваш всякога, да даваш, без да мислиш. Носиш кошница череши, минаваш, деца вървят, искат – даваш. Докато идеш вкъщи, кошницата празна. То е акт на любовта. Минаваш по пътя, носиш празна кошница, минава друг и казва: "Спри се." Туря, напълни ти кошницата. Какъв е този акт тогава? Обичат те, но ти не обичаш, тебе обичат. Като обичаш, кошницата се изпразва. Като те обичат, твоята кошница се напълва. Ако твоята кошница не се пълни и не се празни, ти нито обичаш, нито те обичат.

Значи в чисто идейния свят не са правилни отношенията. Всяка сутрин, като ставащ, виж доколко си точен. Всяка вечер, като се върнеш вкъщи при Господа, ще кажеш: "Добър ден." Поздравил баща си, той те погледне – кошницата празна ли е, или пълна. Всеки човек носи две кошници. Ако и двете кошници са пълни,

знае, че той получил, но нищо не дал. Той нарушил закона на точността. Едната кошница ще бъде празна, а другата – пълна. Някой път ще се върнеш с двете кошници празни. Това какво е? Значи ти си изпълнил своята длъжност, но хората, между които живееш, нищо не са ти дали. Бог знае, че тия хора не упражняват закона на любовта. Като минаваш, навсякъде кошницата е празна, какви са тия хора? Не изпълняват волята Божия. Никой не дава, всички вземат. Как ще ги наречете?

Вие като идете в оня свят при свети Петър в рая, той кошниците ще пусне или не? Ако идете в рая с пълни кошници, коя кошница трябва да бъде празна и коя да бъде пълна? Едната кошница се отнася до лявата ръка, която дава, и другата кошница е до дясната ръка, която взема. Ако вие идете в оня свят с пълни кошници, свети Петър ще ви пусне ли в рая? Защото, щом идеш в оня свят, трябва да носиш празни кошници. Казва, кошницата е пълна. Донеси кошницата, която да е празна. Многооречевия няма да бъдат, да кажат, че вие не сте давали, но пълната кошница ще носиш от рая до земята. Ти ще ходиш по всичките съседи да намериш празна кошница.

Сега вашите схващания за оня свят са много механически. Светия човек, който познаваш, не е светия, той не е светия. Учен човек, който може да познаеш, че е учен човек, той не е учен. Когато не може да познаеш, че е светия, той е светия. Мяза на светия, но не е светия. Той е учен човек. Защото светията така се облича, че той завзема последно място. Но светията всичко прави, ученият човек всичко знае. Той така се носи, че като го погледнеш, казваш, той много знае. Една от максимите – на външното да се покажем. Светията има едно качество, никой не може да му го отнеме. Светията е свят. Ученият има едно знание, никой не може да му го отнеме. Той има и една радост за самия него. Ако аз съм учен човек, от учение се радвам.

Хлебарят, който пече хляба, най-първо той го вкухва. Умният хлебар първи вкухва хляба. Не дава другите първи да го вкусят. Онзи, който хубаво готви, той най-първо го опитва яденето, той най-първо яде.

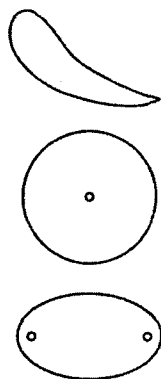
Сега на земята формата може малко да се измени. Онази жена, която е вегетарианка и готви на мъжа си месоядец, тя ще опита ли яденето? Не може да вкухва. Разделил се е светът. Една жена, която е вегетарианка, има ли право да готви на мъжа си, който яде месо? Питам, как ще разрешите? Една жена, която не люби мъжа си, има ли право да живее с него? Щом не обичаш някого, нямаш право да живееш с него. Една жена, която не обича мъжа си, какво трябва да прави? Не трябва да живее с него. След като го напусне, че го обича, какво трябва да прави? Да иде при него. То е закон на разумното. Не може да имаш своя ум, ако ти не го обичаш. Закон е туй. Ти не може да туриш ума си на работа, ако не го обичаш. Ума не може да го туриш в действие, ако не го обичаш. Щом не го обичаш, на малкия си пръст на нокътя си не се помърда. Обичаш ли го, умът може всичко да направи заради тебе.

Не гледай външните неща. Външните неща са само отражение на вътрешния закон. Този закон е верен. Бог, който урежда работите, ако го обичаме, той ще направи всичко за нас. Но щом не го обичаме, Господ има друга работа, занят е. Та ние, съвременните хора, казваме: "Не ме слуша Господ."

Сега, коя е първата дума на Божествения език? Хайде, аз ще го оставя за тема. Пишете втория път за първата дума на Божествения език. Всеки да напише по нещо. Сега какво ще кажете, все нещо ще ви дойде наум. Според мене вие не сте хора свободни. Вие не знаете какво нещо е свободата. Да бъде човек свободен, значи да няма нищо на душата си. Първото нещо е да се освободите от тежките мисли. Ние седим и прекарваме своето минало. Мнозина ме питат какво с тяхното минало. Миналото не седи само от добри ра-

боти или от любезни. Като погледна миналото на един човек, какво да му кажа? Неговото минало е много лесно, хубаво, красиво е. Казва: "Как съм живял в миналото?" Казвам: "Много добре си живял." Казва: "Богат ли съм бил? Сега работата е съвсем закъсала, нито пет пари нямам."

В какво седи лошевината? Да нямаш пет пари в джоба, това лошо ли е? Че то е една от най-големите привилегии. На някой княз джобът е пълен с пари. Те са еднакви – един княз, който има пари, и един княз, който няма пари. Че в парите ли седи княжеството? И с пари, и без пари. Аз разсъждавам. Нима, като взема този тебешир, нима тогава съм учен човек? Аз може да имам тебешира като професор и да взема да пиша. Пък може да нямам тебешир, и пак да съм учен човек. Някой може да си представи, че има нещо.

Сега каква е тази идея, която започва отгоре и свършва надолу? За какво е направена? Един превод трябва да направим. Накъде отива енергията? Къде тече енергията в природата? Всичкото движение е към изток. Изток е мястото, показва посоката, накъдето става движението. Той направи един кръг. Какво означава кръгът? Човек, който се движи в кръг, всичките постъпки са отмерени. Той значи кръг. Щом се намери в елипсата, има движение

на елипса. Неговите движения не са еднакво навсякъде отмерени. При това движението не е равномерно. При фокусите той се движи по-бързо. Но щом се отдалечи от фокусите, разбираме, движението е равномерно. Следователно на същия закон. Като вземем лицето, даже от геометрическите форми може да знаем кои части как са

развити. Известни линии показват движението на ума. Да кажем, един човек, който пише буквите дебели, какво означава геометрически това? Този твърдия човек – зад него седи едно минало, той е бил трън, който навсякъде е ходил.

Та сега вие сте дошли до положението на малките деца, които очакват майка им да им направи грехи, да ги облече с бели грешки хубаво, с шапка с панделки, ако са момичета, ако е момче – с хубави обувки, и да иде да се похвали някъде. Че някой път ние, религиозните хора, сме смешни. Застанал той, ще се моли като онова дете. Поглежда се, тъй хубаво облечен, да го видят. Религиозният човек, като се моли, гледа дали го гледат хората. После някой проповедник, след като проповядва, той слиза от амвона и му се иска някой да му каже: "Много хубаво проповядва." Проповедта за някои била добре, за някои била лоша. Ученият човек носи книгата, той мисли, че целият свят за неговата книга ще говори. Хората даже не са чули. Но той има нещо, което трепва в душата му. Сега тази не е слабата страна на човека. Човек трябва да очаква да му кажат най-добрите думи, но да е дошло времето да ти кажат хубавите думи.

Та първото нещо, изисква се една вътрешна свобода. Човек да не ограничава себе си, да не ограничава и другите. Запример искам някои хора да кажат нещо хубаво за мене. Възможно е. Аз всякога ще кажа на себе си, той хубаво проповядва. Казва "браво". Той слезе от амвона, аз съм слушател, той е говорител. Той иска да ме похвали, казва, много хубаво проповядва. Стига му. Някой път ще си каже: "Слушай, закъсахме." Е, така не се проповядва. Той ще каже: "Стана ми мъчно. Не проповядва днес хубаво." Ама втори път може да пригответи най-хубавата проповед. Хубаво, ако някой очаква

някой да каже, че като него друг певец в света няма. Или от него по-добър човек няма.

В света има само едно начало. Ако аз кажа, че съм най-добрият човек в света, аз разбирам, когато Божественото в мене се прояви. Аз го нося в себе си. Ако човек остане на собствените си сили, той не е най-добрият. Няма защо да бъде най-добрият. Че вие живели ли сте в областта, да знаете какво нещо е най-добрият човек. Благодарение че ние не сме добри.

Да бъдеш много добър или да бъдеш много лош, те са еднакво силни. Лошият човек и добрият човек еднакво страдат. Представете си, че си добър, целия ден да даваш, да услужваш. Ще дойдеш до едно място, ще кажеш: "Е, стига, де!" Мине час, два, три, казваш: "Не направих хубаво. – Казваш: – Елате, ще изплащам." Тия хора не създават твоите добрини. Казваш: "Стига, де!" В реда на нещата е да бъдем добри и да бъдем лоши. Ще дойде един умен от окръжаващата среда, ще каже: "Достатъчно е. Целия ден се занимава с нас, да му дадем да си почине."

Само Божественото не може да се уморява. Човек се уморява. Човек ще каже: "Аз ли ще работя целия ден. И други да работят." Изменя се неговият характер, казва: "Лош човек." Той се пресилил човекът. Човекът познава, че не трябва да се злоупотребява с него. Хубаво, друг пример. Представете си, че някой се качил на гърба ми. Търпелив, добър съм. Нося го, да покажа, че съм добър. Мене не ми се носи. Дойде втори, и той се качи на гърба ми. Обърна се. Вече за втория лош съм. Казвам: "Не може да ви нося." "Ами, не може ли?" Тогава ще седна на земята, не искам да нося никого.

Че това всеки ден го правим в живота. Едно дете клекне, казва на майка си: "Не искам да го правя." Майка му го бие. Веднъж, два пъти. То легне на гърба си, казва: "Не го правя." Някой казва: "Няма да се моля." Тогава Господ го оставя, казва: "Оставете го да си почине." Някой казва: "Лош човек." Нека си почине. Лошият чо-

век си почива от добрините. Някой казва: "Много добър човек." Той дълго време почивал. Може да работи.

Искам да ви дам един начин за свобода на мисълта. В обикновения живот може да мислим, няма какво да изразим. Енергиите, които идат в живота, са строго определени. Една и съща енергия не може да употребиш за дълго време. Трябва да се спреш, да направиш промяна.

(Прочете се темата "Десет основни мисли от бегите".)

Сега да направим един превод – защо не трябва да одумваме хората. Ако една чешма, през която тече чиста, кристална вода, трябва ли да пусне една мътника? Не трябва да пуца никаква мътна вода. Ако тази чешма няма вода, ако е суха чешма, хубаво е по някой път да пусне мътна вода, когато дъжд вали. Тогава потича кална вода. За предпочитане е да тече кална вода, отколкото нищо да не тече. Под думата "не одумвай" разбираме, че щом умът на човека е зает с Божественото, не се занимавай с обикновените работи, защото ще се спре твоят извор на живота. Значи не спирай този извор на живота. Да направиш истински превод. Казва, люби. Но който не люби, нека мрази. Омразата е за предпочитане, отколкото нищо да не правиш. То са противоположности. Казва, не трябва да мразиш. Не трябва да мразиш, ако обичаш. Щом нямаш любов в сърцето си, нека влезе омразата в сърцето, има място. Така е в света, всеки ден става в нас. Ако не може ти да обичаш, непременно ще дойде едно недоволство, една омраза в тебе. Само по пътя на самовъзпитанието, вие трябва сами, от възвишените енергии на живота ще държиш правилен ход, ще сменяш енергиите. Доброто може да го смениш, постоянно ще има една смяна.

Запример законът на любовта е разнообразен. Сега запример вие, които ме слушате, мислите, че не е толкова интересно. Аз имам една мисъл толкова инте-

ресна. Ако ви я кажа, очите ви ще се отворят на всинца ви. Да кажем, на всеки едного пратя сто хиляди английски лири, започват да ви се дават. Веднага и време ще намерите, всички ще се откажете да идете на служба. Сега казвате: "Закъсняхме." Сто хиляди английски започват да ги четат на всеки по една торба, казвате: "Слава Богу, освободихме се от затвора." Ще се засмеете. Всеки има по една торба. Сто английски лири всеки може да ти носи по пет грама едната английска лира, петдесет килограма на гърба може да носите. Казвате, де да ги има по сто хиляди. Аз ви подарявам по сто хиляди. Колко правят те на български левове? (*Повече от 66 милиона.*) Цял живот човек може да прекара, няма защо да работи. Някой път, аз като направя една вдишка, струва сто хиляди. Колко вдишки правите на ден?

Има една красива страна на живота, да знае човек да се радва, че е дошъл в света да живее и да счита за голяма привилегия. Сутрин, като станеш, да ти е приятно. Моята максима е това. Сутрин, като станеш, да ти е приятно, че си дошъл на земята. Аз ни най-малко не се спирам, че съм дошъл на земята. земният живот да е приятен. Че страдаме, това е неразбиране на живота. Ние не сме изучавали законите на природата, затова е неприятен. Но условията, които Бог дал, те са нескончаеми богатства. Ти може да си при най-добрата публика, но ако не знаеш да пееш, ще се намериш в затруднение. Ако знаеш да пееш, ще бъдеш радостен. Ние сме в най-добрите условия, но не знаем как да живеем. Нито знаем как да обичаме. Ако речеш да обичаш някого, ако го хванеш за ръката, стиснеш го, казва: "Много ме стисна." Ако дадеш банкет, някъде малко масло си турил или хлябът не е хубав, ще се намери някакъв дефект. Ти се чудиш как да угодиш на хората. Всякога ти в деня все ще угостиш едного. Втория път тебе ще угощават. Смяна има на нещата.

Сега ние по някой път мислим, че много страдалия имаме, как ще се поправи светът. То не е наша

работа. За туй да му мисли Господ, той създал света. Какво от това, че хората страдат. Те са предположения. Как ще познаете, че един човек страда? Едно правило дръжте. Като станете сутрин, благодарете на Бога в себе си, че сте на земята. И при най-лошите условия, стига на земята да сте, отколкото да не сте. Макар че може да нямаш обуца на краката си, може да си гладувал три дения – туй състояние е за предпочитане. От него има по-лошо. Радвай се, че си гладувал три дения. Някой може десет дения да е гладувал. Онзи пример. Като огладня Христос, кой му донесе хляб. Казва, напokon огладня. Яви се дяволът, но нищо не му донесе. Оритва го, казва, тия камъни може да ги превърне на хляб. Но интересно е де яде Христос. Ангели му дадоха много хубав обяд. Като пости четиридесет дения, ангели му донесоха хубав обяд, сготвен в небето. Наяде се тъй хубаво. Той казва, че човек не живее само с хляб, но с всяко Слово Божие.

Та първото нещо е всички да бъдете доволни в даден момент, да бъдете доволни. Не за целия живот да бъдете доволни. Когато кажем, че доволството подразбира един кратък момент, в този момент и следният момент се изменя. Следния момент може да бъде цар в живота, може да бъде поет. Следния момент може да бъде един простак, да изгуби своята мисъл. Като простак или като философ той еднакво да се радва. Защото философът става простак и простакът става философ. Онази философска глава, която аз вземам, празна е главата. Де е мозъкът на философа? Казва, много проста глава. След няколко време срещам тази глава. Тази глава се е качила, напълнила се, казва, умна глава. Тъй щото, ако ти не може да бъдеш прост и ако не можеш да бъдеш философ; ако не си философ и не може да станеш прост, ако не може да се сменят двете неща в света, не може да бъдеш никакъв.

Трябва да знаем, че скърбите, страданията и радостите, това са две смени. Ти страдаш, за да се рад-

ваш. Защо трябва да се радваме? За да страдаме. Радваме се, страдаме, радваме се, страдаме. Щом си доволен от радостта, страдаш, ставаш философ. След философията иде глупостта. Ако не си доволен от това, ще станеш поет. След поезията какво иде? Хиляди и милиони работи ще ги сменяш, но всякога са противоположни. Здравето е свързано с болестта. Може да го изгубиш, може да го спечелиш. Сега не туряйте години. Човек само един момент може да боледува, болестта не може да трае с години. Ти може да боледуваш една секунда, дори една терца, една част от секундата. Или ти си направил една погрешка. Погрешката може да направиш в кратко време. Измъчваш се. След туй дошла добрата мисъл. Тъй щото не туряй да казваш: "Аз съм голям грешник." Голям грешник си бил само в една терца. Направил си нещо, ще го поправиш. След туй ти си изменил живота си. А пък сега ние замесваме живота си с доброто, което сме направили, – и него държим, и погрешката, която сме направили, и нея държим в ума си. Те са еднократни моменти. Кой би знаел, че има една погрешка. Кой знае, че е погрешка?

Във вътрешната страна на школата, ако не знаете как да мислите, вие не може да се ползвате от силите, които действат. Да допуснем, че някой от вас е започнал да остарява, бръчки имате, искате да ви кажа как да се подмладите. Трябва да знаете методите. Най-първо онзи, който иска да се подмладява, той трябва да се освободи от всичките безпокойства. Казва: "Пари нямам." Казвам, считай, че имаш пари. Ти трябва да повярваш. "Нямам никакво образование." Считай, че си свършил четири факултета. Повярвай в това, и другите ще повярват. Казва: "Как да вярвам?" Ти може да свършиш четири факултета, но мигновено знанието може да дойде по друг начин. Този начин за добиване на знание не е единствен в природата. Ти си свършил четири факултета, но в една минута може този живот да бъде съвсем друг в тебе. Тъй както

живеем, в една минута не може да свършим, но в един ден може да свършим. *(Няма да признаят.)*

Мислиш ли, че хората трябва да признаят? Ако свърша в една минута по медицината, нямам документ, не ме признават. Може да застава цяла България да ме признае. Някоя болест е неизцерима. Аз я излекувам, става човекът. На някой кракът е счупен, искат да му режат крака, казвам: "Няма да му режете крака." Този излекувам, онзи, друг неврастеник, лекувам всичките. Питам, няма ли да ме признаят? Тогава всичките авторитети ще дойдат, казват, каква сила има този човек. Учен човек съм, в един ден свърших. Ама вие ще кажете вашата философия, искаме да го видим, дай.

Аз ще ви дам един опит. Ще ви накарам всички да бягате навън, да излезете през прозорците, някои през вратата. Искате някои да направя едно чудо. Аз ще направя, но като изскочите из прозорците, ще вярвате. После отвън пак ще ви вкарам. Те са необикновени работи. Може човек да излезе из прозорците навън. Преведете сега моята мисъл.

Светлината, която слиза отгоре, търси ли нашата врата, светлината признава ли официален път? Ако някой влезе през прозореца, ние го считаме за обидя. Светлината признава ли туй правило? Тя влиза отвсякъде вкъщи. Откъдето намери дупка, влиза вътре, курдуса се, приятно ти е, че влиза. Сърдиш ли се на нея? Значи има един начин, докато влизаме само през вратата. Но като светлината откъде трябва да влезем? Оттам, отдето може да влезе, то е правият път. Оттам, отдето можеш да излезеш в дадения случай, то е вратата. Оттам, отдето не може да излезеш, никаква врата не е. Казва някой, как може така. Един контраст.

Казвам, ще ви изкарам през прозорците, ще ви изкарам оттам, отдето трябва да излезете, защото през всяко място може да се излезе. Ще кажете, Учителят си играе с нас, казва, че ще ни изкара из прозорците. Може да ви изкарам. Физическият човек не е чо-

векът. Трябва една силна мисъл. Една силна мисъл трябва да държите за себе си.

Казва, аз не вярвам в хората. Мене толкоз пъти са ме лъгали, всеки ден ме лъжат. Като ме лъжат, аз заради себе си пак им вярвам. Той ме лъже, но аз повярвам в неговата лъжа. Но засега никой не могъл да ме застава да вярвам в неговата лъжа. Той като ме лъже, казвам, възможно е този човек да се е променил, той ще се поправи. Ще дойде един ден, когато кажа, той ще се поправи. Зная и обратния закон, че добрият човек, който много пъти е бил добър, може да стане лош. Че онези съвършени същества, които направил Бог – кой даде повод да направят едно зло и да напуснат небето, напуснаха своята първоначална чистота. Никой досега не казал защо. Но има една възможност, не знаем каква е, но има една възможност човек да стане лош. Всеки един от вас има тази възможност. Но тази възможност е изключена само в един случай. Онзи, който обича или който люби в даден случай, той никога не може да направи зло дотогава, докато обича. Щом престане да обича, злото иде.

Любовта е една сила, която действа извън времето. Любовта не е еднократен процес в света, непрекъснат процес е. Дето има любов, зло не може да влезе. Щом се прекъсне любовта, злото иде.

Следователно, когато ние казваме, че един човек е лош, разбираме, че любовта се е прекъснала. Тогава вече смятаме, че има възможност за неща, които трябва да вземем в съображение. Щом аз кажа, че не може да обичам, имам вече най-опасното положение, може да направя една погрешка навсякъде. Аз разбирам закона вътре в природата. Не се занимавам със своите постъпки, обичам или не, но онзи процес, който действа вътре в мене е важен.

Затуй всички трябва да бъдете свободни в мисълта си, да не мислите, че вие сега ще се препоръчате. Той Господ ви знае какви сте. Кой баща не

обича своите деца. Но бащата може да не обича постъпките на децата. Той като деца ги обича, но постъпките не обича. Има постъпки в нас, които Бог не обича, но онова хубавото, красивото. Той никога не се е изменил. За туй хубавото, което е в нас, той е все същият.

Та вие ще мислите. Не че вие не мислите, но аз искам само да усиля вашата мисъл. Защото след време ще кажете: едно време какви бяхме ние, колко усърдни, как се молахме, пък сега вече не е така. Евангелисти съм слушал да казват: "Едно време бяхме много усърдни." Пък слушам и светски хора да казват: "Едно време какви бяхме." Богатите казват: "Едно време колко богати бяхме." Едно време, едно време. Едно време и сега е все същото.

"Само Божиата любов носи пълния живот."

*Четиридесет и първа лекция
на Общия окултен клас
4 юни 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ДВАТА ПРИНЦИПА

"Отче наш"

(Прочетоха се някои от темите. Учителят прегледа някои теми.)

Има двама, които се различават. Единият казва, че първата дума е "любовта", другият казва, че първата дума е "радостта". Трети автор казва, че първата дума е "животът". Оставете обикновения език. Ще говорите като талантиливи или гениални. Обикновеният човек само разравя пясъка, талантливият го циментира, гениалният го създава. Не ровете пясъка, поне го циментирайте.

Трябва да се докаже, че първата дума е "любовта". То е само твърдение. Трябва да се докаже. Вие казвате, аксиоми и теореми. Вие казвате, че това е аксиома, но най-после аз го оспорвам. Ще докажеш, че е аксиома. Вие мислите, че е аксиома. Аксиома е, че трябва да дишаме. Казва, как тъй? Хвана го за гушата. Не може да диша. Да диша човек, това е като аксиома. Аксиома е туй, за което всичките хора имат една и съща нужда. В аксиомата не трябва да има никакво различие, непосредствено е достъпна за ума. Да не се доказва, тъй както е в науката. Онези много пъти са доказали, че е аксиома. Казва, аксиомата е доказана. Ами онези, които не са доказани. Теоремата не може да стане акси-

ома. Теоремата или аксиомата по същество е по-достъпна на ума. Ако докажа, че водата в едно шише е чиста и бистра, с туй аз не доказвам. Аз доказвам, но нищо не влагам във водата. След като докажа, че нещо е истина, в истината нищо не влагам.

Сега, от гледище на апостол Павел, който казва, плодът на духа е любовта. Ако вземем любовта за първия плод, ние сме вече на друга гама, на друго разбиране. Апостол Павел взема духа, то е разумното. Ако първата дума произхожда от разумния свят, е любовта. Но ако произхожда от любовта, каква е първата дума? По отношение на разумния свят любовта е първият плод. Има две неща, които трябва да знаете вие всички. Тия неща и у човека, и у животните, и у птиците, и у растенията, и във водата, и в месечината, и в звездите – навсякъде са едни и същи, всички ги разбират по един и същи начин, две мнения няма.

Първото нещо е любовта. Тя е една и съща. Двама души едновременно не може да се любят. Защото, щом се любят, това не е любов. То е раздвояване. Божественият принцип, който се проявява, той се проявява само чрез едного. В дадения случай другият не може да прояви Божествения принцип. На второ място се проявява човешкият принцип. Онзи, който люби, ако иска да го любят, той трябва да слезе от висотата на своето Божествено положение, да стане човек. За да любиш, ти трябва да си Бог. Да те любят, трябва да си човек. Щом искаш да те любят, стани човек. Всеки ще те люби. Щом си човек, не може да любиш. Какво ще правиш? Ще благодариш? Кое е сега любовта? Любовта подтиква, въздига. Божественото въздига, възкресява. Като те възкреси любовта, какво трябва да правиш? Ще хванеш краката, ще целунеш, ръцете ще хванеш, ще благодариш. Ти трябва да благодариш. Ако той не благодари, той ще умре.

Следователно може да се целуне само Божественото. Избавил си един човек, възкресил си го – показвай

Божествения принцип. Трябва да се покаже и човешкият принцип. Не се ли яви, непременно смъртта ще дойде. Всяка смърт иде, че ти не си проявил човешкото – да благодариш. Не благодариш ли, ти не си човек. Онзи, който те люби, ще го целуваш. Няма да каже не, отпатъка ще иде. Къде отпатъка ще мине. В Божествения свят отпатъка няма. Защото, щом кажеш, че отпатъка ще минеш, значи има известна преграда. В Божествения свят няма никаква преграда. Той е единен. Не може да разделяш Божествения свят. В Божествения свят ако туриш някъде един кол, не може да съществува. Ако туриш един кол и кажеш: "Това е мое" – веднага няма да те има там. Изчезваш, без ти да знаеш. Щом забиеш кол, ти си човек на физическото поле. Като човек може да забиеш не един кол и два, три и хиляди колове може да забиваш на земята, и хиляди къщи може да съградиш, и хиляди километра може да изходиш. Ще попита някой Господ ходи ли. Той не разбира. Изключено е ходенето и неходенето. То са понятия само за земята. Бог е едновременно навсякъде. Това е една идея непонятна. Къде е навсякъде?

Ще разглеждате сегашния живот. Има обикновен живот, има талантлив живот, има гениален живот и свят живот. В обикновения живот човека и генерал да го направиш, той е обикновен. И учен човек да е, той е пак обикновен. Светия да го направиш, той е обикновен светия. Гениален да го направиш, той е обикновен гениален. Каквото и да го направиш, своето качество го носи навсякъде. Талантливия и генерал да го направиш, той е талантлив генерал. Той носи своето качество. Ти не може да превърнеш един обикновен човек в един гениален. Обикновеният човек всякога ще си бъде обикновен.

Сега да ме разберете. То е форма, проявление на дадена интелигентност в дадения случай. Една обикновена постъпка е всякога обикновена. От една обикновена постъпка ти не може да направиш една гениална постъпка. Запример обикновена постъпка коя е? Оби-

раш един човек. Среещнеш го на пътя, обереш хляба от торбата. Той има два, извадиш единия, не го питаш. Това е една обикновена постъпка. Щом някой ме срещне и ми каже: Обраха ме." "Как те обраха?" "Взеха ми единия хляб." Аз вадя заключение, че другият е по-силен от него. Значи онзи е талантлив човек. Обикновеният е по-слаб от талантливия човек, понеже му извади хляба. Казвам, той ти е приятел на тебе. Ти трябва да благодариш, че си срещнал един човек, който ти изял единия самун от торбата. Заключението е извадено логически.

Сега, ако искаме да бъдем обикновени хора, с нашите обикновени разбирания да идем при Бога да ни обича, да има едно особено мнение. Като обикновени хора като сме, Бог ще има едно обикновено мнение за нас. Като идеш като обикновен човек при Бога, ще ти даде хляб, колкото искаш да носиш. Казва: "Колко искаш? Натоварете всичките каруци." Ще подкараш воловете, целия ден се суетиш, че целия ден това станало, онова станало. Отиваш при Господа и казваш: "Не можах да успея с хляба. Окрадоха ме." Казва: "Дайте ми още двадесет коли." Целия живот се разправяш с хляба, че мухлясал.

Питам, каква философия има в един обикновен живот? Аз не искам обикновеният човек да си остане всякога обикновен. Има една красота в обикновения живот. Има една красота и в талантливия живот, която всякога трябва да остане. Има една красота и в гениалния живот. Има една красота и в святия живот. Идеи са това, гами, това са принципи. Обикновеният живот, това е един принцип. Ти не може да го измениш, но този принцип е тъй съпоставен, че той започва с обикновените работи в живота.

Казвам, ако ти в дадения случай не може да проявиш Божественото, не може да проявиш и човешкото в себе си, вие сте мъртви хора. Човек, който не може да прояви Божественото в даден случай и който не

може да прояви човешкото, той е мъртъв. Друг израз няма. Щом проявява Божественото, той живее. Щом проявява човешкото, той живее. Божественото, както казват англичаните, е допълнение. Всякога, когато се прояви човешкото, разбираме, че Божественото се е проявило. Човешкото никога не се е проявило по-напред. Всеки един акт започва с Божественото в света. Ти не може да започнеш по човешки. Казва: "Няма да започна с кражбата." Но кражбата е един човешки акт. Изобилието е дошло първо, то е един Божествен акт. След това се проявява човешкото. Ние го наричаме кражба. Кога е кражба? Кражба е всякога, когато имам един самун хляб и ми го вземат. Когато имам хиляди самуни и не може да ги нося, ако някой вземе един самун, кражба ли е това? Кражба е само когато вземе единствения ми самун. Хиляди самуни имам, че ми взел един самун, това е привилегия. Това са логически разсъждения. В природата е така.

Следователно, щом имаш два хляба, непременно трябва да дадеш единия. Ако си учен човек и имаш два хляба, щом срещнеш първия човек, трябва да му дадеш единия хляб. Да проявиш Божественото в себе си. Дај. Не чакай да ти го искат. Ти носиш един хляб – нищо не давай. Щом носиш един хляб, ти не може да срещнеш един човек по този закон. Щом някой каже, че му взели единия хляб, това е теорема. Трябва да се докаже. Това е твърдение, което не е доказано. Взеха ми хляба от устата. Ама това не е първият залък. Ти си изял десет залъка. Това е единадесетият, който ти взели. Той има право да вземе единадесетия залък. В стомаха имаш десет хапки, в Божествения свят - една хапка. Взема, втори път направя опит. Вие колко пъти колко хапки вземате?

Всички вие и съвременното човечество дошло до това положение, казвате: "Ние това го знаем." Има неща, на които ние сме специалисти, професори сме, проповядваме уроци на другите. Казваме, така трябва

да се живее. Хубаво, но нима сега не живеем. Я, нека да ми даде ядене, да му покажа не живея ли. Как трябва да се яде? Аз това изкуство го зная. Нека ми съгответи някоя патица или гъска, хубаво да ми я представи, или да направи баница. Мога да му предам уроци как се яде. Само да ми ги представи, ще види, че аз съм професор. Или да се облича човек. Кой от вас не знае да се облича? Туй изкуство трябва да се учим, да се обличаме. Птиците преди петдесет, сто хиляди години правиха опити как да си правят своите костюми. Всичките техни учени казаха, че костюмът трябва да изникне от тялото, да се боядисва. Те си направиха грехи и с туй се свърши тяхната еволюция. Щом като образуваха своите костюми, птиците оттам насетне останаха птици. Носят един постоянен костюм. Завършиха своята еволюция.

Кое трябва да бъде основното качество на човека? На птиците основното качество е гамата на цветовете. Те разрешиха цветовете. Човек още не е достигнал до това положение. Но растенията и птиците разрешиха гамата на цветовете. Човек, ако дойде до положението да разбира цветовете, тъй както птиците, доста голям успех ще има. Но човек не е дошъл да има за себе си това разбиране, както птиците. Но всички птици не станаха културни. Вземете например райската птица. Цветовете това представят – външната форма на една вътрешна жива идея. Цветовете, вън от тия основни идеи, които носи животът, то е като азбука.

Да се повърнем сега към онова чувство. Докато Божественият принцип се проявява, ти дай място на него да се прояви. Когато обичаш, никога не мисли да те обичат. Щом мислиш да те обичат, в тебе е човешкото. "Аз обичам хората, но те не ме обичат." Ако ти обичаш, ти имаш всичко, ти си господар на всичко. Пък ако не те обичат, това показва, че около тебе не се е намерил някой, който да прояви Божествения принцип. Казваш, че няма кой да те обича. Питам, кой е, който

може да те обича. Има един, който може да те обича. Ти не говориш истината. Ако кажеш, че няма кой да те обича, казвам, ти не говориш истината. Той ял и пил досега, Бог го обичал, създал го, а той казва, че няма кой да го обича. Когато баща ти и майка ти се влюбиха и те родиха, няма кой да те обича. Кого лъжеш? Че двама души имаше, които те обичаха, дадоха ти билет. Дадоха ти тяло, лице, ръце. И казваш, че няма кой да те обича. Братя и сестри имаше, които те носеха на ръце. Казваш: "Няма кой да ме обича." И този човек не го е срам да каже, че няма кой да го обича. Това е израждане.

От всички тия лъжи трябва да се освободите. Някой път аз защо ви казвам, отвлечение имам от хората, че ме лъжат. Казва: "Няма кой да ме обича." Трябва да се освободите от тия работи. Има кой да ви обича. Не чакай сега да те обичат. Казвам, нали си човек, ти може да обичаш. Щом няма кой да те обича, сега е твой ред, ти да обичаш. Покажи ми сега. Прояви сега своето Божествено, и аз ще те обикна. Ето, аз съм един, когото ти не виждаш. Сирак съм в света, нямам нито баща, нито майка. Осинови ме, имаш милиони, направи ме син, и аз ще те обичам, ще те нарека татко, ще ти боядисвам кундурите, ще ти нося вода, да се измиваш. Каквото кажеш, ще правя за тебе. Той сега мисли дали аз заслужавам, или не. Не ти ставам син. Аз съм рязък. На такъв баща, който мисли дали заслужавам, или не, не ставам син, ще търся друг баща. Ще го намеря някъде. Че то са понятия във вас.

Вие казвате, че няма кой да ви обича. Аз питам, обичал ли съм аз? В Божествения свят законът е такъв, няма изключение. Щом аз обичам, ще има някой да ме обича. То са два велики принципа, които в цялото Битие, в слънцето, в месечината, в звездите – навсякъде действат, няма изключение.

Казвам, трябва да имаме правилна философия. Ако вие нямате правилна философия, тогава животът ста-

ва безсмислен. Аз гледам, мнозина дошли тук, на Изгрева, и имат илюзията, казват: "Той Учителят ще ни научи на всичко." Всички чакат аз да спечеля, че да ги осиновя. Че да те осиновя, ти ще прегръщаш, ще целуваш ръцете. А ти си турил ръцете отзад. Турците си държаха ръцете отзад на задниците. Какво е задницата? Животинското. Всичката интелигентност на плътския човек се намира на неговата задница. Не искам да ви занимавам, но казвам една философия. Щом си тури ръцете отзад, казва, всички страдания оттук произхождат. Той турил ръцете на задницата. Той мисли. Тури си ръцете, да държи. Казва, неприятелят е отзад. Той се пази. Мислеха, мислеха и най-после виждат, че след като ги биха тия нещастия, извадиха ръцете напред. Дълго време не вървеше напред. Турчинът разбра, че с ядене и пиене в света не става, но трябва да се работи.

Казвам, в нашия ум трябва да има една основна идея. Основна идея наричам само тази, която при всичките условия на живота остава една и съща. Представете си, че вие сте кораб или големите вълни вътре в морето. Ако тази котва не се скъса, като се люлее навсякъде корабът, котва се държи – това е основна идея. Ако тази брънка се скъса, отиде корабът в дъното на морето.

Божественото при всичките условия на живота – и в ада да влезеш, и в смъртта, тази идея остава една и съща. Ако я държиш, ти жив ще останеш. То е Божественото. Може да се обезсърчаваш, може да падаш, може да изгубиш радостта, може, както вие казахте, да изгубиш и любовта – то е невъзможно. Любовта е Бог. Той не се губи. Той може да се оттегли, може да те изпита. То е друг въпрос.

Сега основната идея. Сега, в дадения случай всички вие не може да се проявите. Божественият и човешкият принцип може да се проявяват между двама души. Затуй любовта в света започва между двама. Първо,

това да бъде човекът, който мисли – Ч. К. М. То е резултат – човекът, който люби. Вторият принцип, това е девицата. Питам тогава, във вашия живот вие как знаете, девицата ли прегръща, или човекът прегръща? Абстрахирайте се от вашето положение. Вие ще кажете, едно време, като сте били млади. Въпросът е девицата ли прегръща. Ако срещна един човек, който е прегърнал, девицата ли е прегърнала, или човекът е прегърнал? Аз вземам нещата из живота. Дъщерята, която остава чиста, намира баща си. Кой прегръща пръв? Може някъде дъщерята да прегърне. Бащата какво ще прояви? Какво проявява дъщерята с прегръщането? Сега ще пренесете разбирането.

Сега 2² какво означава, две на втора степен? Какво трябва да се направи? То е неразбрано. 2x2 какво правят? Четири. Но четири е толкоз разбрано, колкото две. В писането на четири движението е отгоре. В двете имате път на развитие. В двете имате пътя на развитието. Два пътя, по които се развивало. Трите показва процеса на своето развитие в самата форма. Онзи, който разбира геометрическата форма, знае вече какво нещо е трите. Щом се намираме в живота в известно противоречие, ако не може да го разрешим по закона на единицата, потърсваме да го разрешим по закона на двете. Ако не може да го разрешим по закона на двете, трябва да го разрешим по закона на трите. После четирите, петте. Шестте може да го напишем 6 или 9.

Може да кажете, че това са произволни тълкувания. Но всякога, когато човек прави каквото и да е движение, туй движение само по себе си е разумно. Туй движение ако го направи, ако го съзнава, ако може да даде тълкувание, може да направи движението. Самото движение, което става, само по себе си не е разумно. Разумно е по отношение на някое друго съзнание. Аз вземам едно перо. С туй перо правя разни движения. Перото не знае за тия движения, но аз зная. Аз,

който карам туй перо да се движи, зная, че всичките движения – колкото и да са разнообразни, за мене тия движения имат смисъл. Самото перо не може да разбира. Ако вие не знаете и не може да тълкувате, вие сте едно перо.

Казвам, всякога трябва да преведете в геометрическа форма нещата в живота. Запример вие сте нещастен, искате да ви обича някой. Дайте си отчет каква трябва да бъде любовта. Значи вие се нуждаете в дадения случай. Като казвате, че няма кой да ви обича, вие се нуждаете от Божественото в света. Следователно вие имате право да обичате и да ви обича някой. Та вие трябва да се приготвите. Този човек, който се яви, какъвто и да е човек – мъж, жена, дете, вие трябва да сте готови да проявите човешкия принцип на благодарността.

Следователно вие ще бъдете ръцете, ще презърнете този принцип. Сега да ви обясня аз какво разбирам. Във вас идеята е неразбрана. Казвате, защо аз трябва да презърна някого. Ще се абстрахирате в живота. Казвам, аз най-първо презръщам водата от извора в шепата си и ще я целуна. Този Божествен принцип, като влезе в мене, започне да работи. Какво прави този принцип? Утолява жаждата, внася успокоение – като изпих водата, утоли моята жажда. Ако стоях като аристократ, кажа: влез, не знаеш ли, че аз съм аристократ. Към Божествения принцип аз трябва да проявя благодарност. Казвам, много ти благодаря, че ме намерих.

Сега във вас има едно желание. Вие страдате. Представете си, че вие кажете: "Господ не знае ли моето страдание?" Знае, но ти какво трябва да правиш? Тури ръцете. Значи ръцете са разумното начало. Устата са разумни, ръцете са разумни, очите са разумни, лицето е разумно, ушите са разумни, пипането е разумно. Всичко това е разумно, чрез което се проявява в нас разумността. Ако ти не проявяваш това разумното,

тогава Божественият принцип в тебе не може да се прояви, скритата сила, която той има.

Следователно онзи, който те обича, ще го пипнеш. И като го пипнеш, ще мислиш, че той е единият, който внася в нас живот. Казва, прегърни го. Щом ти мислиш, че той не заслужава да го прегърнеш, ти не си разбрал. Щом не заслужава, то е друг въпрос. Ти не може да прегърнеш един мъртъв човек. Ти може да прегърнеш в дадения случай само Божественото. Ако ти не го направиш, непременно смъртта ще те намери. Ако всеки ден в себе си прегръщаш Божественото, ти човек ще станеш, ще възкръснеш, всичко може да станеш, интелигентен ще станеш. Но не го ли прегръщаш, то на тебе нищо няма да остави. Защо няма да остави? Защото не знаеш да прегръщаш Божественото. Не да прегръщаш книгите, това е идолопоклонство. Най-първо прегърни крака си, попирай го, съблечи го гол и потупай. Какво ще си тупаш дрехите? Мислиш ли, че с тия ваши разбирания ще влезете в небето. Още на райската врата ще ви съблекат, гол ще влезете. Казвате: "Как ще влезем?" Голи ще влезете. Ще съблечете във вас тази кожа. Това, което се срамува във вас, то е животинската кожа, дрехите на животните, които ви дадоха, тях ще съблечете и ще останете с ония хубавите грехи, създадени от Божественото. Ще светите, в тях няма никаква нечистота. Като влезете там, ще се погледнете. С тия грехи ще се приближите, ще хванете краката на Господа и ще ги целунете. Ще целунете нозете на баща си. Ще потекат няколко реда сълзи, но тия сълзи ще бъдат за благословение, за възкресение на хората.

Казвам, ние имаме религия, убеждения за Бога. Аз разправам за Господа, той се изправил. Когато ти говоря за Господа, ще измениш позата си. Тогава знаеш какво правя? Започвам да те удрия. Казва: "Защо ме биеш?" Не те бия. Давам ти първото упражнение на смирение. Пращам те при краката на Господа, да ги

хванеш, да ги целунеш, ще му кажеш, че аз те набих. Тогава Господ ще те помилва. Казва, много добре направи, че те прати при мене да ти дам първия урок. Казва, то са обикновени работи. Той ще те погледне, и веднага болката ще изчезне. И мене ще повика Господ. И аз ще дойда, ще се извиня и ще кажа. Тогава ще уда при този, когото съм бил и ще проявя Божествения принцип. Изведнъж ще го направя богат, ще го уча, всичко ще направя заради него, да изкупя своето прегрешение. По човешки говоря, не по Божествено.

Когато казвате "защо този човек толкова ме обича", то е да изкупи своята погрешка, да идеш при Бога. Ударил ме, той сега иде и прави всичко заради тебе. Не говори, че те е бил. Казваш: "Такъв добър човек не съм виждал, той е първият човек, който дошъл да ми помага." Не мислете, че това, което някой път хората правят, е човешко. То е Божествено. Да различим Божественото. Дойдем ли до Божествената любов, всички трябва да имаме само една идея. Застани ти на сериозно, но дълбоко застани. Както жадният пие водата, така и ти застани. Напусни всички работи, които внасят тревога. Обикновеният човек е, който се тревожи. Щом се тревожиш, обикновен човек си. Не е лошо човек да се тревожи, но през целия си живот да бъдеш обикновен, няма смисъл. Един час си обикновен, втория – талантлив, третия – гениален, светия. Като лягаш, ще легнеш като обикновен. Като спиш добре, то е талантлив. Като сънуваш един хубав сън, видиш трапеза сложена, хубаво облечен си като в турски рай – ти си гениален. Най-после виждаш, че ангелите слизат от небето – то е положението на един светия. Казва, много хубаво. Аз вече разбирам, че ще легна като обикновен, спя като талантлив, сънувам като гениален човек и светията видял много хубави работи. Събуди се, пак започни.

Аз искам да ви наведе на основната мисъл, за да мога да внеса една нова струя в живота. По сегашното

ваше разбиране човек дойде до едно положение и не може да се повдигне. Щом дойдеш до едно положение, обезсмисля се животът. Щом дойдеш някъде, казваш: "Какво трябва да правя?" Ти си дошъл до едно положение и ако не намериш изходен път, животът ти се обезсмисля. Щом се обезсмисля животът, тогава няма никаква полза. Щом дойдеш до едно положение, казваш: "Не искам да се моля, не искам да вярвам." Хубаво. Какво трябва да правиш в дадения случай? Не искаш да се молиш, не искаш да ядеш. Какво искаш да правиш? "Искам вече да умра." Щом като кажеш така, дойде някой, мушне те, изтече кръвта в тебе, и тогава какво става? Защо те мушна този? Тълкувам сега.

Ти си дошъл до положението на смъртта, понеже не искаш да дадеш нещо от себе си. Ти си човек краен егоист, искаш да умреш. Смъртта в дадения случай е велик закон, който те учи да дадеш нещо от себе си. Ти в смъртта всичко даваш. Туй, което най-много обичаш, всичко ще дадеш от себе си. Казваш: "Защо аз трябва да умра?" За да научиш този закон. Може и преди да съм умрял, да дам всичкото. Следователно умират само глупавите хора. Гениалните и светиите не чакат насила да умрат, но те раздават. Казват, някой умрял. Тълкувам. Насила го накараха да даде. Когато казват, че някой се съживил, казвам, той е умен човек, той е раздал всичкото.

Това са начини на разсъждение. Ти си млад човек, остаряваш. Това е човешко. Ти трябва да намериш същността на човека, който при всичките условия остава един и същ. Този човек трябва да намериш в себе си. Не гледай външното положение. Външно играя една роля. Но същинският човек остава при всичките условия един и същ. Само заради него ще се държиш. Другите положения, които стават в живота, за тях няма да се безпокоиш.

Най-първото нещо. Вие трябва да любите, да обичате и вас да ви обичат. Първото положение – когато

Бог ви обича, непременно трябва да проявите една благодарност. Сутрин човек, като стане, да благодари на Бога, че е станал. Слънцето, светлината, топлината, всички тия хора, които се движат около тебе – то е проявление на Божествената любов. Ти се зарадвай, повдигни очите си към Бога, в душата си благодари. Целият ден съвсем другояче ще се случи и всичко, което вършиш, най-малките работи, каквито и да са, и те ще се осмислят.

Само това, в което любовта участва, и само това, в което благодарността участва, само то има смисъл. Туй, в което любовта не участва, и в което благодарността не участва, то няма никакъв смисъл. Вие, които сте дошли до туй положение, с вашето разбиране вие питате някой път: "Какво може да направим в света?" Като обикновени хора само пясък може да ровите. Като талантиливи може да циментирате пясъка. И като гениални може да градите. А като светии ще измазвате, правите нещо. Има други положения, които трябва да имате предвид. Това са положения за земята. положенията за небето са други.

Като намерите вашия учител, вие имате една смешна представа за учителя. Вие мислите, че мене ме познавате и аз съм това. Аз живея във всичките хора, живея във всичките животни, живея във всичките растения, живея във водата, във въздуха, в светлината, живея в слънцето, в звездите, навсякъде живея. Били ли сте там вие? Ще каже някой: "Аз познавам Учителя." Аз ви говоря тук, но това не е познаване на Учителя. Познаването на Учителя, то е велика, свещена идея. Когато дойдете там, ще се спрете. Казвате: "Видях Учителя, той днес тъй не се изрази."

Щом има Учител, има и ученици. Щом има баща, има и деца. Щом има деца, има и баща. Няма баща, няма деца. Вие казвате, кокошката или яйцето е първо? Преди няколко дена ми зададоха въпроса, кокошката или яйцето. Казвам, кокошката е създала яйцето. Първо е

кокошката. Тя не се ражда от яйцето. Кокошката се движи, яйцето не може да се движи. Туй, което не може да се движи, е родено. Той иска да докаже, че от яйцето е излязла кокошката. То е все таки да вярваме, че човек е създал Бог. Не е. Този човек е яйцето. Туй яйце има нужда да се излюпи. Това са ред философски положения. Турят кокошката и яйцето, но то е обикновеният живот. Животът вече съществува и не е създаден. Формите на живота, които са, те са създадени от тази разумна причина.

Туй трябва да седи основната идея във вас. Божественото всеки път може да го чувствате. В човека има една малка светлинка. Ще ви го представя в най-простата човешка форма. Представете си в една бурна нощ зимно време влизате в едно здание и благодарите най-първо, че сте под послон. Но тъмно е в зданието. След това набарвате една кутия, иде ви наум, че може кибрит да има. Изваждате първата клечка, като задрасквате, светва, виждате, че има дръвца, талаш. Туряте клечката, талашът пламва, запалват се дърветата. Стопляте се, приятно ви става. То е Божественото начало. Тази клечка, то е Божественото, тя спасява човека. Ако тази клечка не намериш в зданието, всичките други неща няма да ви ползват.

Ако вие сега във вашия живот не намерите тази първа клечка да граснете, да запалите огъня. Огнището, това е вашето сърце, всичко е свързано с вас. Трябва да дойде някой отвън да ви спасява. То е друг въпрос. Някой казва: "Аз съм запален." Радвам се. Никога вече не трябва да гасне огънят на вашето огнище. Никога вече не трябва да загасва вашата свещ. Всякога трябва да има нещо, което да свети. Изгасне ли, въпросът е свършен. Някой казва: "Аз ще напусна вече Изгрева." Ама друга е идеята. Ти и на месечината да идеш, и на слънцето да идеш, и на звездите да идеш, тази идея е една и съща. Ти трябва да обичаш, и тебе трябва да те обичат. Като идеш при райските врата, ще те питат

обичаш ли. Обичам. Обичат ли те? Обичат ме. Влез. И вратата на рая се отваря. Ако излизаш из ада и отиваш при Христа, похлопаш и кажеш: Господи, искам да вляза. Казва: Обичаш ли? Обичам. Обичат ли те? Обичат ме. Излез. В рая който отива, отвън ще каже формулата, за да влезе вътре. От ада който излиза, отвътре ще каже формулата, за да излезе навън. Вие се намирате в трудно положение. Често се намирате в ада. Човек по някой път по няколко пъти на ден влиза в ада. Похлопаш. Какво искаш? Тук Иван Драганов, затворили са ме в обществената безопасност. Обичаш ли? Обичам, Господи. Обичат ли те? Обичат ме. Излез навън.

Трябва да имате една свещена идея. Да не ви е страх. И най-лошото, което може да стане – да изгуби къщата си, човек да умре, то е най-лошото, което може да стане. В света няма нещо по-лошо от смъртта. Но казвам, смъртта е едно изключение. Казвам, така трябва да се разбира животът от всинца ви – каквото да се случи, да има една вътрешна свобода. Някой срещне някого, повдигнал си главата. Покажи ми твоята любов, за да позная човек ли си или божество си. Покажи ми любовта, за да видя едно нещо Божествено ли е. Да видя, че в тебе има нещо Божествено. Ти ме обичаш, аз трябва да покажа моята благодарност към тебе. Да те презърна, тъй както презръща водата. Но да те презърна, както презръща паякът мухата – изважда кръвта и я хвърля навън.

Та искам във вас да имате една свещена идея. Оставете вашата любов. Може да се любите, както обичате. За любовта на хората аз не съм мислил. Как се обичат хората, не се спирам там, защото това заради мене все е наука. То е тяхна работа. Аз търся туй, което е наука. Когато срещна някой човек, и той търси погрешките, той никак не ме интересува. Щом срещна един човек, който има погрешки, той не е човек. Като срещна човек, на когото може да разчитам, той е човек. Щом ме лъже, това не е човек. Щом ме лъже, не

е човек, животно е. Онзи човек, който не ме лъже, има доверие, той е човек. Ако аз го лъжа, и аз не съм човек. Нищо повече. Ако ще ви лъжа, ако ще ви забавлявам, не съм човек.

Казвам, човешко е, като срещнеш някого, да си помагате, да се обичате. Ако вие не си помагате, ако вие не се обичате, не е човешко. Ако вие не проявявате към другите Божественото и ако те не проявяват човешкото, как може да се образува дружба. На тия два принципа може да се образува едно общество, което може да бъде мощно и силно. Христос казва: "Ако двамата се съберат от вас на едно място в този принцип, аз ще бъда третият. Каквото попросите, ще ви бъде." Ако тия двата принципа не ги приложите, може да говорите.

Събрали се една комисия от англичани от едно религиозно общество, от една от най-богатите църкви в Лондон. Искат да съберат няколко милиона лири стерлинги да направят едно благодеяние. Решават да се помолят на Господа. Пасторът се почесва и казва: "Братя, защо да смущаваме Господа. Всички сме богати. Ето, аз давам хиляда." Друг брат веднага изважда и той дава хиляда лири. Този дава, онзи дава и от цялата църква за половин час събират половин милион стерлинги. Те ще се молят на Господа да им даде. Че отде ще ги вземе Господ? Някой казва един от богатите братя да даде. Не. Ти имаш сто лева. Извади и дай десет. Ти имаш хиляда лева. Извади стоте и ги дай. Някой има десет хиляди. Нека извади и да даде хиляда.

Внесете Божественото. Като натрупате този кръг, като натрупате този куп от един милион, тогава казвам: благодарим ти, Господи, че твоят принцип се е проявил в нас, ние го проявихме. Ако ние така не се научим заради Господа да даваме. Казвате, той трябва да даде всичко. Не. Аз поставям въпроса така. Когато мене ме обичат, аз ще проявя човешкото. Пък човешкото не може да се прояви, докато не се прояви

Божественото. Човешкият принцип е този, който всякога е втори.

Казвам сега, без тия двата принципа вие сте дошли до едно положение, не може да се повдигнете нито на една йота в живота си. Тъй трябва да бъде положението. Тогава казвате: "Къде е нашата вяра?" В какво седи вашата вяра? Ние много хубаво се молехме в миналото. Ако кажем, ние много хубаво се молехме в миналото или че ние бяхме много добри християни, то не е ли същото положение, както онази римска гъска, която казва: "Нашите деди какво са направили?" Казвате, едно време бяхме много усърдни. Сигнал някой да ми доказва от какво произлизал човекът. То е вече било. Доказва, че имал рого, копита. То било някога. Сега какъв е, отгде произлязъл, не е важно. Той не може да ме убеди, че съм излязъл от млекопитающите, минал съм през тази форма. Прародителите не могат да бъдат млекопитающите. Първата клетка откъде е дошла? Може да сме минали по този път, но аз отивам по-далеч. Аз произтичам от едно начало, което съдържа всички тия форми, които сега съществуват, съдържа още безброй непроявени форми, които не зная. Аз произтичам от един принцип, който включва всичките тия форми.

Следователно не само човек да обича. Следователно не само да обичаш едного. Обикни всичките хора, обикни всичките животни, обикни всичките птици, риби, всичките растения, камъчетата, изворите, обичай слънцето, месечината, обичай всички звезди. Тогава може да кажеш, че Божествената любов се е проявила. Тогава може да кажеш, че аз съм проявил и човешкото.

Ние трябва да имаме широко понятие за нашата гуша. Другояче всякога ще бъдем нещастни. Не да търсим любовта само в един човек. То е все таки човек да тръгва на път и да носи една бутилка от един килограм вода и през целия път да мисли, че един килограм има. С една бутилка той не може да прекара.

Няма по-смешно, когато казва някой: "Само мене ще обичаш." Няма такъв закон. В любовта законът иде отпосле. Някой казва: "Само мене ще обичаш." Преди ти да ми кажеш, аз съм обичал. Щом някой ми каже: "Ти ме обичай" – аз не зная, аз съм много прост, дай ми пример как трябва да обичам. Обичай ме. Как да те обичам, покажи ми.

Представете си, че старата баба каже: "Синко, да ме обичаш." Казвам: "Как да те обичам?" Срецам гладния, той иска да го обичам. Просто разсъждавам. Казва: "Искам да ме обичаш. Гладен съм." Срецам болния, казва: "Искам да ме обичаш." Веднага му услужвам. Туй основата. Срецам друг, който е невежа, иска да се учи. То е конкретно в дадения случай. Кое то е необходимо за неговата душа, то е Божественият принцип, който се проявява. Аз му казвам: "Ти трябва да благодараш."

Тия две неща започнете – да обичате, да любите и да благодарите. Това са два велики принципа, които трябва да работите и да работите над тях, ако искате вие за бъдеще животът ви да бъде светъл. Така работете. Небето така работи. Ако искате да станете красиви, така работете. Като срещна един човек, аз не се интересувам обикновен ли е, талантив ли е, или е гениален, или е светия. Това е основата. Другите работи не ме интересуват ни най-малко. Помнете като ученици само. Никаква лъжа! Никаква кражба! Аз туй разбирам вътрешно. Не джебчийство. Туй, което може да ви повдигне. Има едно нещо, което не извинявам. Лъжата. По никои начин не извинявам. Другите погрешки може да извиня, но лъжата не извинявам.

Един човек, който злоупотреби с доверието, което ти си дал, той злоупотребява с любовта. Той се излага на смърт. Никаква лъжа! Нищо повече. И смъртта произтича от лъжата. Направиш една погрешка, признай в себе си. Не да се окайваш. Някой казва: "Какво да правя?" Срещнете някого, който проявил Божестве-

ното, прегърни краката, целуни ръцете. Целуни го, както водата целуваш. Той не проявил любовта, какво ще го прегръщам. Казва, студени са хората. Не ме обича човекът, какво ще го прегръщам. Вие ходите да прегръщате умрелите хора. Ако го прегърнеш, и умрелият оживява, прегърни го. Казва: "Умрелия не може ли да го целунем?" Ако можеш да го възкресиш, целуни го, прояви Божественото. Този умрелият, като стане, той ще те прегърне. Но като не можеш да го възкресиш, не го смущавай, защото всяка целувка ще го измъчи.

Аз виждам по лицето ви, казвате: "Не можем да угодим на Учителя." Искам да гойдете до едно място, трябва ни. Казвате, откъде нищо не става. Не е така. Аз разбирам, когато вие напишете думата "любов", как може да я напишете? ЛЮБОВ. Може да я напишете най-калпаво, но за мене съдържанието е важно. Формата не важи. Да кажем, вие донесете вода. Водата е важна заради мене. Но едно обяснение ще ви дам. Ти носиш едно шише с вода, чисто е. И хиляда пъти да го пълниш с вода, е чисто. Дотогава, докато носиш вода с шишето, е чисто, но един път туриш масло, казваш: "Нямам друго." Ти с хиляди години да миеш това шише, не може да го изчистиш, маслото остава.

Ти с шишето за вода носи само вода. Защото и хиляди пъти да го миеш, отиде вече. Шишето за вода остави винаги за вода. То е основната идея. Не употребявай едно шише за вода и за масло. Обикновеният човек, глупавият човек всичко може да мисли, но умният човек за всяко нещо има своя съд.

Казвам, сърцето е за любовта. Не туряйте нищо друго в сърцето. Умът е за светлината. Не туряйте нищо друго. Пазете сърцето за любовта. Дето е любовта, и животът е там. Турите ли масло в сърцето, отиде.

Мисля, всички от вас, които не сте били глухи, сте ме разбрали. Само по този начин вие ще се подмладите. И стари да сте, млади ставате. Всичко може да

направите по този начин. То е магическата тояжка. Методите аз ги крия. Не мислете, че аз съм глупав. Може да допусна да ме лъжете, може да се преструвам, че нищо не зная. От всичко не се интересувам. Методите не ги казвам. Само когато видя, че един човек правилно употребява Божествения принцип на любовта, правилно употребява и човешкия принцип, тогава аз съм готов да му разкрия и да му дам методите. Но щом видя, че тия два принципа не ги употребявате правилно, може да обещава каквото иска, нищо не може да получи. Много работи вие знаете. Когато някой открадне и го бият да каже дали е откраднал, защо трябва да го бият, за да каже. Като го натупат хубаво, казва: "Ще ви кажа къде скрих откраднатото." Що чака да го бият? Защо трябва да ни бият, за да изправим нашите погрешки. Погрешките, които си направил, е нещо взето чуждо. Аз не съм, не съм взел. Я го снемете тук. Като ти ударят една, две, три, каквото си взел, ще го върнеш. Ела при мене, аз ще ти покажа. Не се позволява в Божествения свят да вземаш, защото Бог само дава. Щом ти сам вземаш, ти си крадец. Чакай, Господ ще дойде и ще ти даде, тогава ще отвори кесията.

Първото нещо. Да чакаме. Той, животът, ни е дал. Чакайте, ще мине покрай тебе, ще ти даде нещо. Не бързай ти сам да вземаш. Ако ти бързаш, ще вземеш някое конско сърце или кравешки мозък. Чакай Господ да ти тури онзи твоя мозък и да ти тури онова твое сърце. Нека мине този, който знае. Който всичко направил. Чакайте, не бързайте. Вие чакате, чакате, като дойде времето, Господ ще мине и ти, като станеш, ще видиш, че сърцето е наместено. Ще се зарадваш. Като станеш, ще видиш, че умът е наместен. Ще се зарадваш, ще кажеш: "Разбирам сега."

Всеки от вас трябва да седи на своето място и с търпение да благодари и да работи. Човек работи, но като дойде Божественото. То като дойде, веднага ще се осмисли животът. Като се осмисли животът,

ще започне нова гама. Сега какво трябва да правите? Трябва да се опростите със старото. Вие сега мислите за вашите изкъсани гащи. След като ви дадат най-хубавия нов костюм, тези старите гащи съблечете ги, както змията съблича кожата си, както пеперугата излиза из пашкула. Оставете и не се интересувайте какво ще стане с вашите стари грехи. Ако искате, турете ги на аутодафе. Ако не искате да си губите времето, съблечете старите грехи и облечете новите, оставете старото.

Я ми кажете, когато един от вас ходи на рандеву, с вехтите ли грехи ходи, със скъсаните ли грехи ходи? Той ходи спретнат, стегнат с връзка. Хубаво е, свещена идея е това. Отиваш на рандеву, ще облечеш новите грехи, лицето измито, хубаво вчесан, да те харесат. Ще те харесат, и ти ще харесаш. Право е. Казвате, те са празни работи. Това са свещени работи. Като срещна един човек хубаво облечен, не казвам, това са глупави работи. За мен глупави работи няма, за мене нещата не са поставени намясто, не са съпоставени работите. Неверните работи трябва да изправим. Най-голямото изкуство, което трябва да придобием, то е животът, да живеем. Това е велико изкуство. Пък вие всинца мязате на светици. Но се разнася. Дошъл някой гост. Разнасят всичките един на друг. Туй не е лошо. Еду-кой гост дошъл. Знаеш кой дошъл? Еду-кой дошъл. Сестри, братя разнасят. Всичко се разпространява. Но работата излиза другояче. Сега туй за доброто е намясто. Но някой направил погрешка, някой брат или сестра направила погрешка. Знаете ли, представете си, никога не очакват от нея това да направи.

Представете си едно нещо. Аз как гледам на живота. Ще ви дам едно мое правило. Не давайте лош пример. Ако аз съм момък и искам да се срещна с една мома, ето какво ще направя, за да не съблазня никого. Ще взема един билет и ще отида в Германия или в Америка. После ще пиша писмо на нея и тя да гоиде в

Америка. Там никой не знае. Когато правите нещо, правете го, никой да не знае. Само Господ да знае.

Направете нещо хубаво, благородно. Само вие двамата да го знаете. Щом го знаят всичките хора, ще направите цяла каша. Сега мислете не само за обикновени неща. Мислете за вашите идеи, за вашето веруло, не да се оцапа. Ако вие за една жена може да се отречете от Бога, нямате любов. Ако една жена и за един мъж може да се отрече от Бога, нищо не разбира. Ако вие, за да свършите университет, трябва да се откажете от вашето веруло, оставете го. Ти ще идеш със своята свещена идея за Бога в университета, навсякъде, дето и да си. И момата ще целунеш, с нея и баща си ще целунеш, с нея и майка си. Ще биеш, ще крадеш, носи тази идея със себе си. Тя ще те спаси. Разбойникът, който носи Бога в себе си, той е свещен разбойник. Онзи светия, който изгубил Господа, той изгубил своето светийство. То са контрасти.

Носете в себе си своята свещена идея и нищо да не е в състояние в света да ви я отнеме. Както онзи, който е направил престъпление, казва: "Домегна ми да правя тия грехове, домегна ми да измъчвам хората." Този престъпник, който така се моли, Господ ще го направи една жена в десет прераждания да се преражда и да ражда убитите хора от него, да ги отглежда. Казва: "Много деца имам." Ще ги отглеждаш, ще ги целуваш, ще ги презгръщаш, да покриеш миналото си. Това е цяла философия на живота.

Всичките ония погрешки, които ние правим, който и да е от нас – и обикновен, и талантлив, и гениален, и светия, като направиш една погрешка, непременно трябва да я изправиш. Погрешката никому не се прощава. Но човешко е да изправяме погрешките. Да изправиш една погрешка, е Божествено. Да проявиш една добродетел, то е Божествено. Да изправиш една погрешка, е човешко. Да придобиеш една добродетел, то е Божествено.

Следователно, когато Божественият принцип се проявява, ти проявяваш човешкото. Когато изправяш една погрешка, то е пак човешко. Като се съединят тия два принципа, тогава се ражда хубавото и красивото в живота.

"Само проявената Божия любов, само проявената Божия мъдрост и само проявената Божия истина носят пълния живот."

Само една дума ще ви кажа. Аз не искам сега да говорите, но мислете. Много пъти вие сте постъпвали, аз както говоря, но постоянно не сте действали. Аз говоря за закона на непрерывността. Не че не сте постъпвали. Но само в непрерывния закон има прогрес.

*Четиридесет и втора лекция
на Общия окултен клас
11 юни 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

АБСОЛЮТНО ДОВЕРИЕ

"Добрата молитва"

Смесените яйца в положката на една птичка какво стават? Трябва да правите преводи. В природата всичко е процес. Казвам, това са яйца. Вас ви интересуват яйцата, доколкото може да ги изядете. Онзи вътрешен процес, който интересува природата, вас не ви интересува. Понеже не сме снесли яйцата, не знаем каква цена имат. Намериш снесено яйце, опечеш го, изядеш го, казваш: "Хубаво е това яйце." Това яйце е хубаво, обаче това не е едно определение, това не е хубавото яйце, което се изяда. Добре, гойде второто положение, може би това яйце да се излюпи. Какво мислят пилците в гнездото, тяхното внимание къде е насочено? В яйцето всичкото внимание е насочено. Това, което има, да го запази. Вниманието на пилето е насочено навън, мисли за майка си, какво ще донесе за ядене, за папото. Най-първо мисли, след туй, ако майката закъснее, започва да се чува в положката един настоятелен глас. Питат се пилците какво стана, майка им закъсна. Щом майката се зададе, всичките пилци отворят устата си насреща.

Питам, кога тия пилци научиха това изкуство да си отварят устата. Ако една уста е отворена, тогава, щом направиш един хубав превод, какво значи отворената уста? Казваш, той си отворил хубаво устата. Казваш, някоя котка си отворила устата, някой вол преживя и си отворил устата. Че пилците си от-

варят устата, какъв превод ще направите? Може да философствате, колкото искате. Философстването не важи, но важно е в дадения случай да дадете един правилен отговор. Минавате покрай някоя положка, но същевременно си обременен с някаква идея, несполучил в живота, казва, няма да я бъде тази работа, навел глава. Ти, като дойде майката, не си навеждай главата, отвори си устата, ще турят една мисъл. Вдигни главата си. Защото, щом ти се обезсърчиш, обезсърчаването е отрицание на един велик закон, който съществува. Ти отричаш великия закон, на който е построен целият твой живот.

Правете наблюдения върху растенията. В техния свят се е запазила първичната мисъл – щом отрежеш един клон на едно растение, туй растение близо до отрязания клон започва да поправя погрешката. Сега растението казва: "Защо Господ ми отрязва клона?" Господ не е направил туй, но едно глупаво същество, което не разбира Божиите закони, дошло, че скъсало растението. То казва: "Аз ще коригирам погрешката." Погледнеш, пак израснало, Божественото поправя. Този човек дойде, пак реже, казва: "Нагоре ще вървиш." На третата година пак подкастрира и като един бор кара все нагоре да расте.

Питам тогава, как станаха високи растенията? Високостеблените плодни дървета насила са ги заставили да станат високостеблени. Хората имат интерес да не крадат плодовете, да не би децата да се качват. Вследствие на това дърветата се научиха да растат нависоко, за да не се качват човешките деца. Но и без това децата пак се качват. Ние трябва да оставим всеки процес такъв, какъвто е. Не трябва да коригираме Божественото в себе си.

Първото правило – не коригирай Божественото в себе си, но го прилагай.

Ние седим, имаме идея, казваме, човек трябва да бъде добър. Но конкретно какво подразбираме? В Бо-

жествения живот какво се подразбира да бъде човек добър? Някои от вас, като искат да определят какво нещо е доброто, да си дават мнението. Казва: "Ще ми се смеят." Но ако не може да го определят, ще им се смеят окръжаващите. Щом ще ти се смеят окръжаващите, ти не си сигурен какво нещо е доброто. Тогава мълчи. Да кажем, десет души дадат определение за доброто. Мислите ли, че тези определения са верни. Нито едно определение, което е дадено досега за доброто, не е вярно. Всичките философи от памтивека, които са давали определения за доброто, не са верни. И ние определенията, които ще дадем, няма да бъде вярно. То е вярно относително.

Ти казваш: "Много добър човек." Щом като говорим за доброто, под добър човек ние разбираме онзи, който абсолютно при никакви условия не се огъва. Добро е това, което при никакви условия не се огъва. Добрият човек при всички условия остава един и същ. Като един извор постоянно тече. Казва: "Дај." Дава. И той никога не разсъждава. Не че не мисли. Казваш: "Дај пет лева." Даде. Добрият човек цени времето. Той не се спира да пита теб защо са ти пари. "Дај ми десет лева." Дава. "Дај ми хиляда лева." Дава. Казвате, може някой да поиска един милион. Ти от добрия човек никога не може да поискаш един милион, понеже, щом като поискаш един милион, той ще ти даде пет лева и те ще тежат колкото един милион. Казвате, как може да бъде?

Тежестта е една идея вътре в ума. Той като даде пет лева, ти ще се удовлетвориш. Ти като погледнеш, имат динамическа сила. Много пъти, един праведник ако ти даде пет лева и един грешник – един милион, те са равни. Петте лева имат динамическа сила. Ти като ги имаш в джоба си, ти ще спечелиш повече от един милион. Тук имате един възходящ процес. Тия пет лева постепенно се увеличават. Тия един милион лева, ако започнеш с тях да оперираш, те се смаляват, омаляват

и в края ще свършат така. Зависи вътрешната сила, която се съдържа в една идея.

Всичките Божествени мисли имат велика сила. Щом добиеш една Божествена идея, ти вече имаш спасително място. Първото нещо – вие сте оставили вашите Божествени идеи. Защо съгреши първият човек? Той остави единствената своя идея, върху която почиваше животът. Той имаше една основна черта – абсолютно доверие в Бога. Той остави доверието. Господ каза: "От туй дърво няма да ядеш." Той имаше абсолютно доверие, че каквото Господ каже, така е. Защо дойде нещастие в света? Дойде онзи учител в рая със своите гердани, с всички тържествени значки, пръстени, с всичко туй, казва: "Защо ти не ядеш от това дърво?" Казват: "Не знаем защо не ядем." Казва: "В който ден ядете, ще станете като него."

Образува се едно раздвояване, изгуби се доверието, основата, върху която седеше, се изгуби. Като изгуби доверието, там е падането. Яденето на плода е следствие от изгубването на доверието. Вие казвате: "Как ще стана човек?" Щом ти си изгубил вяра в Бога, ти човек не може да станеш. Че Бог е първият човек на земята. Вторият човек си ти. Ако ти изгубиш вяра в първия човек, всички твои качества ще се анулират в тебе. Ти си вторият човек. Искате да кажете: "Сега ние нямаме ли вяра в Бога?" Аз не съм намерил нито един от учениците, който да не се е поколебал във вярата. Аз може да приведа примери. Кажа нещо, той се подвоуми. Някоя постъпка види, някоя точка или някоя запетая не е турена намясто.

Знаете ли да туряте живите запетайки? Има живи запетайки, има живи двоеточия. Англичаните не турят двоеточието там, където българите го турят. Точка и запетая не турят там, където българите турят. Някъде ги турят на същото място. Казвам, туй правило, което е вярно за българското правописание, не е вярно за английското правописание. Българите турят

своя член отзад, англичаните турят члена отпред. Гърците, и те турят отпред – the, -ът. Защо българите го турят отзад, англичаните отпред? Сега не е въпрос ние да разрешим. The man, човекът.

Онзи човек, който има доброто в себе си, няма нужда да се туря човекът. На английски си е добрият човек. Кой е добрият човек? В този случай само добрият човек може да се членува. И в български, както е турен членът, човек е онзи, който може да се справи с противоположностите вътре в живота. Човек, който е завършил плода, който виси, човек, каквото благо има, го разлива надолу – "H-h", "е"-то е образувано от семето. В гръцки е турено ерос, но това е гръцки знак. То е йероглифически знак. Как е станало "е"-то?

Това е семето. Туй семе първо праща едно коренче, след туй едно клонче. Показва, че това същество има възможности в себе си да прояви закона. Туй същество, каквото и да е по силата, знанието, мъдростта за живота, преодоляло всичките мъчности. Туй значи човек, който преодолял мъчнотиите.

Така е на български – -ът. Този знак има няколко значения. Той хем показва, че човек трябва да бъде щедър, но същевременно казва, че човек е онзи, който не лъже. Не само, който ~~дава~~ дава, но и който не лъже. Тъй определя българинът човека. Той трябва да има две качества. Англичаните го определят да преодолява всичките мъчности. Затуй в българите лъжата е най-голяма. Той счита, че като излъже, казва: "Излъгах го, казах му една дубара." То е друг въпрос. Сега един българин лъже. Ти в природата не може да кажеш една лъжа, на която да не понесеш последиците. Понеже всяка една дума е свързана с една динамическа сила.

Следователно, ако ти се опитаеш да измениш първата дума, ти изменяш хода на силите, които дейст-

ват в природата. То е все таки да измениш думата. Да кажем, отиваш, искаш глицерин, туряш друга дума на някоя киселина. Думата за глицерина и киселината все една и съща ли е? Казваш: "Какво има, че съм изменил една дума?" Тази дума може да ти коства живота. Казваш, азотна киселина и лимонена киселина все едно е. Казваш, все едно азотна или лимонена киселина. Какви са резултатите? Резултатите на азотната и лимонената киселина не са едни и същи. Всяка една дума, която вие може да кажете в даден случай, тя може да произведе цял един преврат във вашия мозък.

Три неща турете и ги превеждайте. Човек се влияе от храната, влияе се от въздуха, влияе се от мислите. Три неща има. Ако ти не може да разбираш свойствата на храната, ако ти не може да разбираш свойствата на въздуха, ако ти не може да разбираш свойствата на мислите, не на ума, но на мислите, които оперират в дадения случай, понеже тия мисли, с които сега оперирате, утре няма да оперирате, идущата година от тях няма да остане, може би една, две, три. Тогава ще дойде да изучавате вашия стомах, значи цялата храносмилателна система ще изучавате. След туй, щом дойде да се занимавате с въздуха, ще трябва да изучавате цялата ваша дихателна система с кръвообращението, не тъй, както сега се изучава кръвообращението.

Сега още не е никаква култура. Даже сегашните физиолози не знаят ония вътрешни сили, които постоянно карат сърцето да се свива. Какви са ония сили, които изпращат горе на повърхността на тялото и другите, които събират венозната кръв, и пак препращат назад, опресняват се донякъде, но това не е определение. Защото, когато трябва да изясниш един процес в природата, трябва да бъдеш майстор, да владаш силите. Ние въздуха почти сега започваме да го проучваме, но ние не сме още господари на въздуха. Та във въздуха трябва да влезем сега. Вие всички трябва да влезете в хармония с въздуха.

Първото правило тогава. Никога не дишай нечист въздух. Като влезеш в една стая, веднага отвори прозорците. Влезеш в едно общество, задушно е, атмосферата е задушна. В себе си имаш голям прозорец, отвори твоя прозорец, направи проветрение, да се пречисти въздухът, да не те е страх. Направи проветрение. Ама щяло да се вдигне скандал. Всичкият скандал, който ще стане, не струва толкоз, колкото ако не отвориш прозореца. Отвори прозореца, направи проветрение. Щом направиш проветрение, от невидимия свят казват: "Ето един разумен човек." Ако отвориш прозорците, познават, че ти си човек, който обичаш чистия въздух. Поблагодари, кажи, малко весел съм аз, внеси новата идея. Не новата идея. Въздухът, който влиза отвън вътре в стаята, трябва да бъде чист, да произведе туй опресняване.

Сега ви гледам, цял ден все със затворени прозорци. Като дойдете тук, в класа, ще отворите всичките прозорци, източните прозорци ще отворите. Аз ще заставам някого, казвам, отвори си прозорците. Сега ще ме запитате тъй, туй как да го разберем. Кажете ми сега как да го разберем. Казва ми един брат, казва ми една сестра – и млади, и стари ми казват: "Молих се, но любовта не можах да разбера." Какво нещо е любовта, какво нещо е мъдростта, какво нещо е истината, не знаем. Да се радваш, че не знаеш. Ако знаеш какво нещо е любовта, щеше да бъдеш нещастен. Ако знаеш какво нещо е мъдростта, щеше да бъдеш нещастен. Ако знаеш какво нещо е истината, щеше да бъдеш нещастен.

Вие сега мислите, да знаете истината, ще бъдете щастливи. Хубаво, ако отворите моя мозък, какво ще намерите? Мислите ли, ще намерите нещо в моя мозък? Ще видите една физхармоника. Той се свива, ту разпуща, ту се свива, спадане, вдигане, това е мозъкът. Става някакво вълнение. Ще забележите, мозъкът като в едно море се вълнува. Тия вълни, които идат от

мозъка, постоянно в лицето се отразяват. Има разумни същества, които се отразяват. Съкратяване и разпущане на мускулите. Затова, когато някой човек иска да покаже, че неговите мисли са възвишени, примигва. Исква да покаже, че той с обикновени работи в света не се занимава. Пък някой, като дойде, иска да ти се кара, казва: "Слушай, аз нагоре не гледам. Моите очи са отворени. Аз не съм глупав човек, да ме лъжеш. Аз не съм като онзи, нагоре да гледам. Аз съм търговец, ще плащаш. Какво говориш за мене."

Питам сега, кой седи по-високо – онзи, който има очите си отворени, или онзи, който има затворени.

Аз имам един котак. Той ходи и ми се оплаква. Ця ден мечи, гладу се, казва, какво да се прави, разправя се с мене. "Слушай – казва, – аз възприех твоеото учение. Отказах се да ям мишки. Какво ще правя? Котараците ми се смеят. Какво ще правя? С какво ще се храня? Остави че се отказах да ловя мишки, но по-рано от време на време хващах птички. Твоеото учение не позволява. Гладен ще умра. Да ми дадеш малко сирене, отвори долапа." Казвам: "Ти хвани една мишка, разтърси я, изнеси я навънка, кажи ѝ: ха, да си вървиш." Хване някой плъх, разтърси го, хвърли го, каже: "Да не седиш в стаята на господаря ми." Казвам: "Така като правиш, за всяка мишка ще ти давам баница." В съзнанието на това същество говоря не по човешки. На котарака така може ли да говоря. Той като котарак, аз като човек се разговаряме. И той даже никак не знае, че аз ще го изнеса пред вас. Тази идея е ваша.

Казват: "Едно време бях смел човек. Сега станях баба." Едно време срещнеш човека, повалиш го на земята, ритнеш един ритник, повалиш го на земята, стъпиш отгоре му. Кажеш: "Ти знаеш ли с кого имаш работа." Ти сега по новото учение. Срещне те някой, ти го вдигни във въздуха, да живее. По първия начин ти го тпчеше. По втория начин вдигни го във въздуха. Като го сложиш този човек на земята, той ще те хване за

ръката, казва, ти си светия. Това не е светийство. Ти силен ще бъдеш.

Аз бих желал някой от вас да стане така силен, че да го вдигне с едната ръка, има известен прогрес. Казва: "Какво да правя?" Хвани го за крака веднъж, два. Ако за една година може да придобиеш една сила, ти си прогресирал вътре в живота. Ако това нещо не може да направиш, заемете се с друго нещо. Вземи, с ръката прави едно упражнение. Най-първо вземи един килограм, вдигни го. После два, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, докато добиете вашата сила, че тъй като вземете, с едната ръка да вдигнете петдесет-шестдесет килограма. Онзи човек, който може да вдигне сто килограма, никога не се обезсърчава. Щом някой се демагнетизира, всичките сили, които дават стабилност, щом като ги изгубиш, останеш като празна каца, като търговец без капитал, като бакалин без стока.

Щом изгубиш своето знание, мнозина от вас не знаят каква храна да ядат, за да възстановят своята памет. Има известни храни, като ги ядеш, ще възстановиш своята памет. Има известни храни, като ги ядеш, ще възстановиш своите музикални способности. Има известни храни, като ги ядеш, ще възстановиш своите чувства за художество, поезия и т.н. Ще кажете сега: "Кажете ни каква е." Казвате сега, тази работа да я проучим.

Най-първо ще научите ония мисли, които съответстват на ония храни. Запример каква храна съответства на черешата, каква храна съответства на сливата, каква храна съответства на крушата и защо крушата е круша? Това е една конкретна Божествена мисъл в света. Ако ти може да знаеш името на тази круша, тази конкретна Божествена мисъл, вече имаш на разположение силата на крушата. Като кажеш "круша", тя ще каже "какво искаш". Веднага тя ще помогне. То е магия. Казва, Мойсей вдигна тоягата си и каквото кажеше, ставаше. Че кой от вас като Мойсей може да

вдигне тоягата си. Защо Мойсей вдигаше тоягата си и всичко ставаше, вие като вдигнете тоягата си, нищо не става? Ако аз ви кажа: "Направете тази работа." Вие казвате: "Ние толкоз се трудим." Вие се трудите по обикновен начин.

Да кажем, аз се уча сега да пиша. Напиша думата "любов". Трябва да разбираш думата "любов". Като я произнесеш, да произведе в тебе топлина. Запример обезсърчил си се свършено, разгневил си се да удариш някого, кажеш: чакай да произнеса думата любов, веднага се смени това състояние. Този човек намясто да го удариш, да го повалиш на земята, като произнесеш думата "любов", ти му направиш едно добро. Казвате, тази работа с любов не става. Ти набиеш човека и след туй кажеш: аз се разкаях, ще направя някакви добрини. След като се счули гърнето, колкото и пари да давате, е счупено. Аз наричам майстор онзи, който, след като счупи гърнето, може да го поправи.

Някой казва: "Какви молитви трябва да се четат?" Като счуниш гърнето, ако четеш молитва, ще се помолеш да дойдат тия същества, да съберат гърнето, да го поправят, разбирам, сила имаш. Но като счуниш гърнето, четеш молитва и никой не иде да поправи гърнето, защо ти е тази магия?

После, за да покажете какво сте постигнали, вземете една стъклена чаша, пуснете я отвисоко, ще видите ще се счули или не. Най-първо я спуснете на тревата, после я спуснете на твърдата почва и най-после на камък. Ако вие може да я спуснете и не се счули, ако може тази стъклена чаша да се не счули, вие имате сила. Може да направите един фокус. Не да правите фокус, но да не се счули чашата. Аз от ред години правя наблюдение какво влияние упражнява една мисъл. Аз имам едно американско златно перо, много пари струва, по някой път не пуца мастило. Вземам перото, не пуца. Не може да пише. Каналът, по който е направено да минава мастилото, става по-тесен. Някой път си-

лите, които действат в мене, са динамически, стесняват канала. Когато съм разположен, имам най-хубавото разположение на духа, перото пише. Щом аз не съм разположен, и то не е разположено.

Сега някой ще иска да покаже, че това са духове. Както и да е. Аз съм стеснил този канал, по който мастилото минава, от мислите си. Онзи майстор, който го е правил, го е направил по обикновен начин да излиза мастилото. Щом се стесни, изменя се законът. Жизнените вещества и те не може да излизат. Щом имам доброто разположение, и мастилото излиза редовно. Някой път става друго нещо. Някой път се разширява, че натрупва капки по книгата, оцапва. Някой път го стеснявам, без да искам.

Ти срещнеш едно препятствие в живота, второ, трето. Ти си стеснил канала. Казва: "Защо са тия препятствия?" Ще махнеш препятствията от своите мисли. Всичките препятствия в живота, които стават, ги предизвикваме със своите мисли и чувства. Не сърцето, а чувствата и мислите ги предизвикват. Окръжаващата среда се изменя от нашето състояние. Не че сме господари на цялата природа, но кръгът, в който живеем, изменя окръжаващата среда, настройва хората против тебе. Някой казва: "Аз познавам хората." Аз толкова години ги проучвам, че не ги познавам, вие ще ги познаете. Познавате ги. Не е лесна работа да познаваш човека. Но сега схващайте. Всеки ден има нещо ново да се внесе в живота. Ние изгубваме своята сила, ние изгубваме своята трезва мисъл по причина, че не внасяме новото, искаме да живеем в старото. Почвата на живота започва с постоянни притоци, те в тази почва постоянно прииждат.

Сега какво разбрахте? Сега да ви дам една задача. Сега на първа ръка да ми внесете десет хиляди лева. Вие ще кажете богатите да дадат. Не е въпросът за богатите. Че кой от вас не е богат? Богатството не седи в парите. Вие имате в касата. Някои от вас ще

кажат, че имате силна мисъл. Да проектира своята мисъл, да накара един американски богатш да изпрати десет хиляди лева. А пък сега вие сте толкова силни в мисълта си, че за да ви дадат десет хиляди лева, трябва ви трима души гаранتي да гарантират. Такава е магическата мисъл. Трима гаранتي, които гарантират. Но вие я идете при някой гарантин, кажете му: "Дайте ми десет хиляди лева назаем." Той ще каже: "Има ред и порядък." Той, като те погледне, той има много жива опитност, той назаем не дава. Трима гаранти. Ти като идеш, първата година иска трима гаранти. Втората година казва: "Дай ми двама гаранти." Третата година казва: "Един гарант." Четвъртата година, като идеш без гарант, прогрес си направил.

Хубаво, по същия закон вие на Бога се молите. Той казва: "Дайте гаранти." Господ казва: "Ти се молиш, но я да дойде някой светия или някой добър човек." Добрите човек трябва да се моли заради тебе. Той какво означава на търговски език? Аз се моля на Бога, но да дойде праведният, той да подпише. Ако ти не изпълниш, той ще плаща. Господ никога не губи. Някой път и на Господа трябва да трима души праведници, за да даде. Ако не дойдат да подпишат, пари няма да даде.

Сега още с гаранция дават от невидимия свят. Аз изнасям вашата опитност, не конкретно работите как сега. Искате да направиш нещо, направи го. Че кой се опълчва в обществото. Казва, всички дяволи се опълчиха. То е тяхна работа да се опълчат. Че се опълчил дяволът, какво има? Щом се опълчи дяволът, ако е посилен от тебе, ще се оттегли. Ако съм посилен, аз ще се опълча. Щом той се опълчи – не до практическата страна, практическото разбирам разумното и великото. Под практическо разбирам поетическо. Човек, който не е поет, и практичен не може да бъде. В живота човек всякога трябва да бъде поетически настроен. Не да фантазира това, което не може да бъде. Всички неща в даден случай може да бъдат.

Сега някои ще кажете едно възражение. Може ли да направиш един поет. Казвам, теб в дадения случай поет трябва ли ти? Нещата започват отвътре. Вие най-първо не търсете влиянието във физическия живот. Вие трябва да проучвате закона на мисълта, да проучвате закона на храната. След туй вие може да влияете на физическия свят. Туй и малките деца го знаят. Бащата, майката са строги, нищо не дават, всички треперят. Туй малкото дете дойде, погладу го малко, като погладу този упорития човек по главата, шепне нещо на ухото, каквото поиска, дава на детето и бащата целия ден е добър към всичките.

Туй дете знае магия. То погладу баща си, той целия ден ходи с него. Когато го няма туй дете, бащата е строг целия ден. Туй дете разбира, има отглас между бащата и детето. Между тия две души има отворени прозорци.

Ние отиваме при Бога и нямаме доверие, как ще се направи връзка. Ако ти отиваш при един човек, дозориаш го, нямаш доверие в него. Бог може да върши заради нас всичко, когато имаме абсолютна вяра. Щом изгубим доверието в Бога, и той не върши нищо заради нас. Първото нещо е да възстановим абсолютно доверие в Бога. Няма какво да ви се доказва. Ако имате доверие, всичко може да имате. Свидетели няма да ви трябва.

Вие като седите пред мене, аз зная, че вие доверие в Бога нямате. На стола като седите, вие доверие нямате. И аз, като седя, поддържам вашето учение, че тъй е. Аз пък нямам доверие във вас. Вие нямате доверие в Бога, аз нямам доверие във вас. Затова седя. Щом стана на краката си, аз имам доверие. Щом седна на фойтон, аз нямам доверие. Щом се изправя на краката си, аз имам доверие. Защото, щом седна на масата, работата е малко чапрашик. Взема перото, погледна.

Да остане мисълта доверие. Първото нещо е да имате абсолютно доверие, да възстановите доверие

при всичките противоречия, които имате в света. Да възстановите вашето детинско доверие, че може да бъде. Ако не възстановите, нищо тъй да не ви смущава, доверието да се не разклаща, че си се молил сто пъти – пак имай доверие. Ако по един начин не са гали, втори, трети, но доверието не нарушавай. Ти ще кажеш: "Аз десет пъти се молих." Ти си изгубил доверието. Напиши една страница, втора, трета, десет – не губи доверието. Една година пишеш, поет не си станал – не губи доверие. Една година, втора, трета, десет години – ще станеш поет, че целият свят да те поменава. Не губи доверие.

Ако вие търсите закона на доверието, чрез този закон на доверие не туряйте никаква граница на Божественото проявление. Оставете Божественият свят да се прояви тъй, според своите закони. Може да ви се смеят хората. Някой път няма да станат работите, може да не станат, отгоре може да ви поставят на изпит, но ни най-малко не показва, че невидимият свят, разумният свят не ви оценяват. Те искат да видят доколко е вашето доверие. Първото нещо е доверие. Не суеверие. Доверие в кого? В Бога.

Сега аз ви го давам като една задача. Не доверие в хората. В хората вие дръжте по вашему. Но абсолютно доверие в Бога. Защото пристъпваме за една сериозна работа. Знаете каква работа предстои сега? Ще се намерим един ден, земята ще бъде обгърната с огън. Тогава при този огън трябва да останем живи. При сегашното състояние вие ще се стопите като восък. Ще кажете, един ден като умрем. Като умреш, това не е никаква философия. Ние за смъртта не говорим. За изменение говорим. Сега трябва да имаме една стабилност. Туй, което иде, то е като златаря, който туря златото в огъня, да го пречисти. Такъв огън иде в света – той пречиства всички човешки мисли. От невидимия свят това е определено. Иде небесен огън, който ще пречисти всички човешки мисли, всички човешки желания, чувствания, всички човешки постъпки. Този

огън иде и той ще мине през всичко и няма да остане нещо, което да не се пречисти. Който издържи, влиза в новия живот. Който не издържи, ще остане за следущия живот. Един изпит. Това е една философия.

Сега, разбира се, някои от вас имате стари идеи. Когато бащата умира, тези, които имат стари идеи, обикалят баща си, какво ще му остави. Аз ще кажа да живее бащата, че нищо да не остави. По-добре да е жив бащата, че нищо да не остави. Ние да се радваме. Отколкото да умре бащата и да остави нещо. Този баща да дава, без да остава. Ще остави завещание. Никакво завещание. Сега според новото учение онзи, който умира, от него нищо не взимай. Нека други да вземат, други да се ангажират с тази работа. Мнозина от вас ще постъпят, казвате: "Аз бях глупав, че не си взех наследство."

Ти, за да приложиш този закон, трябва да имаш доверие в Бога. Бог, който дава, ще ти даде. Тогава ще уповаваш на даването на Бога, на онова, което влага в тебе. Той ще вложи в тебе една дарба, една сила. Ти ще носиш всичките богатства. Що ти трябва наследство от тук-оттам.

Най-първо ти уповавай на главата си, уповавай на гробовете си, уповавай на стомаха си, на тази система, на разумното в тебе. На три неща уповавай – на стомаха, на гробовете, на главата. След туй ще направиш един превод. Уповавай на ония разумни закони, които знаеш. Законът разбира всички разумни същества, с които си свързан. Изучавай техния характер. Срещнеш някой твой брат. По закона трябва да го познаваш, да познаваш добрата му страна. Какъв е братът? Как познавате вашите приятели? Всички физиологически, всеки от вас може да покаже туй чувство на приятелство. Да кажем, вземете долната бърна. Тук, на средата на бърната се образува една малка вгълбина. Колкото туй вгълбяване е по-хармонично, тия хора са по-благородни, никога няма да изневерят.

То седи по-високо от обикновената човешка любов. Обикновената човешка любов е вземане-даване. Туй чувство е много благородно. Туй чувство, без разлика у когото и да е, ако туй чувство е силно развито, може да е селянин някой човек за приятел, но винаги оценява. За да бъдат двама души приятели, те не може да бъдат глупави хора, това са най-умните хора. Приятелството се проявява между най-умните хора.

Сега, умността на хората е формирана вече на главата. А у някои едва сега се формира черепът. Черепът може лесно да се промени. Всяка година става промяна в черепа. Ние постоянно изменяме външните условия на лицето, мускулите, веждите – всичко се изменя. На някои от вас ако се спрем, както са направени веждите, тази черта в мозъка е динамическа сила. Туй чувство на приятелство е свързано с известна форма, с цял свят, който специфично развива чувството на приятелство. Има ангели, които се занимават с приятелството. Когато видят двама души приятели, всеки ден им долагат, обаждат. На двама души, които са приятели, всичко върви напред, те имат благословение. Някой път казвате: "Нямам нито един приятел." Щом нямаш приятел, отгоре не могат да ти помогнат. Ти трябва да имаш един приятел. На този приятелите ще предизвикат горния свят, разумните същества, и те в материалния свят ще подобрят условията. Казвам, колкото вие се хармонизирате вътре с това, ще предизвикате разумните сили от невидимия свят, да добиете това чувство.

Вие искате да ви докажа къде е оня свят. Оня свят не е нещо материално. Ти дойдеш при мене, ти си беден, просиш от мене. Казвам: "Ха да си вървиш, впрегни се да работиш." Набия те хубаво, изправя те навън. Това е този свят. Набия те хубаво, по всичките правила, казвам, нищо не ти давам. Ти си слуга при мене да работиш, обещал съм ти да ти дам сто лева, но вечерта и половината не ти давам. Вечерта, след като ра-

ботиш целия ден на лозето, едва петдесет лева ти давам. Казвам: "Не заслужаваш. Да благодариш, че петдесет лева ти давам. Друг път не те хващам на работа." Това е този свят. Кое е оня свят? Какъв е оня свят?

Дойдеш при мене, нагостя те, тръгна с тебе, взема мотиката. Дам ти и на тебе една мотика. Целия ден се разговаряме приятелски, работим, разговаряме се за лозето. Ти си заминеш, аз съм ти дал пари. Ти, като бръкнеш в джоба, намериш двеста лева. Казвам: "Заповядайте пак. Пак ще идем двамата." Дойдеш пак, върнеш се вечерта, намериш четиристотин лева. Откъде идат, не знаеш. Само в джоба намериш, не знаеш откъде са. Туй е оня свят. Туй е особено сега. В този свят ставате с обикновено разположение на ума. Ако имам грубо разположение към тебе, то е сегашният свят. Ако имам едно благородно чувство, то е оня свят.

Та казвам, сега ще се учим на закона да проявим оня свят. Като помислим заради него, да стане, да се отвори, за да може Бог чрез нас да се прояви. Казвам, Бог чрез нас да се прояви. Не да ни чуе как, но ти ще имаш абсолютно доверие в Бога. Всичките ти работи, както са били отначало оправени, ще се оправят. Може ли един цар или богат човек да остави сина си гладен? Все таки най-малкото, което ще даде, ще бъде положението на един богат човек. Ако Бог не се грижи заради нас, какво показва? Казва, никой не се грижи заради мене. Какво трябва да бъде положението на небето? Какво е положението на небето, аз не взимам. Туй е специално. Може да прекарам едно състояние една минута, един час на обезсърчение. Този час може да бъде много дълъг. В един час може да прекараш страдания за една година. Някой път може да прекараш в пет, десет минути страданията за цяла година.

Казвам, трябва да отмахнем всички обезсърчителни мисли и чувства, които разклащат в нас живота, ние изгубваме своята красота. Човек чрез тия мис-

ли се обезсърчава, устата се деформира, очите се деформират, лицето се деформира, човек тръгне с отпуснати мускули. Казва: "Едно време се занимавах с поезия. Сега с нищо не се занимавам. Едно време се занимавах с търговия. Сега с нищо не се занимавам, нищо не ме интересува." Защо не те интересува? Изгубено е това доверие в Бога. И Бог е изгубил доверие в него. Ето в какво седи погубването доверието в нас. Да кажем, както нашия салон, както влиза светлина. Но ако този салон го поставим десетина метра под земята, херметически го затворим, да не прониква светлина, ако четири-пет месеца живеем в него, какво ще бъде нашето положение, ние със своето недоверие в този херметически затвор? Тогава Божественото благо не може да гоиде. Вие казвате: "Аз на хората не вярвам." Това е отживяла философия. Не аз, но ти, питам, дали вярваш на хората. Мене не ме интересува дали ти вярваш на хората, или не. Най-първо, дали ти вярваш в Бога. Под Бог разбираме това, което Бог е дал. Вярваш ли абсолютно, че аз може да направя всичко, което Бог иска. Всичко онова благородно, възвишено, което няма да бъде в ущърб нито на мене, нито на моите близни, нито даже на една мушица. Това разбирам в дадения случай, че трябва да бъдем добри към всички.

Второто положение. Доверието на Бога седи в туй, че аз ще имам неговата подкрепа, неговата мисъл. Но изгубиш ли доверие, законът не работи. Най-малкото недоверие, което имаш, всякога ще фалираш. Вследствие на това няма да имаш стабилност. При недоверието постоянно правим погрешки. Изисква се устойчивост в доверието в Бога. Ако изгубиш доверие, всичко това, което е направено, ще изгубиш доверието на Бога и в себе си, нищо не може да направиш. Ето новата философия на живота.

Магическо ви давам едно правило. Аз ви казвам да си направите един жезъл. Всеки един маг носи в джоба си един жезъл. Казвате, изясни го. Сложна работа. Пред-

ставате си, че нося флейта. На нея има дупки, трябва да туря пръстите си, да свиря. Вие сега ако си турите пръстите и не ги мърдате, не върви. Че ти с твоята магическа пръчица ще свиряш. Ако можеш да свиряш, ще има ръкопляскане. Ако не можеш да свиряш, казва: "Я, ти какво си турил пръстите. И аз мога като тебе, всеки може тъй."

Туй значи магическата тояжка – игране на пръстите. Туй е разумното игране на пръстите на флейтата. Умът трябва да работи. Ти някой път не се мърдаш. Ти седиш. Туря флейтата. Запример някои от вас, макар да не знаете да свирите, турите пръстите на флейтата, правите упражнения. Вие казвате: "С такива работи не се занимавам." Ако седнеш сутрин и се занимаваш със следната мисъл – едно време, като бях млад момък, една млада мома... Почесваш се и разправяш за една млада мома. Каква философия има в туй? Да си мърдаш ръцете, струва повече, отколкото да разправяш, че преди двадесет години имало една млада мома.

Вие, когато някой съедини ръцете, вдигне ги към Бога, какво искате да кажете? Ти на Господа казваш: Господи, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, каквото ми кажеш, Господи, и волята ми, и ръцете ми, всичко ще направя. Абсолютно доверие. Господ казва: "Дайте му." Снемеш ръцете, измениш. Ти се молиш, но като снемеш ръцете долу, гойде другата мисъл. Казва, то тъй не върви. Впрегнеш ума си, впрегнеш сърцето си, впрегнеш волята си към Бога, ти се поставиш на един кръстопът. Като ги поставиш така, ти обещаваши. Ние защо правим тия упражнения? Като деца пляскаме. Казваме, впрегни сърцето си, впрегни волята си, тази работа ще свършиш в света, нищо не може да те спъне. Тогава казваме, напред-назад, една цел имаме. Като отстъпваме, една цел имаме и като настъпваме, една цел имаме. Те са упражнения. Тъй като мислим, има смисъл. Защото по някой път и назад ще отстъпиш, и напред

ще настъпиш. Те са упражнения. Тъй като мислиш, има смисъл. Всяко движение има вътрешен смисъл. Ако ти може да намериш произхода на това движение, ти си дошъл до основните сили, които може да впрезнеш на работа.

Така сега възпитанието на човешкия характер, създаването на човешкото тяло и облагородяването. Не наново ще го създадем, но ще го облагородим. Всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Няма да станем сега хилави. Това не е красотата. Трябва да се изменим. Като се погледнеш в огледалото, да се харесаш. Има нещо ново в нас, което се гради.

Казвам сега, хубавото, което имате, то е новото. Всички вие търсите един път. Ако вие очаквате, че след като идете в другия свят, ще дойде апостол Павел и апостол Петър да ви проповядват. Хиляди хора мислят така. Апостол Петър в другия свят си има работа. Апостол Петър и апостол Павел ще имат ли време да се занимават с вас? Американци чакат, българи чакат, французи, германци, японци, китайци, индуси, които чакат апостол Петър и Павел. С кого ще се занимават най-напред? Не очаквайте апостол Петър и апостол Павел да се занимават с вас. Но вие, като идете, вие трябва да се занимавате с тях. Не се занимавайте с вашия учител, но се занимавайте с това, което учителят дал. Защото, след като дал задачите, занимавай се с тия задачи, които ви е дал. Вие, като решите задачата, той ще се занимава с вас. Но ако не я решите, учителят ви не може да се занимава с вас. Той може да се занимава с туй, което учим, туй, което прилагаме, туй, което реализираме, това е работа. Ако ти не мислиш, ако ти това не го чувстваш в дълбочината на своята душа, ако ти това не го чувстваш да го приложиш в живота си, това не е никаква философия.

Туй желание трябва да бъде толкова мощно. То трябва да бъде толкова силно, че никоя сила в света да не бъде в състояние да те изкара из релси. Може да те

бият, но като гумена топка трябва да бъдеш, да отскочиш. Десет пъти да те бият, пак да отскочиш. Казвам, гумената топка какво означава? Като видиш, че някое дете си играе с тази топка, казвам, имай поведението на топката. Като те ударят, отскачай. Най-после вземи топката, тури я в джоба си.

Когато изпълняваш волята Божия, ти отскачаш, после взимат и те турят в джоба. Вие сега ще кажете, Господ има ли джоб? Всички джобове, които хората имат, са все негови джобове. И затуй, когато хората забравят, дойде Господ и казва на слугата: "Я, бръкни в джоба." Вкъщи торбата, дето е хлябът, е джоб на Бога. Казва, извади от този хляб, дай, той е магически. Ти имаш този талант. Всеки ден нас трябва да ни разтръсват. Ние седим и казваме: "Да стана по-умен." Ти си много учен човек. Ти, като мислиш да станеш учен човек, ти се изгубиш. Ти мисли, че си учен, но речи само да прилагаш своето учение. Аз съм учен човек, но не прилагам своето учение. Имам музика, но не съм я приложил. Затуй трябва да уга да пея.

Така трябва да мислите вие, учениците на новата култура. Тази мисъл е насвят. Тази мисъл, новата мисъл се отличава с едно нещо, че имаме абсолютно доверие в Бога. Тогава имаме доверие, че всичко можем да направим, каквото Бог е вложил в нас. Кога ще бъде, то е друг въпрос. Че може да направим всяка работа, която почваме, то е важното. Тогава аз не турям, че може да направя една погрешка. Аз изключвам всичките погрешки. Що е една погрешка? Не може да напишеш едно писмо. Аз пиша десет пъти едно писмо и съдирам листа. Пиша, някой път се замисля и направя някоя погрешка, съдера листа, взема втори. Някой път го напиша много хубаво, но най-после зацапам листа. Не така добре започваме и зле свършваме. Както започваме, така свършваме. Да знаеш, че и като идеш в небето, всички твои любовни писма, които сте писали на земята, вие като идете в небето, ще ви ги четат.

Апостол Петър, като идеш в рая, той най-първо ще каже, имаш едно любовно писмо. Извадете сега комплиментите. "О, моя възлюблена, откак те видях, сърцето ми загоря за тебе, животът ми беше безсмислен." Апостол Петър изважда едно писмо, второ, трето, ще извади всичките любовни писма. Ще дойде твоята възлюблена, ще се четат писмата там. Не е лошо.

Казвам, отлични писма, но как ще се реализират. Тия любовни писма, каквото си писал, трябва да се реализира. Сегият любовните писма, цяла архива има. Някои търговски сделки, обещал си някакво съдружие, казваш, с такъв и такъв капитал, постъпил си в университета – всичко това, което си направил в живота, става пред вас в рая – и любовните ви писма, и търговските, и училището, дома на бащата, на майката. Всичко, каквото сте писали, всичко това ще се разгледа. След туй решат в рая да те приемат или да те пратят наново на земята. Тази е сериозна работа.

Казвам, вие, хората на новото учение, трябва да знаете. То е една истина. Кое е онова, което е хубаво. Онова хубавото, благородното ще видите, което е направено, как трябва да го приложите. Ще кажеш: "Моите разбирания били такива. Ако трябва да се върна, каквото съм писал, ще го поправя." Нищо повече. Ние в света трябва да изпълним онова, което сме обещали съзнателно, защото има някои неща, които не са съзнателни. Несъзнателното нещо, това е благородство.

Сега, защо някой път се срамувате от вашите любовни писма? Защото не може да го изпълниш. Казвам, в туй седи силата на нашия живот. Ако сегашния живот не бъдем в състояние да го видоизменим, има големи препятствия. Срещнете се двама, не може да се търпите, не сте достатъчно умни. Гледам, някой дойде при мене, аз някой път не може да търпя. Когато аз искам той да си иде по-рано, да ми каже конкретно в какво седи, той започва да ми разправя надълго. Аз ще ви приведа един пример.

Тук имаше един, идва при мене, казва: "Само пет минути. "Хубаво, но ще свършим. Влизам, три часа ми говори. Казвам: "Свършихте ли? Да излезем да се разходим." Той като започна, от Битието цитира стихове, откак се е създал светът, като мина през пророчите, дойде до Евангелието и свърши с Откровението. Цели три часа ми говори, говори. Аз гледам, казвам, за мене е урок. Аз може би някъде говоря три часа. Казва: "Три минути." Казвам, това са три минути. Втори път като искаше да ме намери, аз ставах невидим. Щом съм видим, трябва да го приема. "Тук ли е Учителят?" Няма го.

Та новото. Абсолютно доверие в Божественото начало. За него трябва да имаме свещена идея, без да се осиновяваме, защото няма човек, който в душата си да не е благодарен. Всеки човек има възвишени и благородни чувства. В началото никой не е мислил да направи зло. После се случва нещо, че не излиза според сметките на човека. Аз го наричам като човек спортист, юнак, ще иска някой да прекрачи, някой подскочи, става опущение, изгуби равновесие. Като клекне на хлъзгавата почва, току видиш, всичкото геройство, знание не може да помогне. Той изгуби своето равновесие. Може да намери някаква авария в живота. Често ние минаваме през глетчерите на живота, изгубваме равновесието. Като се подхлъзне, иска да бъде сериозен. Като се подхлъзнеш, знанието и твоят морал не може да ти помогнат.

Казваме, не трябва да съдим. Човек, който се е подхлъзнал, който е паднал, не трябва да го съдим. Той на глетчера минава. Не знаеш как ще мине. Ти казваш, това не трябва да прави. Ти, на негово място ако беше, как щеше да постъпиш? Отива едно малко дете при баща си, казва, че го бил учителят. Срещне го учителят, детето си намокри гащите от страх. Казва му бащата: "Много си страхлив." "Татко – казва, – ако беше на моето място, какво щеше да направиш?"

Разумни трябва да бъдем. Сега ще оставим другите неща настрана. Основната мисъл. Да възстановим абсолютно доверие в Бога, което сме имали първоначално. То е силата, магията на живота. То е, с което трябва да започнем.

"Само проявената Божия любов, само проявената Божия мъдрост и само проявената Божия истина носят пълния живот."

Сега да допълня. Ако вие ме слушате и приложите, аз ще ви помагам, ще ви помага и Бог.

*Четиридесет и трета лекция
на Общия окултен клас
18 юни 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ЗАКОН И ПРИНЦИП

"Добрата молитва"

Съвременното човечество страда от криви разбирания на външни общи положения. Говори се за закон, говори се за принцип. Но колцина от вас бихте определили какво разбирате под думата "закон", под думата "принцип"? Принципът е общ за всички, законът е общ за всички, но приложение на закона не се прилага към всички. То е по отношение на условията, при които индивидът живее.

Закон има за движението. Всичко в света трябва да се движи, но не са заставени всички същества да се движат по един и същ начин. Всяко същество избира начина и модела да се движи. По един начин се движи човек, по друг начин се движат птиците, по друг начин се движи светлината, по друг начин се движат мислите. Мислите, и те се движат. Чувствата, и те се движат.

Сега казвате, разни постъпки. Специфичен начин има, всеки трябва да намери своя начин на действие, по кой начин да се движи. Казвате, така направил Господ света. Как го е направил? Какво разбирате под думите "така Господ направил света"? Общо е това. Както някой майстор седнал и го направил или както някоя жена седнала да опреде света. Те са общи понятия, идеята е смътна. Направил Господ света, разбираме разумното. Кое нещо е разумно направено? За малките и

за разумните същества всичко е разумно направено. Всички трябва да се движат. Но мравята не може да се движи както човека. Една мравя не е такава, както един човек. Пък мравята няма да се движи и като млекопитающите. Едно млекопитаещо няма да хвърка както птицата.

Има една вътрешна свобода. Сега духовните хора искат всичко да подведат под един знаменател. Вие под един знаменател може да го поведете, но не и под един числител. Ако имате един знаменател и един числител, какво ще стане? Значи подвеждането под един знаменател какво значи? Принципът, който действа, е общ, но приложението е различно. Вие искате начин, по който вие прилагате, и те да прилагат. Значи по кой начин вие ходите тука? Даже и двама души между вас не ходят еднакво. Един ходи като гемия, друг удря петите, трети върви и се върти малко. Казвате, тъй иска. То употребява един закон. Който не разбира, казва това и онова. Който разбира, ще приведе този закон. Какво показва, ако той върви? Ще преведа. Някъде има противоречие, някъде съпоставяне. Та от неразбиране иде друго. Вие казвате: "Ние всичко знаем. Научихме какво казва Учителят." Толкоз сте научили, когато някой велик учител по музика преподава музика. Даже съвременните музиканти там, дето свършват, казват: "Научихме вече музиката." Научил няколко упражнения на първата позиция, но втора позиция? Но да мисли, че всичко е научил, ония преплитания на позициите. Като извадиш на сцената един съвременен музикант, ще видиш колко знае. Всеки един от вас казва, че знае да мисли, разбира, но като дойде в живота, се вижда, че не разбира.

Запример, вземете положението, че трябва да се ходи бос. Едни твърдят, че всички трябва да ходим боси. Казвам тогава, рибите, като нямат крака, как ходят, боси ли ходят? Какво се разбира по думата "босо ходене"? Има същества, които боси не ходят. Да

ходиш бос, значи да гадеш време на краката да ги шат въздух. Много хора страдат от възпаление по краката. Тогава се всмукват известни отрови. Краката са антени за земята. Следователно събират се известни енергии, които трябва да преминат. Те са предаване, предават. Ти натрупваш краката си с чорапи, с обувка, които мъчно предават тези енергии. И ще почувстваш едно неразположение може би след една година. Между природата и тебе няма правилна обмяна. Други казват, че всякога трябва да ходим боси. И това не е право. Всякога боси не може да ходим. Всеки ден в природата не може да бъде дванадесет часа. Дванадесет часа ден, после дванадесет часа почивка. Природата не търпи крайности.

Казвате, хората трябва да бъдат праведни. Какво подразбирате, че хората трябва да бъдат праведни? Праведен ще бъдеш само когато не спиш. Като спиш, какъв ще бъдеш? Вечерно време в съня всички хора са престъпници. Праведен си, като си буден. Праведният често в съня си върши престъпления – кокошки крадеш, правиш неща нецензурни. Казва, той е много миролюбив човек. Казвам, виж в съня си какво прави. Сутрин, като стане, грехове разправя. Да го знае жена му, ако е женен, ще го изпъди навън. Казваш, откъде дойде този дявол, никак не съм го мислил. Двадесет години живееш чист и свят живот, една вечер дойде, казваш, каква е тази работа. Аз наричам това положение туна беда. Вървиш по пътя, гонят един крадец, ти приличаш на него. Полицията те преследва, нападне те, турят те в затвора. Каква ти е вината? Вината ти е, че ти приличаш на крадеца. Турят те в халат неповинен, неправедно страдаш. В съня някой път те хванат.

Сега, за прегрешенията в съня никога не съдят в будно състояние. Прегрешил, бил си може би в затвора. Трябва ти просветно разбиране, свобода. Свободата сега, да имаш търпение. Аз наричам свободен човек, който има свои възгледи, не мисли да ги наложи. Ако нещо е

вярно, то само по себе си се налага. Светлината е една необходимост за хората. Как е наложен въздухът, как е наложен хлябът? Налага се, водата и тя се налага. Като изгладнеят, дойдат някои при мене. Като имам хляб, дойдат някои, ще се слушат, имат нужда. След като вземат туй, което им е потребно, заминават си.

Най-първо ще се научите да бъдете свободни във вашите възгледи, да направите един малък опит.

Запример каква е разликата между страха и обичта? Те са неща, които се изключват. Противоположни са. Дойде страхът, даже приятели да имаш. Кога се е родил страхът? С идването на закона дошъл страхът заедно. Когато влязъл законът в света, дошъл и страхът. Страхът е една мярка да предпази закона. Дето има страх, има закон. Щом някой се е страхувал, външната страна ще дойде. Има външна страна на закона. Механическият закон ограничава.

Първото нещо. Трябва ви свобода. Сега имаме един процес да се освободите от всички ония криви схващания на закона. Да кажем, имате правило, когато някое дете се роди, повиват го, повои турят. Когато израсне малкото дете, майка му да му тури пелени. Даже някои носите една емблема на майка си сега. Едно коланче е повой. Като връзваш обущата си, то е повой. Като връзваш връзката си, то е повой. После панделките около ръката, и то е повой. Панделката е така вързана, че повоят виси, отпред-отзад – с повои. Свободен е този повой.

Сега вас ви трябва широчина на душата. Не че душата не е широка. Широчина на възгледите ви трябва. Нека някой от вас да направи една погрешка, да се види каква широчина имате, когато някой човек съгреша. Тогава се познава широчината на възгледите. Ако приемеш някого свободно, то е широчина на сърцето. Българите са били много широки. Като дойде някое турско залтие, стража, той седи вкъщи, пък българинът му развежда коня вън.

Питам, това широчина на душата ли е? Половин час ще му развежда коня. От широчина ли го прави? Не. Има страх от закона. Ако вие се поставите на изпит, тогава ще се покаже, доде сте достигнали. Изпитът е мярка да покажем, доде е достигнал човек до разбирането на Божията любов. Тогава, ако някой попита вашето разбиране за любовта какво е, едното от качества на любовта е всеопрощението. Тя прощава, не се занимава. Ако човек гледа от гледището на любовта, той изключва греха. Грехът е една кал, едно вещество кално. Тя не е толкова изобилна, че да може да опетни целия космос. Временно може да опетни човека. Някоя паница, някъде някоя река, някой бряг може да се опетни. Ако ти вярваш в греха, той ще те опетни. Ако не вярваш, няма да те опетни. Щом повярваш, че си откраднал, може да се опетниш. Щом повярваш, че си казал нещо лошо, може да се опетниш.

Сега е въпросът, как се е родил грехът. Грехът не може да се ражда. Как се е явил? Грехът не може да се прави. Не може да го направиш греха. Казва, той направил един грях. Да кажем, най-големият грях на земята, човек може да убие някого. Защо може да го убие? Виждаме, поводът може да е много малък. В Библията дават повод. Двама братя излизат да принасят жертвоприношение. Отиват двамата да служат на Бога. Казва там Писанието, че на единия димът отивал нагоре отвесно, а пък димът на другия се разтинал. Следователно, понеже неговият дим не отивал нагоре, взел цепеницата и убил брата си. Как тъй неговият дим да не отиде нагоре. Някой ще разправя, ще разправя и след като разправя, нищо не е разправил, неразбрана работа е. Има много неразбрани работи. Оставете ги, не ги правете. По-лесно е ново да направиш, отколкото старо да поправиш.

Сега може да питате как се е родил грехът в света. Питате как се е родило доброто. Ние, съвременните хора, искаме да знаем как да премахнем злото.

Злото не може да се премахне. Да искаш да премахнеш злото, то е все таки ония хора, които искат да ядат, да кажат, че не искат да ядат с лъжица. Казва, какво правим? Не може да не яде. Ще носиш последствията. Грехът е последствие на живота. Щом живееш, непременно ще грешаш. Ще остане един излишък, който е грешен. В тебе ще се появи користолюбиво чувство. Само може да чувствате опетняване. Каквато и да е мисъл, която не е съобразна с великия закон, ще те опетни. Считай, че туй е в реда на нещата.

Има неизбежни погрешки в живота. Ще гледаш по възможност да ядеш по-малко. Ще ядеш по-малко, за да бъде грехът по-малко. Защото, ако ядеш повече, и грехът ще бъде повече. Влезте в другото положение. Ако влезете в гостилницата, ядеш много, нямаш много да платиш, гостилничарят не е доволен. Ако ядеш малко, ще платиш, гостилничарят е доволен от тебе.

Сега това са общи положения, дето всеки може да говори. Но трябва да превеждате вашите постъпки. Ти мислиш, неразположен си. Какво разбирате под думата "неразположение"? Защо да нямаш разположение? Слънцето горе е разположено. Звездите горе са разположени. Небето е разположено. Всички добри хора по света са разположени. Ти седиш, неразположен си. Целият свят е разположен, ти седиш неразположен. Казваш: "Не знаеш ли, че аз съм неразположен?" Защо ти да не си разположен? Кажете ми сега. Аз не искам да ми обяснявате как е влязъл грехът във вас. Аз искам да ми обясните как е влязло туй чувство във вас. Него ми обяснете. Онези са философски работи, изводи. Как дойде неразположението във вас? Може да гадаете. В онзи ден я има вода, я няма. В механиката, ако дойдете до ония тънките механически изобретения, ако направите едно малко опущение, ще видите, че този механизъм не върви. Който разбира, като въртне, всичките колелета тръгнат. Щом знаете какво нещо е неразположението, може да го хванете с вашите щипци, ще го намерите,

ще го напипате, ще го хванете с вашите щипци. Веднага всичко е наред.

Сега нали съм ви привеждал онзи пример за въшките. Колко от тия въшки във вас не са извадени? Казвате, зная го този пример. Колко въшки има, които стоят? Едно неразположение, едно съмнение, едно недоверие на завист вътре. Това са все такива външни недъзи, които трябва да се изгледят от характера, за да може човек да стане силен. Силният човек може всякога да отстрани от себе си отрицателните сили. Отвън трябва да дойде като едно съпротивление. Вървиш по пътя, някой апаш, който може да обере джоба, бърка два пъти, три пъти, нищо няма. Какво ще каже сега? Защо е бъркал в джоба ти? Той те е изненадвал, той психически те е наблюдавал, ти си се захласнал някъде, той бърка, извади. Ако твоят ум беше буден, да мислиш, той никак не би бъркал. Вие дръжте ума си буден. Апашът е цял психолог. Като погледне, знае кой е захласнат. Сега често говорите за дявола. Че дяволът често създава едно смущение. След туй бърка в джоба ви, извади кесията и си замине. Вие, да кажем, имате разположение, много хубаво разположение, в третото небе сте. Обаче той направи така, захласнете се нещо, извади ви кесията. Като се върнете, щастие то, всичко туй загинато. Казвате: "Загубих своето настроение."

Казвам, на първо време трябва самооблагане. Значи будно съзнание трябва. Защото, ако не си буден, каквото носиш, в джоба пари може да имаш, ще хвъркнат, ще заминат. Онази твоя трезва мисъл не може да отлети някъде. Твое поетическо настроение може да изчезне. Ако си ясновидец, ясновидството може да изчезне. Ако си силен, силата ти може да изчезне. Ти ще останеш такъв, какъвто си бил първоначално. В туй буйното съзнание човек трябва да знае какво нещо е законът. Има един закон предохранителен. Това, което хората наричат права мисъл. Ще влезеш в закона на правата мисъл. Като влезеш в някоя гара в Америка, за

да не те оберат, ще предадеш скъпоценностите. Казвате: "Научихме го това." Научихте го, но казвате: "Това ми задигнаха, онова ми задигнаха." Казвам, защо не го турят в касата?

Казвам, в школата има известни положения. Когато някой настъпва, друг трябва да отстъпи. Когато двамата настъпват, какво ще бъде? Сега казва, той настъпва. Но законът действа. Може да има настъпване в твоите мисли, може да има настъпване в твоите чувства. Сега, когато отвън има настъпване, лесно е да говорим, няма да отстъпваме. Право е. Но когато има настъпване в самия тебе, когато дойде тази карма, как ще разрешим въпроса, какво трябва да правим? Ще отстъпваш. Тогава дойде настъпването.

Христос казва на едно място: "Не противи се злomu." Ще отстъпиш, понеже кармата е отвън. Ако не отстъпиш, ти ще изгубиш. Ако отстъпиш, ти ще спечелиш. Как така? Отстъпи по всичките правила. Как? Хиляди хора са против тебе въоръжени, какво ще направиш сега? Тебе те държат в обсадно положение. Казва: "Най-после ще се самоубия." Хубаво, но със самоубийство не се разрешава въпросът. След като се самоубиеш, тези, които са те обсадили, има друга засада. Оттук бягаш, но има засада в другия свят. След като се самоубиеш, като те хванат и хайде, парче по парче в обществената безопасност. Не се разрешава въпросът. Казва, отхвърлям. С отхвърляне работа не става. Махни го. С махане не става тази работа.

Има закон. Ще поставите една мисъл спрямо друга. Трябва да разбираш закона на хармонията, да съпоставяш нещата. Сутрин, като станете, изпейте една песен. Всичкото ви неразположение ще мине. Не знаете как да вземате основния тон на музиката. Ако вземеш този основен тон, изпееш, неразположението си отива. Ако не вземеш основния тон, муй разположение не си заминава, остава. Щом като престанеш, веднага дойде неразположението. Да кажем, имаш известна болка, рев-

матизъм, подутото е коляното. Пей му, да привлечеш вниманието му. Ако започнеш да пееш, ти може да го извадиш навън. Ревматизъм има не само в коляното. Ревматизъм има в сърцето, в мисълта, ревматизъм има във волята. Като се освободи човек от ония ревматични състояния.

Потребно е вяра. Щом като станеш сутрин, косата ти настръхнала. Вземи вода, намокри си косата, вчеша се хубаво, намокри си косата, измий се хубаво, измий си краката, поседи. Ако си неразположен духом, изчисти си ноктите, има малко кал, изчисти я. Изчисти гурелите на окомото, вземи огледалото, погледай се. Изгладу косите си, да залегнат. После гледай. Погледът може да е размътен малко, устата ти може да е изкривена. Намести ги. Може устата да е изкривена, някой път може да е наляво, надясно. Ако си мъж, изгладу хубаво мустаците си, няма да ги въртиш. Ако си жена, пусни си косата надолу, няма да я въртиш тъй, като змия.

Изяснявам едно положение. Както са тия кокове навъртени като смокове, които са навъртени. В дадения случай сутрин ще ги разплетеш. Щом си неразположен духом, развърти си кока. Ако мъжът е неразположен, да не носи шапка. Може да си неразположен, извади обувката си, измий си краката. Може да си неразположен – турил си някаква тежка греха или може да имаш две фанели. Извади едната фанела, остани по една риза. Турил си толкова грехи, че не може да дишаш свободно. Извади, остани по една риза. Ако измениш състоянието си, ти си дошъл до едно вътрешно самовъзпитание. Тъй че човек трябва да се научи да се облеча. Не знае колко грехи да тури отгоре си. То е цяло изкуство, благословение. Имаш хубави обувки. Ти като станеш, гледай кожата каква е. Ще оставите: Голямо изкуство е врачуването, гадаенето. То е наука.

На някого вените потънали, има неразположение. Щом имаш неразположение, страхливости, вените са

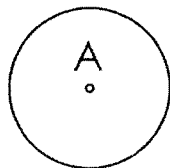
потънали. Значи има нещо във вашето кръвообращение неправилно. Седни тогава, започни да дишаш, чист въздух ти трябва на тебе. Започни с чист въздух, възстанови най-първо кръвообращението. Щом кръвта по повърхността на тялото не се разпространява, имаме песимистично състояние. Ако това стане навик, по това състояние може да се явят много болезнени състояния.

Най-първо гледайте да подобрите кръвообращението. За да се подобри кръвообращението, вие ще освободите мисълта. Понеже свободната мисъл подобрява кръвообращението. Несвободните мисли вкарват кръвта навътре. Болезнена кръв имаш. Щом имаш венозна кръв, ще дойде песимизмът. Показва, че имаш известни дългове, които трябва да изхвърлиш. Песимизмът всякога показва, че има нещо в ума ти, в сърцето ти, в човешкия организъм, което трябва да се изхвърли. Всички трябва да се научите да дишате много правилно. Станеш, направи една екскурзия. После ще потичаш малко, да видиш как се запъхтяваш. Ако бягаеш пет минути и се запъхтиш или като си бягал половин час, да се запъхтиш, то е нормално състояние.

Та казвам, за да се възстановят в нас ония красивите, хубавите мисли, трябва по някой път да си послужим с тия упражнения. Онзи, който разбира закона, може и без физически упражнения да си послужи, но там се изисква грамадна сила. По-скъпи са методите, ако не правим физически упражнения. Аз, без да мърдам моята ръка, мога да развия мускулите на ръката си, да вдигам най-малко петдесет-шестдесет килограма тежест, без да мърдам ръката си. То е метод. Умствено трябва ден след ден най-малко по един час да правя мислено упражнения. Мислено да пращам тия токове в ръцете. Тия, които употребяват този метод. Ти не може да се спреш на тези методи. Ще дойдеш до методите, които природата е внесла. Ти трябва да дишаш и твоят метод трябва да се съобразява с общите принципи на движение, които съществуват в природата. Ти няма да

спреш главното движение, което съществува. Една обща мисъл прониква, проявява се в природата. Ти никога не се опитвай да я коригираш.

Вие питате защо е влязъл грехът в света. Аз ви съветвам да не питате никога защо влязъл грехът в света. Защо е доброто и защо е злото? То представлява един философски въпрос, една философска задача за бъдеще. Като дойдеш до злото, остави този въпрос. Ти изведнъж се захванеш, казваш, злото. Ти предизвикваш всичките зли сили на природата. Ти не си свободен. Не ги бутай. Ти, като минаваш, поздрави и върви по пътя. Ти вземаш и хвърляш един камък. Ако ти хвърлиш един камък, те ще хвърлят хиляди подир тебе. Сега вие се спрете и казвате: "Да го няма това зло в света." Не туряйте тази мисъл в душата си. Остави света настрана. В себе си може да не приемеш злото. Злото седи вън от тебе. Тури една свобода, като дойде този въпрос. Кажу: "Това е Божия работа." Ако има един, който знае злото, Господ го знае. Ако има един, който знае злото и доброто, Господ ги знае. Други може да предполагат тази причина, онази причина. Даже някои може да възразят, че Каин роди злото. Ти беше ли там при двамата братя, когато принесоха жертва? Казвам, кой беше? Мойсей беше ли там? Знае го той отнякъде. Един разказ е. Ти трябва да разгледаш този разказ.

Какво означава този кръг? Движение. Ако това е проточване, как ще обясните тия аномалности, които се явяват. Мъчно е да се докажат нещата някому.

Казваш, едн-кой си обича някого. Той се е влюбил. Вие досега били ли сте влюбен човек? В какво седят влюбените хора? Виждали ли сте влюбени хора? Онези, които сте влюбени, сега разсъждавайте. Това не е разсъждение,

това са повърхностни разсъждения. Ако е за обикновени работи, може да философствате. Казвате, ходят рамо до рамо. Че два вола, като ходят рамо до рамо, обичат ли се? Два вола, които са турени рамо до рамо, влюбени ли са? Рамо до рамо, на един ум са. Лицето държат един до друг. Хванали се под ръчка. Кой вълк не е хващал овцата под ръчка?

Какво нещо е влюбването? По какво се отличава влюбеният? Той се отличава по това, че своята възлюблена я турил, като светилник я турил на главата си. Като я носи, само за светилника мисли. Ходи и целия ден мисли за нея. Като мисли, момата все гори. Момата е свещта, момъкът е пламъкът. Като се съберат двамата – той е пламъкът, тя е свещта, и започват да горят. Щом момъкът разлюби момата, свещта изгасне, пламъкът изчезне. Съединят се двамата, свещта започва да гори. Горение има там. Престане любовта, няма пламък, свещта е там. Момъкът е пламъкът, който излиза, горение има. Свещ има, пламък има. Този пламък трябва да гори. Момата представя свещта. И обратното може да е. Някъде момата е пламъкът, момъкът е свещта.

Казвам, ако свещта и пламъкът не се съберат на едно място, не може да има проявление. То е вътрешният Божествен закон. Когато се прояви любовта, в единия се проявява по един начин, в другия – по друг начин. Вземете двама хора, които се обичат. Застанете, както при онова свещенодействие. Бог действа. Вгълбете се, влезте в любовта. Вие започвате да се подгагалствате, казвате: "Тия младите, тия глупавите." Бог ги е съединил в едно. Ако има любов, това е свещта, която гори. Тия хора, които се обичат, през тъмната нощ може да ти светят по пътя. Ако престанат да се обичат, ти ще загазиш някъде.

Във вас няма свещено разбиране за любовта. Ако той се е влюбил в жената на ближния, ако той се е влюбил – хората говорят за любовта на изгасените

свещи. Оставете любовта на запалените свещи. Там, дето има запалена свещ, там никога престъпление не може да има. Казвам, трябва да имате туй свещеното разбиране. Казва: "Аз зная какво нещо е любовта." Любовта не се изказва. Ако ти може да станеш пламък и ако ти може да станеш свещ, ти имаш любовта. Значи, ако Бог може да действа в тебе като пламък и като свещ, ти имаш любовта. В дадения случай трябва да гдва души, за да се прояви Божията любов.

Казвам, трябва да имате свещено разбиране за любовта. Най-първо трябва да се пречисти мисълта за любовта. Всичките еротични работи се дължат на съвсем други причини. Ще очистите любовта. Трябва да се филтрира животът, за да имате чиста вода. Това не показва, че във вас любовта не действа. Тя ще дойде един ден. Любовта изчезва. Защо? Защото нямате разбиране. Тогава, докато човек има разбиране за любовта, има туй свещено чувство, любовта ще дойде. В момента, в който се поколебае, туй чувство изчезва. Може да се поставиш отвън, може да даваш писма – то е празна работа. То са залъгалки отвън. Когато любовта действа, тя ражда всичките неща от себе си. Сега в света са се явили тия украшения, грънкулки. Когато любовта се изгуби, убиват някого, после плащат обезщетение. Хубаво, след като се даде обезщетението, животът връща ли се? Не, не се връща. Онзи, който люби, може да възстанови живота. Любещият е силен като Бога, изправя всички погрешки. Онзи, който не може да изправи погрешките, той няма никаква любов.

Затова казвам, ако не може да изправиш своите погрешки, нямаш любов. Изправянето на погрешките показва, че законът на любовта действа в тебе. Вече имаш мощна сила. Казва: "Домегна ми да изправам погрешките." Радвай се, че има какво да изправиш. Похубаво нещо няма. Защото, ако си изправил своите погрешки, ще те турят да изправиш погрешките на другите. Онзи, който не е изправил своите погрешки, не мо-

же да изправи и погрешките на другите. Не се заемайте да изправяте погрешките на другите, докато не изправите вашите. Дотогава, докато във вас няма никакви погрешки, вие може да изправяте и чуждите погрешки. Не се заемайте да изправяте хората погрешки.

Сега малките деца, майка му като му даде един орех, то ще обиколи цялата махала. Някое дете вземе му ореха и го изяде. То се върне с ред сълзи. Защо, като имаш един орех, ще идеш да разправяш на другите. Туй дете трябваше да вземе от майка си цяла торба с орехи, че като тръгне, когото срещне, да раздава от орехите. Не да показва своя орех. Както то взема, така да има желание да даде и на другите, които нямат. Туй трябва да бъде желанието. Не да ходи да показва своите орехи. Какви са резултатите.

На вас наука ви трябва. Станеш сутрин, едното око е отворено, другото е затворено. Казваш, ухапал ме паяк. Ако едното око е отворено, ще виждаш. Лявото или дясното е отворено? Често ви излиза ечемик на окото, точно на клепача – на горния или на долния. Защо именно излезе на клепача? Природата иска да ти обърне внимание на известен дефект, понеже, ако не го изправиш, ще го тури на носа. Тогава трябва да мислиш. Щом не го изправиш, ще го тури на ухото или отзад някъде. Казваш, и това не е. Най-първо ще го тури на жлезите. И от това не вземаш внимание. След туй слиза на коленете. После ще те хване за гръбнака. Щом не слушаш, ще гледаш, един ден обтегнал си се на корема, почваш да викаш олеле-мале, олеле-мале. Казвате, който прави, има да му мисли.

Тогава онези от вас, които са осведомени с туй изкуство, тук има един страдуц брат, целия ден той ходи, помогнете му сега. Вие мязате, знаеш на какво? Вие сте богати хора, които, като рекаш да дадат, казват, да се помолим Господ да даде, ние не даваме. Един от вас може да стане лекар, да го излекува. Толкоз философствате, казвате, че всичко можете, покажете

се. Аз бих се зарадвал. Ха да видим един от вас, който е най-силен, идната седмица да го направи. На него ще турим 7. Той ще бъде най-способният. Нека да го направи. Аз ще го зная, като дойда идната седмица, че той го е направил. Ще видя идната седмица дали има способни ученици. Ако се махне болката, способни сте. Ако не се махне, не сте способни.

Сега трябва да научите закона на търпението. Някой път една теза да се напише за една седмица не може. Цяла седмица нищо не значи някой път. То е една задача. Този е от способните ученици, който може да премахне ревматизма. То е една теза. Но една теза за един ден не може да се направи. От колко страници може да бъде една теза? До коя страница си дошъл? Може да пишеш сто, сто и петдесет, двеста страници.

Аз бих желал най-първо да имате разположение на духа. Знаеш какво значи разположение на духа? Човек, каквото положение и да заема в даден случай, да е доволен от себе си. Ако седи на стола, да е доволен от стола. Ако седи на земята, да е доволен от земята. Ако ходи бос, да е доволен, че ходи бос. Ако е облечен хубаво, да е доволен, че е облечен хубаво. Ако грехите му са скъсани, да е доволен, че грехите му са скъсани. Във всеки един момент да е доволен, понеже то е временно състояние и да е доволен от туй състояние. Туй състояние няма да бъде постоянно. Щом е постоянно, то е неестествено. Та да имате хубави и красиви мисли.

Ако направите една погрешка, облечете се със скъсани дрехи. Изчисти ги хубаво. Като ги съблечеш, окачи ги някъде, да имаш разположение на духа. Направите някоя погрешка. Благодарете на Бога, че малка погрешка сте направили. Кажете: "Господи, благодаря, че малка погрешка направих." Голяма погрешка направиш, благодаря, че голяма погрешка си направил. Понеже ти, като си направил тази голямата погрешка, ти си избягнал злото. И сега всички са съсредоточили вниманието към

тебе. Ти си избавил другите от погрешка. Ти като направиш погрешка, другите си избавил. Един като направи една погрешка, другите няма да направят.

Благодарете на Бога, за да се смени туй състояние. Ако светът е разумен, а той е разумен, значи този разумният свят всякога ще тури известна малка погрешка на гърба на някого да я носи. Като се умори, ще снесе този багаж, ще го тури на друг. Благодари, че е турил такъв багаж, колкото може да носиш. Значи удостоен си. Щом се спреш и кажеш: "Аз ли съм, на мене ли трябва да се дадат тия страдания." Радвайте се, че вие се удостоихте с вниманието. Защото, когато дойде една болест, обикновени ли лекари викат? Ще викат някой професор. За лошите болести викат най-видните лекари. Ако тебе едно голямо зло те е сполетяло, ти си виден лекар. То са ред разсъждения. Лесно се говори, но мъчно се прави. Но може да се прави.

Аз не искам да се спирам да морализирам. Аз не обичам морализирането. Морализирането е най-тежкото забавление. Да не правиш това, да не правиш онова. То са правила. Майката бара в кратуната. Детето да не бара. Нека бара и детето. Майката газу в реката. Детето да не газу. Нека газу и детето. Детето може да се удави. Може да се удави и майката. Детето може да сгрешу. И майката може да сгрешу. Аз съм забелязал, децата са много пъти по-умни от майките. Майката остави детето горе на втория етаж. Ако майката му казва "внимавай", туй дете може да падне, да се търкули. Ако майката я няма, то дойде до стълбата, най-първо огледа, тури си крака внимателно. Стълба по стълба, слезе долу. Ако майката е там, може да се търкули няколко пъти. Ако я няма майката, няма да падне. Като е там, тя размъща ума му. Ако дойде до някое опасно място, ако дойде до запалената свещ и майката е там, непременно ще си тури пръста на свещта. Ако майката я няма, има други разумни същества, които пазят душата на това дете.

Ръководство има в природата. Не е само майката единственият пазител на детето. Не е само бащата, сестрите, братята. Има хиляди пазители. Ако ние се оставим да наблюдаваме този закон, оставете душата си свободна на Божия промисъл. Като не можеш да разрешиш въпроса, кажи: има един общ промисъл в света. Остави нещата да бъдат разрешени. Но не разбирайте, че Господ ще остави своята работа, да се занимава с тебе. Божественото е в тебе. Съедини се с него, и ще разрешиш по-лесно, отколкото ако отвън вие си помагате. Казвам, туй ви го казвам. Но и без да ви го казвам, ще го научите. Сега като ви казвам, вие ще го научите по един начин. Като не ви го казвам, ще го научите по друг начин.

Училище е светът. Ако Бог ви е поставил в училището, то е разумен метод за самовъзпитание. Всички трябва да го прилагате. Не се занимавайте с окръжаващите. Не искайте да бъдете като хората. Вие мислите, че другите хора са по-лоши от вас. Поставете хората на същото ниво, както и вие. Ако те са по-добри, оставете те да го знаят. Коя свещ осветява по-голяма площ? Този е праведен, онзи не е праведен. Има един практически метод за наблюдение, един практически метод за разрешение, доде сте достигнали.

Вие бързате някой път да добием познание. Ако сега имате познание, ако знаете всичките богатства, какво щяхте да направите? Знаете всичките богатства къде са. Благодарете, че не ги знаете. Ако ги знаехте, не щяхте да оправите света. Хората, които извадиха толкоз тренове злато от земята, какво добро допринесоха в света? Пушки, топове направиха. Те внесоха злато на земята. Туй злато трябва да се разтопи, да влезе вътре в кръвта. Ако ти със своята магическа тояжка, ако я посочиш, и излезе златото. Ще направиш няколко кръга с магическата тояжка, и веднага златото излезе на повърхността с най-малките разноси. Сега го копаят, после в пещ го турят. И той е хубав

метод. Трябва му само една златна монета. Нему не трябва хиляди, една монета за гостилничаря. Трябва му билет за Лондон да иде или в Париж да иде. Навсякъде може да иде. Той ще има по една-две английски лири. Виждате, то е забавление. Тази е само измамлива мисъл. Момата се облича в хубави дрешки, но работата не става тъй. Аз обличам идеята с много красива премяна, малко кокетна е. Аз, ако имам една тояжка, ако ти нямаш обуца, махна с тояжката – обуцата дойдат. Нямаш шапка, махнеш с тояжката – шапката дойде.

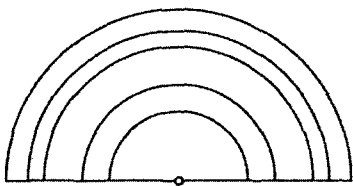
Сега какво беше първото положение? Какви бяха първите две положения? Принцип и закон. Принципът и законът имат приложение към всички, но начинът на приложението е различен. Законът има специфична свобода за всеки човек. Всички хора се движат, но по един и същ начин не се движат. Всеки човек може да се движи, но начинът по свобода ще си го избере. Всичките хора трябва да мислят, но еднакво не трябва да мислят. Всеки да си избере специфичен начин на мислене. Той е свободен да мени начина. В туй сега красотата на живота. В мислите, в постъпките, в движенията. Във всичко има разнообразие, но законът при всичките условия остава един и същ. И принципът остава един и същ.

"Божията любов носи пълния живот."

*Четиридесет и четвърта лекция
на Общия окултен клас
25 юни 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПРАВИЛНО ЯДЕНЕ – ПРАВИЛНО СЛУЖЕНЕ

Тайна молитва

Това се наричат
правила на живота.
Това е основен морал.
Да знае човек
правилата на живота,
това е основен морал.
Моралът е общ за
всички. Най-големият
кръг, това е да знаете
да се храните. Всички
трябва да ядете. И

най-големият човек трябва да яде, да се храни. Всяко същество – без разлика, каквото и да е, дали е ангел, или човек, всички трябва да ядете. Нищо повече. Никой няма право да ви се меси кога и как ядете. Колкото време си изберете да ядете, то е ваша работа. Не може да ви се тури правило през колко време, часове, да ядете. Ще ядете, когато сте гладни. Гладът показва импулса кога трябва да ядете. Когато сте гладни, яжте. Когато не сте гладни, не яжте. Щом ядеш, без да си гладен, правиш престъпление. Какво привнасяш, ако ядеш? Щом си гладен, яж.

Гладът е първото правило. После за храната. Вие трябва да подбирате храната. Не може да ядеш,

каквото искаш. Не всичките храни имат еднакво влияние върху човека. Следователно, ако вие ядете каквото искате, ако туй, което вие искате, не разстройва вашата стомашна система, добре. Но ако онази храна, която употребявате, разстройва вашата стомашна система, има нещо неестествено. Питам, ако дойде един ваш приятел, той може да ви даде един съвет да ядете тази храна, която е за подкрепа на вашия организъм. Но ако ви научи да ядете неестествена храна, то е деморализиране. Когато човек ви отклонява от правилния път на храненето, той не ви мисли доброто. Всеки един човек, който ви направлява към правилния път на истинската храна, това е морал.

Сега вие трябва да захванете от морала на яденето. Ако вие не може да разберете морала на яденето, никакъв друг морал не може да разберете. Всичко друго е празна работа. Защото ще дойдете да кажете: "Аз уважавам едн-кой си човек." В какво седи уважението на един човек? Аз казвам: много те уважавам. В какво именно ме уважаваш? Има нещо специфично в тебе, ти си много добър. Хубаво, добрината не е специфична само моя. Добрината е нещо общо. Добрината е храна за всички. Да бъдеш добър, то е като храната. Всеки има право да яде от тази храна. Добрината седи в това, че аз зная да ям. Дотогава, докато аз съм добър, аз ям. Докато не съм добър, не ям. Аз съм добър за гостилничаря, докато ям в гостилницата. Щом престана да ям в гостилницата, не съм добър. Аз опитвам неговото добро, и той опитва моето добро. Аз опитвам тенджерите, той опитва моята кесия. Казвам, една паница, две паници, три паници. Казва, много добър е този човек, направи ми алъш-вериш за тридесет, четиридесет, петдесет лева. Отношението между гостилничаря и гладния с добро.

Сега, гледам, и млади, и стари вървите по един разбъркан път, по един път опасен, наклонен, по който

никакви постижения не може да имате. Вие ще изгубите и това, което имате. Защото на един господин, на който джобът е пълен, ходи, че яде повече в гостилницата, отколкото трябва. Приходът се намалява и един ден ще изгуби уважението на гостилничаря. Гостилничарят ще те уважава дотогава, докато плащаш. Щом престанеш да плащаш един, два, три, четири, пет, шест месеца, започваш да ставаш безчестен, започваш да казваш една лъжица или една лъжа. Защото лъжата започва от лизане. Да лижеш това, което не трябва. Лъжа е например да секнеш и после да го лижеш, да плюеш и да лижеш плюнката. Само това е лъжа. Лъжа е да ходиш да лижеш неща, които са нечисти, да ядеш една нечиста храна, да ядеш нечиста храна. Да ядеш чиста храна, това е истина. Сега казва: какво нещо е лъжата? Да ядеш най-нечистото. Какво нещо е истината? Да ядеш най-доброто в света. Христос казва: ако не ядете плътта и не пиете кръвта ми – това най-чистото, нямате живот вечен в себе си.

Казвам сега, морала ще оставите. Какъв е общественият морал? Вие може да живеете, както искате. Но има един морал в природата. Ако вие не го изпълните, вие сте осъдени на смърт, вие сте осъдени на изгнание. Колкото таланти имате, колкото дарби имате, всичко туй ще се изгуби. Един ден ще останете като същества прашинка, нищо няма да струва, откъдето минете, ще ви се смеят. Като минавате покрай обществото на мухите, и те ще ви се смеят, ще кажат: какъв голям човек беше този, на перце замязал. Дето минете, ще ви се смеят. И мухите ще ви се смеят, и рибите ще ви се смеят, и изворите ще ви се смеят, и камъните ще ви се смеят, най-после огънят ще ви се смее и като ви се засмее, казва: понеже нищо не струвате във вас, елате в мене. Сега не искам, че умира човек. Вие не знаете какво нещо е умирането. Умирането е нещо лошо. Аз не искам да умираете.

Състоянието в Гетсиманската градина беше толкоз силно, такова силно напрежение, че излизаше кръв из порите. Казвам, нали беше Син Божи, какво имаше да се безпокои. Няма да го приеме светът. Няма да го приеме светът от ваше гледище, че не приемат неговото учение, какво има да се безпокоите. Защо се безпокоеше Христос, защо трябва да се моли? Казва, че всичко беше в неговите ръце, казва на едно място: "Имам власт да положа душата си, имам власт и да я отнема." На кого се моли, защо се моли? Всеки ще си извади едно заключение такова, каквото вълкът ще извади за яденето. Човек може да извади друго правило. Вълкът казва: ти храната жива трябва да я ядеш, овцата, като хванеш, жива ще я ядеш. Казваме, най-ужасната работа е това късане. Вземеш една ябълка или круша, тя е още жива. Ти започнеш като вълка, забиеш зъбите, откъснеш едно парче, второ, трето. Каква разлика има между твоето забиване на зъбите в ябълката и забиването на зъбите на вълка в месото.

Но тази ябълка не е така организирана и тясно свързана с костта, както у овцата. Ако изядеш една зелена ябълка, ти правиш престъпление, понеже тя не е узряла. Но ако ядеш една ябълка, правиш благодеяние. Ябълката казва: като изядеш месото ми, аз си свършвам работата. Посей костилката. Ако посееш костилката, ще направиш добрина. Или най-малко, хвърли я някъде. Но ако изядеш зелена ябълка, осакатяваш нейния ход, правиш престъпление. Следователно, когато една овца узрее, вълкът може да я изяде. Вълкът е виновен, понеже яде зелени овце.

Сега кажете ми кога овцата е зелена. Сегашните лекари казват, че зелените плодове по-хубаво действат. Зелени сливи турят в яденето за окисляване. После зелено грозде, изстискват го, всичко си позволяват. Питам, вие имате ли право да изцеждате сока на гроздето, когато е зелено? Имаме. Тогава на същото

основание, като дойде някое страдание, е същото. Като дойде някое страдание, то е някое грозде, на което изстискват сока. В този момент, в който изстискват гроздето, вие чувствате една болка в себе си. Защо да не се радвате, че този човек дошъл, взел един грозд, изстискал? Той нямаше право да прави туй, той трябваше да чака да узрее гроздето. Този, който къса узрялото грозде на вашата градина, причинява радост. Този, който къса зеленото грозде, причинява страдание. Сега логически то е едно сравнение. Сравнението е много върно, то е така преносно и буквално е така.

Допуснете сега от ваше гледище. Ти питаш: "Ти обичаш ли ме?" Защо питате "ти обичаш ли ме"? Какъв е мотивът? Всеки пита "ти обичаш ли ме". Бащата пита сина си "ти обичаш ли ме". Майката пита дъщеря си "ти обичаш ли ме". Право е да питате, но специфично какво разбирате? Казва "обичам те". Какво подразбирате "ти обичаш ли ме"? Може да дадете много обяснения, да са правилни, но кое е истинското обяснение, трябва да дадете в дадения случай. Кога човек има да обича и кога има човека да го обичат? Трябва ви един нов начин на разсъждение. Не че вие не разсъждавате. Богатият има нужда да го обичат. Сиромасът има нужда да го обичат. Как? Ето моите разсъждения.

Срещнем богати, казва: "Ти обичаш ли ме?" Гледам, този носи сто килограма чувал на гърба си, казвам: "Дай ми десет килограма." Той ме пита: "Ти обичаш ли ме?" Казвам: "Дай ми десет килограма." Този човек искам да го облекча, изваждам своята торба. Пита: "Ти обичаш ли ме?" Казвам: "Дай ми още десет килограма." Взимам петдесет килограма, полекне му. Туй е обич към богатия.

Срещне ме сиромас. Онзи върви като презгърбен, като философ. Срещам онзи бедния, той се изпъчил, той е герой, пита: "Ти обичаш ли ме?" Защото бедните хора са сербез хора. Казва: "Ти обичаш ли ме?" Взимам му десет килограма, казва: "Обичаш ли ме?" Туря

петдесет килограма на гърба му. И той стане като мене. Аз се изправя.

Туй е обич сега. В един случай ти взимаш, в друг случай ти даваш. Това е механическото обяснение на процесите правилно. В даден случай, за да обичаш някого, или трябва да вземеш нещо от него, или да му дадеш. В живота съществуват такива отношения. Ти отиваш при един търговец на дрехи, търговецът ти казва: "Ти обичаш ли ме, може ли да купиш нещо от мене?" Ти казваш: "Обичаш ли ме?" Той ти дава един от най-хубавите костюми. Тогава ти изваждаш кесията си, казваш: "Обичаш ли ме?" Той те пита: "Ти обичаш ли ме?" Тогава и двамата се обичате. Той, като те обича, ти дава един костюм дрехи. Ти, като го обичаш, му плащаш. И двамата се обичате. Ако дрехите прилежат, той те обича. Ако му дадеш пари, ти го обичаш. Ако аз му дам такива пари, които не са звонкови английски, но са звонкови.

Туй е отношението на този закон. Ако вие всякога във вашия ум не излизате от туй правило, че онова, което правите, е за вашето благо или за благо на вашите ближни. Под ближен разбирам този човек, който в даден случай служи или за вашето повдигане, или за вашето падане. Едно от двете – или за вашето повдигане, или за вашето падане. Сега разберете ме. Какво разбирате под думата "падане"? Падането седи в следното. Отивам при един грехарин. Казва ми човекът: "Ти обичаш ли ме?" "Обичам те." "Дай ми най-хубавите дрехи." Той взема най-хубавите дрехи. Казвам: "Господине, пратете слугата си от къщи, ще ви дам парите." Бъркам в джоба си, нямам никакви пари. Казвам: "Елате вкъщи на еди-коя си улица. Аз ще ви изпратя парите." Той вярва, изпрати ви дрехите. Минават се ден, два, три, той не изпраща парите. Да ви приведа един пример. Аз обичам, когато говоря за нещата, да са истински.

Имаше един българин. Той сега е заминал за другия свят. Един от най-интересните типове. Този анекдот

стана в Свищов, той се върна от Америка. Седи с грамадната идея, че е роден за нещо високо в света. Не хваща никаква работа. Отива при един дрехарин, казва: "Дай ми най-хубавите дрехи." В дрехарницата облича новите дрехи, оставя своите дрехи, казва: "Тия дрехи опаковайте и ги изпратете на едн-кой си номер, ще платя там." Отива при един обушар, казва: "Дайте ми най-хубавите обушца." Остава своите обушца, обува новите, казва: "На едн-коя си улица и номер ще платя." Отива при един шапка-рин. Взима най-хубавата шапка, оставя своята вехта шапка, отива си човекът. Те всичките донасят, но не го намират там. Той отива надолу при пристанището, седи на една маса, яде и пие, облечен с *tout le faut*. Иде обушарят и му казва: "Че вие, господине, не си държите на думата." Казва: "Как смеете! Аз ви платих." И го дава под съд за обига. Дрехаринът, шапка-ринът, като усещат каква е работата, как ще докажат. "Платих – казва: – Платих и на дрехарина, и на шапка-рина, и на обушарина."

Питам, ако вие като този българин се обличате, се обувате и си купувате шапка, и тогава ще кажете: "Как да не се облека!" Сега де е моралът? Този е българинът, който, като дошъл от Америка, се представил на Батенберг и иска да го назначат за пръв министър на България. Първият българин, който дошъл от Америка със специален трен. Като го попитал князът, той казал, че иска да бъде директор на една гимназия, тогава казва: "Идете при министъра на просвещението." Той разбрал, че да бъде директор, е толкова висока служба. Той избрал да бъде директор, отколкото да бъде пръв министър на България. За него има много анекдоти.

Отива в Русе на един хотел, понеже, като седял там два-три месеца, там го чакат да плати, зер голяма личност. Но за да има тежест, той напълнил два куфара с камъни и заключил куфарите. Тези вдигат – тежат.

Той като седял три месеца, заминал си. Търсят го навсякъде, отварят куфарите – камъни вътре. Тия хотелджии като със студена вода били полени.

В ежедневния живот почти всичките хора постъпват по същия начин. Тогава де е моралът? Дайте един морал, върху който да се построи животът, да имаш нещо, на което да разчиташ. Морала да го намеря всякога на едно и също положение, да има една точка, един център, на който може да разчиташ. Туй може да е като заблуждение, но когато дойдем до онзи Божествен живот, той изисква нещо установено. Туй, което произвежда страдание в живота, то е онова неустановеното в живота. Това нещо е морал – да бъдеш подложен на известни изпити и след като гладуваш четири-пет дена, срам те е да просиш, не те е срам да ядеш. Казва: „Мен ме е срам да прося.“ Защо човека го е срам, но защо пак трябва да краде? Кога се е научил човек да краде? Кражбата едно време не е била кражба, но сега е кражба. Условиата едно време са били други. Когато едно време маймуната е въртяла опашка, по всяка круша и ябълка е ходила, взимала всички плодове, нямало господари в света. Ако сега се качи една маймуна на някоя ябълка с каквато и да е опашка, веднага ще се яви нейният господар. Казва, не е морално. Туй, което е морално за маймуната, не е морално за човека.

Питам сега, де е престъплението? То е вече един морал в яденето. Всички хора трябва да ядат. Всичките хора трябва да дишат, всичките хора трябва да чувстват, всичките хора трябва да мислят правилно. Те са опитани положения. То са първите правила, от които трябва да извадим вторични правила. После трябва да ги нагласим. Сега и млади, и стари казвате, тъй се говори, но тъй не се живее. Не се говори само. Има нещо, за което ние може да говорим, както искаме, няма правило. Но има условия, където не може да говориш другояче. Ако говорим както не трябва, последствията ще бъдат лоши. Ако ти ме питаш, и аз

съм направил една малка шега? Аз имам стотина шишета, пълни с азотна киселина. Питаш ме какво има, казвам, има сироп от малини. Да опитаме. Надигаш бутилката, опитваш. Какво ще стане? Такава шега намясто ли е? Такава шега може да ти коства живота. Нищо повече. Друг е въпросът, ако там има оцет. Той е киселина, но не вреди.

Има положения в живота, ние не може да правим опити. Ще кажеш: това не е за пиене, това е азотна киселина. Някои мисли, някои постъпки, някои желання в света имат свойствата на азотната киселина. Ако ти си позволиш в даден случай да направиш един опит, ще понесеш последствията. Ако направиш една такава опитност с азотната киселина, какво ще придобиеш? То е само да направиш един опит. Да взема азотна киселина и да туря на ръката, какво ще стане? Изгаряне. Кой ще страда? Аз. Умно ли постъпих?

Следователно нямам право да горя своята ръка, понеже нейните страдания ще се пренесат на мене. В живота има един общ организъм. Ние като цяло когато страдаме, има по-висши същества, и те страдат. Когато искаш да направиш един опит неразумен, казват: не прави това, понеже твоите страдания ще се пренесат в един малък размер, ще се развали това спокойствие, което имат. Те са заинтересувани.

Друго положение. Има мъже животни, има и жени животни. То е едно положение. Те са същества, които живеят без закон. Човек мъж и човек жена, това вече е друго положение. Има птица мъж и птица жена. Някой казва: "Мъж съм." От кои? От животните ли си, от птиците, от човека? Аз съм, казва, мъж. Ако си човек мъж, това е разумно. Ще живееш по Божия закон. Ако си животно мъж, значи без никакъв закон живееш. Там може да си позволиш каквото искаш. В животното мъж ще се съберат десет мъже, ще се бият. В животните, даже най-мирните като северния елен, десет рогачи ще се бият. Тя седи, няма никакво право. Тя седи, иска да

разбере кой е най-силният. Законът е такъв. Тя казва: "Аз ще взема най-силния." Започват да се бият. Най-после остава само един, най-силен. Тя тръгва с най-силния, прави си дом и наистина няма никой да безпокои техния дом. Там донжуани няма. Разбирайте. По-напред животното жена казва: "Аз не искам да бъда на поругание, защото видиш ли тия мъже, те ще започнат да ме задяват. Аз съм слаба, може да ме нападнат, всичко може да правят с мене. Ако може да ме защитиш, аз ще ходя с тебе."

Сега аз искам за разбирате, не да имате онези изопачени идеи. Ако ние отиваме при Бога като при едно Божество, което да се застъпва заради нас, при всички условия да ни пази от външното, този закон е същият. Защото ние се покланяме на Бога, понеже той е едно същество, което може да ни пази. Ако той не може да ни пази, защо ни е този Бог? Нас не ни трябва такъв Господ, който не може да ни пази по отношение на нашите души. Ако ние ставаме пъдари на някои духове, да ни обсебват, на кого ще се молим?

Казвам, трябва да имате един вътрешен морал. Да допуснем, че вие вярвате в Христа. И другите казват, ние вярваме в Христа. Вие вярвате в него. Кой от вас го е срещнал, кой от вас го е виждал? Преди две хиляди години евреите го видяха. Не всички го видели. Колцина от вас сте го видели? Някои на сън сте го видели. Мнозина са разправяли, че са го видели. Някои разправят, че са го видели с някоя бяла аба, някои са го виждали разпънат на кръста, някои са го видели горе кацнал – то е една крачка близо до самата истина.

Но казвам, трябва да се установим, да гоидем до положението, което е основно. Аз искам един морал, който е основен. Да видим какво нещо е морал. Моралът е това, което не разваля естественото положение на човека, или Божественото положение на човека. Всяко нещо, което разваля Божественото естество на човека, е неморално. Човек не бива да засяга него. Сега ние

оставяме другата ненормална страна, дето наричат карма. Казват, имаме връзка с миналото. Тогава, ако аз имам връзка от миналото, мога да я изплатя по няколко начина.

Да допуснем, че имам да давам някому. Ще уга при този човек, на когото имам да давам, казвам: "Имам да ви давам отпреди четири години, не съм давал, по толкоз на процент. Ще се изплатя. Ще извините, че четири години сте имали добрината да ме чакате. Стара погрешка. Ходих в странство, че стана това, стана онова." Може да представя истината както е, може да представя работата, както не е. Ако съм човек, ще кажа: "Извинете. Дадох дума, но не издържах. Тези са причините. Ще ме извините. Сега поправам своята погрешка." След като направя това, този човек ще има за мене установено правило, че този човек върви по установено правило.

Ако вие в себе си не може да вървите по тези правила, в какво седи новото учение? То си има свое приложение. Ние се готвим не само на небето да живеем. Докато вие идете там, няма какво да ви четат правила. Даже аз не обичам да се четат правила за морал. Аз не се спирам върху престъпленията на хората, кой как погледнал. За мене основният въпрос – как човек яде, не е важно. Той мляска. Аз не се спирам. Може да мляска, колкото иска. За мене морал разбирам онази истинска храна, която трябва да служи като основа за неговия живот. За мене как ще яде – с вилужка или без вилужка, ножче ли трябва, обстановката каква трябва да бъде, то не е най-важно.

Храната трябва да бъде чиста. Ръцете трябва да бъдат чисти. Човек трябва да бъде чист отвън и отвътре. Някои хора са чисти отвън, нечисти отвътре. Някои хора са чисти отвътре, а нечисти отвън. Кое е по-хубаво? Отвътре. Но по-хубаво е да си чист отвън и отвътре. Ако е за една обстановка, трябва да бъде обща за всички. Щом кажем, че масата трябва да бъде

добре сложена, всяка обстановка трябва да бъде за всички достъпна. Всяко нещо, което е достъпно за всички, то не фигурира в правилото на морала. Ти влизаш в една гостилница, дето маслото е прясно, хубаво, сложат яденето. Ти ще гледаш всичките правила, да не нацапаш покривката и този гостилничар. Ти може да нацапаш. Ти ще ядеш така, че нито една капка да не падне върху неговата маса, да не причини излишни ненужни разходи. Един разумен човек постъпва тъй, както иска с него да постъпват. Ако вие не бихте постъпили тъй, както искате, може да приложите един метод за здравето. Здравето зависи от едни ненормални мисли във вас, щом имаш една мисъл, несъответства на себе си, която е дисхармонична.

Да допуснем, че вие имате някакво неразположение спрямо някого, не го обичате. Молите пред Бога, но не го обичате. Макар да казва Писанието: "Прощавай нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници." Ти се бориш, но в тебе става едно раздвоение, ти не си в състояние да изправиш една погрешка. Спрямо този човек нямаш разположение. Питам, ако нямаш разположение, какво трябва да направиш в дадения случай? Едно от двете. Щом нямаш разположение, не го гразни, погрешката е там. Не обичаш нещо, остави го, стой надалеч, да не привлича твоеото внимание. Този, когото не обичаш, всеки ден срещаш. Казваш: "Не обичам този калпазанин. Той ми изяде десет хиляди лева." Като го срещнеш, трепне ти нещо. Казваш: "Този калпазанин изяде десет хиляди лева." Този, който ти изял парите, той сега проси. И този калпазанин не излиза от ума ти.

Питам, какво ще спечелиш, като държиш този калпазанин. То е едно обяснение. Но ако една мисъл слиза неестествено във вас, аз искам вашите мисли да бъдат правилни. Защото вие на Изгрева сте се събрали, аз чувствам вашата атмосфера, че има една кореспонденция, но много лъжи има. Гледам, във

вестниците на Изгрева са отпечатани, защото има един изгревски хвърчащ бюлетин. Кой какво направил вчера, кой къде бил – всичко това е написано с всички качулчета. По някой път работата не е така. Пишете поне работата тъй, както е.

Сега това е ваше право, но да имате един бюлетин на Изгрева, нямам нищо против да пишете във вестника, нямам нищо против. Пишете в бюлетина туй, което е вярно. Пишете вярно, тълкувайте вярно, изнасяйте вярно – то е благородно. Не се учете да изнасяте неща, които не са верни. Чел нещо някъде, той, без да провери, предава. После три, четири, пет, десет, двадесет, тридесет години работата гругояче излиза.

Казвам сега, по някой път вестниците в света изнасят лъжливи работи. Обикновено българските вестници са майстори на лъжата. Нищо повече. Сега въпросът е за онзи морал. Аз считам, да изнесеш нещо неверно, значи да лижеш сопала си. Онова, което хвърля нечистота на ближния, вие го проверете веднага.

Казвам, първият морал е яденето. Вторият морал е дишането. Третият морал, това е чувстването. Четвъртият морал, това е мисленето. Петият морал, това е служенето на Бога. Ако ти не знаеш как да ядеш, ако ти не знаеш как да дишаш, ако ти не знаеш как да мислиш, не може да служиш. Това са пет основни правила, пет основни велики закона ги наричам. В гругото вие сте свободни. Аз не съм за морала. След като ядеш храна, която подхожда, то е морално. Щом двама души се обичат, да няма абсолютно никаква лъжа между тях, вземане-даване. Отиваш при грехарина, казваш колко, хиляда, две хиляди и веднага, навреме да платиш. Ако не може да платиш, казваш: "Господине, ще ме извините." Не по български, не като този българин, който дошъл от Америка, казва: "Заплатих ви грехите."

Гледам, мнозина от младите вървите по един морал много лош. Мнозина не вървят правилно, и стари

не вървят правилно. Сега аз съм заинтересуван. Не искам един ден да ми вдигате врява на ръката ми. Сега, ако не бях заинтересуван, нищо не бих ви говорил. Но понеже има един закон, който засяга мене. Но за яденето, за дишането, за чувстването, за мисленето, за служенето на Бога законът трябва правилно да се приложи. Като дойдете там в подробностите, ще ви кажа къде е най-хубавата храна, де е най-хубавият въздух, де са най-хубавите чувства, де са най-хубавите мисли и де е най-хубавото служене. Този човек е най-хубав. Да ви приведа един пример.

Имаше една баба Злата. Ако някой се казва Злата, да извини. Наричаше се варненската баба Злата. Много учтива, дипломатка. Щом някой дойде вкъщи, приема го любезно. Тя била красива, оженила се за чорбаджийски син, много угледна. Като посрещне някого, казва: "Много се радвам, че дойде." Че извади вино да черпи, направи баница, заколи пиле, ще нагости. След като си отиде, казва: "Сега ли се намери да дойде. Толкоз труд, като че съм го калесвала с бъклица." Дойде друг, по същия начин го приеме. Като си замине, съжالياва, че му е слугувала. Питам, какви са причините на баба Злата? Сега туй е извинително за баба Злата, аз я извинявам. Но когато един ученик, който тръгнал в Божествения път, да прави така. Аз не казвам да си тури гемове, да прави това, да прави онова. Аз не съм и за това. Аз съм за какво трябва да се прави. Вие сега знаете – не прави това, не прави онова. Аз ни най-малко не се меся какво вие не трябва да правите и какво трябва да правите.

Казвам, трябва да ядете. Кое? Най-хубавата храна. Трябва да дишате. Право. Най-чистия въздух. Трябва да чувствате, да обичате. Най-хубавата любов, най-чистия извор. Посейте най-хубавите мисли. Служене на Бога – там е човекът. В тия четири-пет закона, в тях който живее, той е човекът. Онзи, който не живее според тия закони, той е извън. Ако всички живеете по

тия правила, ние ще се разбираме, ще има много правилни съотношения.

Запример, след като говоря, говоря за щедростта. Някой казва, едн-кой си българин не е щедър. Според мене човек, който не знае правилно да яде, той не е щедър. Човек, който не знае да диша правилно, той не е щедър. Човек, който не мисли правилно, той не е щедър. Който не служи на Бога, не е щедър, не е добър човек. Който знае добре да се храни, който знае добре да диша – това са правила, това са закони. Ще турите нещо установено у вас, не частично. Всеки човек може да има специфични методи. Аз не казвам, че водата трябва да турите само в известно хубаво гърне, не. Гърнето може да е направено от различен материал. Човек може да избере какъвто и да е метод, но в живата природа и методите са разбрани там.

Когато природата си служи с едно правило, тя не е разточителна. Всички нейни методи, които тя употребява, те са с най-малки разходи на енергията. В природата няма разточителност. Има изобилие, но никаква разточителност. Всякога – нито в дишането, нито в яденето има разточителност. Ти не взимай повече храна, отколкото трябва. Ти не взимай повече въздух, отколкото трябва. Не взимай повече чувства, отколкото трябва. Защо? Понеже внасянето повече е престъпване Божия закон. Като внесеш по-малко, пак е същото. Точно толкоз, колкото трябва.

Сега аз говоря за онези от вас, които сте дошли до едно положение и се питате какво да правим. Мнозина питате какво трябва да правим. Аз се спирам и казвам: ще ядеш, ще дишаш много хубаво. Казва: "Аз това го зная. – Казва: – Три дена съм гладувал." Че то е лошо. Че преядох, там е лошото. Че храната ми не е такава, каквато трябва да бъде. Когато аз ям, коя е причината за яденето? Когато младата мома яде, аз зная коя е причината. Когато онзи лекар обяснява, аз зная коя е причината. Когато ученият човек обяснява, аз зная коя

е причината. Когато майката, когато бащата яде, аз зная коя е причината. Когато волът яде, аз зная коя е причината. Всяко животно има подбудителна причина, която в дадения случай го застава да яде. Но най-главното – аз ям за глада. Нищо повече. Понеже, ако не ям, постоянно ще ме безпокои. Щом ям, ще ме безпокои. За да не ме безпокои гладът, аз ям. Защо дишам? Понеже има нещо в света, което задушава човека, постоянно го души, постоянно го мъчи. Тогава аз казвам, аз дишам, за да не ме души. А пък има друго нещо, което се нарича мъка. Казва: "Мъчи ме нещо." Мъчението е за сърцето. Аз дишам, за да не ме мъчи. Щом престана да чувствам, започва да ме мъчи.

Сега за мисълта кое е правилото? Кое мъчи мисълта? Кое е противното, което задоволява? Турете едно правило, като разсъждавате по този начин. Невежеството. Аз ви дадох трите, вие ще намерите двете, понеже вие сте от учените. Втори път намерите един антипод, противоположното, което трябва да задоволите. Почнете едно правило, понеже всички хора се мъчат, понеже всички хора се задушават, понеже вие искате да се развивате правилно. Да се живее в тъмнина, то са само символи. Този израз той е за много учени хора. Вие за тъмнината ще говорите, когато станете агенти. Агентите имат право да говорят за тъмнина.

Христос казва: "Аз съм виделината на света." Казва, ние или живеем в тъмнина или във виделина. Когато ти отиваш на нивата, ще се облечеш ли с новите грехи, с цилиндъра? Ако един български министър отиде на нивата да оре, ще иде ли с цилиндър, как мислите вие, по кой начин ще оре? Министър има право да тури цилиндър, може да се облече с най-хубавите грехи, няма да направи прегрешение. Но изобщо в живата природа, когато момата отива на хорото, когато иска да се жени, се облича с най-хубавите грехи. Щом се ожени, не ходи на хорото, не играе. Но това са частични правила. Аз наричам мома не само на хорото, но през целия живот

да обича. След като се ожени, като дойде на хорото, пак да се облече. Тогава мъжът ще каже: "Слушай, не искам да се обличаш." Ако тя се облича само заради него, това не е морал.

Аз най-първо се обличам заради Бога. На всички хора казвам, аз се обличам заради Бога. Ти си дошъл насреща ми. Аз ни най-малко за тебе не се облякох. Аз нямам тебе предвид. Аз търся в света едного и за него се обличам. Ама той ме погледна. Може да те погледна. Моят поглед търси него, да го намери някъде. Какви са моите отношения, то е моя работа. Само че наместо да намерите Бога, вие намирате друг. Като онази американка, която в една мрачна нощ отива на рандеву. На среща ѝ един негър, среща я, прегръща я, целува я, казва му: "Колко те обичам." Като се връщат, по едно нещастие вижда, че той не е нейният възлюблен.

Питам, колко пъти в мрачната нощ вас ви е прегръщал негърът и вие го целувате за вашия възлюблен. Аз казвам, вие не сте от разумните. Сега разбирайте дълбоко. Ако човек не може да намери Бога в сърцето си, всякога да го познава, той никога не трябва да се облага. И след туй му става мъчно. Казва, може да обичаме всичките хора.

Но какво вие разбирате под "да обичаме всичките хора"? Може да обичаш всички хора, които са излезли от Бога, но онези, които не са излезли, не може да ги обичаш. Същото е да обичаш всичките хора, значи да обичаш всичко, което излезе от Бога, без разлика външ ли е, мечка ли е, риба ли е. Само да е излязло от Бога, без разлика на неговата форма. Някоя мушица може да е, някоя пчелица – за мене има еднаква цена. Помнете, че в туй малкото насекомо лежат всичките заложи и на разумното същество. Някой път на моя пръст кацне някоя пеперуда. Аз седя с всичкото уважение. Тя ме гледа, много умни очи има, много добри заложи има, туй както тръгнала да върви в правия път. При всяко помръдване на пръста казва: "Да не ме буташ." После

нак кацне. Но в тази пеперуда седи едно разумно същество. Тя е една малка антенка. Тази пеперуда се проявява разумно. Това разумно същество, където и да е, казва: "Как, харесваш ли моята работа, която съм изработила?" Казвам: "Много хубаво работиш." Аз се разговарям. Една антена е. Казва: "Как мислиш, ще успее ли?" "Тъй както работиш, от тебе в света гениална ще излезе твоята работа. – Казвам: – прав си. Вървиш по един и същи закон." Виждам в пеперудата един дефект, едно отклонение, казвам: "Направили сте отклонение на пътя на вашия живот." "На кое място?" На едн-кое си място. Казва: "Прав си, аз ще се коригирам." Минавам след три-четири години, този род пеперуди дали са взели моите думи под внимание. Виждам, че тия пеперуди са се изменили, разбрали са. Има едно съответствие.

Срещна ви вас, казвате: "Какво мислите заради мене?" Тогава поставяте своята антена. Но вие, които сте тук, на земята, онова Божественото, хубавото във вас по някой път казва: "Знаеш ли какво може да направя?" Казвам: "Зная какво може да направиш." После казва: "Човек съм, съгреших." Те са двама души. Единият казва: "Знаеш ли какво може да направя?" Казвам: "Зная." Вторият казва: "Човек съм, облечен в плът, човек съм." Онзи, който не разбира този закон, казва: "Че какво може да направиш?" Казвате: "Знаеш ли кой съм аз?" Ние сме хора и двамата постоянно искат да ходят.

Христос казваше: "Имам власт да положа душата си. Имам власт и да я отнема." В него говори Божественото. А в Гетсиманската градина казва, ако е възможно, да замине тази чаша. Говори в него човешкото, ограниченото. Казва, ако е възможно, да замине тази чаша.

Вие имате две състояния. Тия две състояния трябва да ги знаете. Като дойде човекът, този човек трябва да го възпитаваме. То е резултат на Божественото. Щом съзнаваш, че си човек, ще работиш. Щом съзнаваш, че Божественото говори, ще служиш на

Бога. Като говориш, да знаеш какво може да направиш. Право е, всеки човек може. Казва: "Знаеш какво може да направи?" Казва: "Аз под дърво и камък ще търся." Но ако след като ми каже "Знаеш ли кой съм аз?" – той се поставя като Божество, аз се поставям като човек. Когато търсите, вие сте човек. Ако след като ми каже "Знаеш ли кой съм аз?" – значи няма поставена антена, тъй както трябва. Умие ръцете си като Пилата, то е човекът. Значи така разбира. Според неговата антена тъй казва, този човек, който е на земята, не изпълнява волята Божия. Тогава казвам на онзи, който не изпълнява волята му. Тогава на онзи, който не изпълнява волята Божия, казвам аз какво може да направи, в дадения случай аз какво може да изпълня.

Щом един човек може да изпълни волята Божия, и аз може да я изпълня. Този е моралът в света. Не да казвате: той не изпълнява волята Божия. Но аз направо бих запитал. Запример, ако искам да изпълня волята Божия, аз може да изпълня работата на всинца ви. Туй, което вие може да изпълните за хиляда години, аз може да го свърша. Ако вие го свършите, аз ще се радвам, аз ще върша нещо друго. Но в дадения случай да е Божията работа. Трябва да имате всички един широк замах, за да дойде туй новото да градите. Ако новото не дойде, вие от старото никога не може да се освободите.

Аз не считам носенето на скъсаните дрехи за морално. Туй, което носите, казвам, не е хубаво. Казва: "Дайте ми дрехи." Иди си купи дрехи. Това не е морал. Нося най-хубавите дрехи. Давам дрехите да облечеш, има вече смисъл. Това никакъв морал няма. Казвам, не дръжте този морал, не критикувайте. Казвате, еди-кой си не живее добре, той такъв и такъв. Сега трябва да се мине временно от човешкото към Божественото.

Та първото правило. Не е сега заради мене какво ще мислите. То е второстепенно. Ако вие не ядете правилно, ако вие не дишате правилно, ако вие не

мислите правилно, ако вие не чувствате правилно, ако вие не служите правилно, какво отношение може да имате тогава спрямо мене? Нашите отношения към първичното какви ще бъдат? Ние под Първичната причина разбираме Божественото в света. Ако тъй Божественото се подкрепи, тогава тия временните отношения нямат смисъл. Индусите наричат, че това са илюзии на живота. Когато искат да установят един временен морал, един индивидуален морал между двама хора да се обичат, кой трябва да разбира обичта между двамата хора? Единият умря, другият остава сам, но започва да скърби.

Питам, може ли обичта да умре? Не може. Казва, той не е умрял, как може да умре. Той го разбира, пък не го знае. Щом ти го обичаш, той не трябва да умре. Щом той умира, ти не го обичаш. Щом двама се обичат, не може да умрат. Те може да изчезнат от света, но никой не може да ги раздели. Щом някой може да ви раздели с възлюбления, не ми говорете. После, ако се прояви любовта, ако обичате някого, ако обичта е Божествен принцип, тогава, ако един човек обича едного, втори, трети, четвърти, де е престъплението на любовта? Престъплението е, че когато кажеш, че обичаш някого, ти не го обичаш. Нищо повече. Или да ви представя друго. Когато вие дойдете при мене като при гостилничар и аз не ви дам най-хубавата храна, която ще послужи на вашия организъм, аз ви излъжа – то е неморално. Като гостилничар ще ви дам най-хубавата храна, казвам: "Ще опитате." Вие се храните, усещате една приятност. Но след като излезете от моята гостилница, вие повърнете всичко. Върнете се и ми кажете: "Повърнах яденето." Казвам, стомахът е разстроен, но причината е в моето ядене. Казвам, аз тогава постя.

Този морал, от който вие изхождате, най-после как образувате вашите нормални отношения един към друг, новите си отношения към Бога? Защото старите

си навици вие по никој начин не можете да изхвърлите навън. Аз не съм да казвате – това не правете, да ми обещаеш. Колкото на кривия рак може да кажеш върви напред и той може да тръгне направо, толкова и на вас като кажем това не прави, толкова и вие може да не правите. Вие сте като раците. Аз чувствам, мнозина казват: Учителят така говори, туй не може да стане. Но туй не е никаква философия. Има една философия – ще си останат старите навици, не може да се освободите от тях, с тях ще си отидете. Не само аз, но и цялото небе да дойде, и те не може да ви помогнат. Ако туй можеше тъй лесно да го направите, как мислите? Досега щеше да го направите. Ангелите ги пратиха и не можаха. Христос дойде, но не ви оправи още. Кой ще ви оправи?

Сега вие вземате слабата страна, казвате: "Какво е учил Христос?" Онези, които приеха и разбраха учението, оправиха се. Онези, които не го приеха и не го приложиха, не се оправиха. Всяко едно учение дотолкоз, доколкото се прилага, дотолкова се разбира. Не само учението да бъде изложено, но да има основа да се прави. Но да ви кажа, вие трябва да живеете чист и свят живот. Това е много общо казано. Вие трябва да обичате хората. Това е много общо казано. Как ще обичаме хората? Този човек какво ще учи, какво ще възприеме? Този човек се оженил, има деца, жена, работа, аз ще отида да му говоря да обича Бога, да живее добре с жена си. Казва: "Ами вие живеете ли добре с жена си?" "Отгде знаеш?" "Често се карате." "Отгде си научил?" Как си научил, че се карат? "Разговарят се малко по-живо." Когато един мъж каже на жена си, че ти не си добра, той ѝ говори истината. И когато тя каже, значи и ти не си много добър, и тя говори истината. Когато той каже, ти си много хубава, говори истината. И когато тя каже, ти си много хубав, говори истината. Когато каже, много хубава храна не ядеш, говори истината. Когато тя каже, ти не ядеш

правилно, и тя говори истината. Или когато каже, много хубаво се нахрани днес. Де е лошото? Казва, той много се накара на жена си. Казвам, той говори една много хубава реч на жена си, тя не е разбрала речта му. Или пък жената е говорила много хубава реч. По някой път вие и на мене туряте правила, казвате: чакай малко да понатупам Учителя, той какво ще каже. Ако тупаме, и аз ще тупам. Който ме удари веднъж, аз удрям два пъти. Ако аз се търкуля веднъж, аз като ударя, ще се търкулиш десет пъти.

Казва, ако те ударят от едната страна, обърни и другата. Понеже Мойсей е казал. Христос сега в антитеза на Мойсей казва: от едната страна като те ударят, удари две. Христос казва: не само не удряй, но обърни и другата страна. То е ужасно правило. Представи си, че моята страна е нагорещена с три хиляди градуса топлина. Вие не знаете, ако ударите една плесница, какво ще стане с вашата ръка. Ще се върне, ръката ще изчезне. Христос примамва противника, затуй казва: нажежи двете страни, той с едната ръка ще те удари, ще изчезне, после с другата като те удари, изчезва, и втори път никога няма да си позволи да те бие. Всеки един от вас може да нагорещи. Ако не нагорещи ръцете, хич да не дава да го бият. Ако нагорещи, нека даде да го бият. Но туй е посторонно правило.

Аз изключвам личните работи. Има лични работи. Аз не ги турям в своята сметка. Има лични работи, те са свещени заради хората. Ако двама души се карат и не те викат, остави тия хора, приятелски си приказват. Щом те повикат като арбитър, дай твоя приятелски съвет. Кажу, считам за голяма чест, вие сте много добри, вие сте отлични, радвам се, вие сте много умни хора, моят съвет е така и така. Няма да се обърнеш да кажеш: според мене ти не постъпваш правилно. Кажу: по-добри хора от вас няма. Именно вие ще се скарате сега и от вашето гледище аз ще

гойда да ме повикате като арбитър, другояче аз няма да гойда. Ако не бяхте се скарали, нямаше да ме викате. След като им дам моя съвет, как ще позная, че моят съвет е добър? Щом попадна на вашите ръце, вие ще ми наточите хубава баница, една кокошка ще ми заколите, ще ми направите едно угощение, ще ми наточите от петгодишно вино, ще започнем да ядем, да пием, да се веселим. Казвам, този гост е отличен. Аз взимам нещата в естественото им положение. Петгодишното вино по-рано не е било упивателно. При сегашното положение е упивателно. Едно време ядяха кокошки хората и след като я изядат, тя пак излезе. Ти десет пъти изядеш кокошката, тя пак остане същата. Хубави кокошки бяха.

Сега, моралът, който искам да остане. Кога двама души се примиряват от вашето гледище? Че работата е толкоз смешна. Когато от невидимия свят един ангел слиза и стане кокошка, като го изядем, тази храна е най-хубавата. Хората хванат тази кокошка, но тя не е тяхна. Направят една баница, но това брашно не е тяхно. Казват, много сладко ядохме. Брашното беше отгоре, кокошката беше отгоре, всичко беше отгоре и хората разправят за винцето, за кокошката, че беше много сладко, всичко е хубаво. Пък когато нещата не стават по Бога, тогава то е неморално, вие сте ги разрешили за себе си. То е морал, с който трябва да се ръководите.

Моят съвет, който го давам на всички ви. Избягвайте да се вреите в личния живот на хората. Ще бъде смешно някой да тръгне подир мене да наблюдава колко пъти ще плюя, как вървя. Ще каже, че се заел всеки ден да ми изучава движенията. Колко пъти съм клекнал, как съм коленичил при извора, всичко туй знае. Казвам, отлично, но нему няма да му остане време за себе си. За мене е почтено. Аз живея като обект в ума му. За мене е приятно. Аз седя и употребявам начини, но го съжалявам, казвам му: слушай, приятелю,

съжалявам, че ти си губиш времето. Ако ти остане свободно време, след като поправиш себе си, тогава да ходиш да ме наблюдаваш, колкото искаш, нямам нищо против. Наблюдавай колко пъти си снемаш шапката, това не е грях. Наблюдавай и как съм мърдал ръцете, и това не е грях. Но ако ти се занимаваш с мене, преди да си се занимавал със себе си...

Сега запример има много учени хора, които знаят тия специфични органически помръдвания, знаят всичко това. Всяко едно животно си има специфичен начин, подробностите са изучени, това е цяла наука. Но науката си има свое приложение в живота. Всяка наука има свое приложение.

Сега в стария живот често идат известни навици, които образуват известни пропуквания във вашето храносмилане. Има известни навици, които произвеждат известни пропуквания във вашето дишане. Има известни навици, които произвеждат известни пропуквания във вашите чувства. Има известни навици, които произвеждат известни пропуквания във вашите мисли. И има известни навици, които произвеждат известни пропуквания във вашето служене. Там се заражда един дефект. Щом в тебе влезе една неправилна мисъл, щом в тебе влезе едно неправилно чувство, ти ще се измениш и това чувстване ще измени целия този процес на развитието ви. Затуй има съотношения. Има известни наши желания, които съответстват на храненето. Има известни желания, които съответстват на дишането. Има известни желания, които съответстват на самите желания. И има известни желания, които съответстват на онези възвишени мисли. И най-после има известни желания, които съответстват на служенето на Бога. Защото във всяка една работа трябва подтик.

Оставете тази философия, дето казва: убий всяко желание. То не е работа за убиване. Остави желанието на неговото място. Желанието за ядене – при яденето, желанието за дишане – при дишането, желанието за

чувстване – при чувстването, желанието за мисленето – при мисленето, желанието за служенето – при служенето. То е сега правилният път. То е начинът, за да се види, че има прогрес.

Да кажем, ако аз съм един от съвременните юнаци, който ще излиза на стъгата да се бори, да покаже своето изкуство и сила, всеки ден се упражнявам. От тия упражнения зависи да имам ли слава, или не. Ако изляза и положа всичките противници на земята, като изляза, всички ще ръкопляскаат, венец ще дадат. Като изляза, ще видя какво може да направя. Ако не се упражнявам, като изляза, онзи, който ме повали на земята, ще каже, когато човек не се упражнявал хубаво, така е. И в единия, и в другия случай така е.

Щом си повален един ден – аз превеждам, имаш изпитание един ден, не може да издържиш онзи, с който се бориш, метне те на земята. Ти не седи на земята като баба да плачеш. Ако ти си юнак, ще станеш, ще туриш в живота правилния метод. Иде някой при мене и се оплаква. Аз не искам да се оплаквате. Всеки ден ще се упражнявате. Аз не искам на вас да ви чета морал. Аз съм готов да изслушвам вашия морал. Елате, кажете: не се храниш правилно, не чувстваш правилно. Макар че съм учител, кажи кое е право заради мене. Че съм учител, не искам да изменям вашия закон – първото правило е за мене.

Учителят има външно живеене, има и вътрешно. Ако е за външния учител, пет пари не давам. Ти си, казва, учител. Учител е онзи, който живее в истината. Учителят не може да се изменя, ако и да живее между вас. Когато някой ме вижда сериозен, казват, Учителят е сериозен, не е весел. То е човешко. На земята съм, човешко има в мене. Знаеш ли кое е човешко? Някой път минавам покрай хората, виждам, че не живеят както трябва. Засягат и мене, аз не мога да бъда индиферентен. Ти не може да бъдеш индиферентен, когато убиват един човек. Веднага се

изменя лицето. Аз виждам да правят всеки ден престъпления. Аз виждам да убиват втори, трети. Аз зная причините. Виждам, човек се е замислил, зная защо се е замислил.

Тогава един въпрос: той, като знае, защо не може да помогне? Аз ставам сериозен. Защо? Понеже не съм могъл да помогна. Казва: "Учителю, защо не му помогна?" Моята сериозност седи именно в това – да му помогна. Отивам при умрелия, започвам да турям антена, казвам: "Защо те убиха?" "Три-четири пъти лъгах един човек. Той излезе из търпение, удари ме с едно дърво." Казвам: "Много хубаво е направил. Много хубав урок ти е дал. Искам да ти помогна, ще ти дам пари, ще идеш да се отплатиш на този човек." Потегля ръката – той оживее. Дам му една торба, отива при този, който го убил, казва: "Аз имах толкоз да ти изплащам." Защо мисли Учителят? За този, който убил. Защо е неразположен? Търси метод, как да съживи убития, да оправи работата. Втория ден, виждате, Учителят е много весел. Защо? Защото ходил той, примирил ги, свършил работа. Учителят е весел. Защо е весел? Защото можах да го повдигна от земята, дадох пари, онзи отиде, изплати дълга, изпълних волята Божия и той се връща при мене. Казвам: „Ха, на добър път.“ Той е скръбен, че работите не вървят. Радостен е, че работите вървят. Радвам се, че работите вървят добре.

Казвам, всеки един от вас, когато е скръбен, че работите не вървят добре, аз не съжалявам, че е скръбен, че не вървят работите. Искат да мисли нещо, да извади нещо, да намери Божественото. Ти разсъждаваш, то е привилегия. Казвате, той Учителят какво има? Нито жена, нито деца, всичко му е наред, живее вкъщи царски, яденето му ядене, служат му най-угодно. Казват: "Да ти дам да ядеш." "Нищо не искам." "От нас ли не искаш?" Казвам: "Не искам." То е хубаво, то е човешко. Но има едно състояние Божествено. Човешкото е на друго място. Скръбен си – то е човешко.

Казвам, аз допуснах тази погрешка, трябва да се поправя. Най-износният метод е да го съживиш, ще му дадеш пари, ти си радостен. Някой път правя и друго. Сериозен съм. Той таман вдигне цепеницата да го удари, аз така наглася работите, избавя живота му. Казва: "Без малко щеше да ме убие, но благодарение онзи отпрег." "Защо все сияеш?" "Смея се, казва, понеже един вдигна цепеница да ме удари, но не можа да ме удари, затова се смея."

Искам да ви покажа в живота – ако искате да се занимавате с много работи, с които умът може да се занимава. Ако един ден станете ясновидец, целия ден има да се занимавате с много хубави работи. Ако вие станете гадател, ще дойде един, ще ви пита. Дойде младата мома. Ако вие сте физиономист, тя казва: "Я ми кажи какво ще бъде бъдещето ми." Какво е нейното бъдеще? Първо иска да я ожени. Нейният мъж да бъде здрав, богат, да я направи щастлива. После второто положение – тя иска да има хубава къща с четири-пет стаи и кухня. След туй да има най-малко едно момиче и едно момче. След туй дъщерята да се ожени за княжески син. Синът да свърши, да стане пръв министър на България. Туй е желанието ѝ. Казва: „А ми кажи как ще бъде.“ Действително дъщерята ще се ожени за княжески син, но след четири години ще се разведе. Синът ти действително ще бъде пръв министър в България, но след пет години ще го претрепят, ще бъде сакат с двата крака. Ако сега тя се ожени, туй ще стане. Ако не вярваш... Казва: „Не може. Аз ще се оженя.“ Оженва се и всичките работи, както каза, станат.

Питам, кой е виноват на туй, което става? Питам, кой направи тази съдба? Кой направи съдбата? Че дъщерята трябва да се ожени за княжеския син и да се разведе, че синът трябва да стане министър и после да го убият – кой направи тази съдба? Ето, въпросът не е разрешен. Кой направи тази съдба, никой не знае. Тя е съдба написана, която

още философите не са разрешили, не само сегашните, но и в миналото.

Когато питали един от великите посветени на Египет върху същата тема, той стиснал устата си и казал: върху този въпрос съвсем не се говори. Но туй е написано там, че ще се разведе, но защо, не може да се обясни кои са причините. Писано е, че ще бъде министър, и точно така става. Но защо така става, не може никой да знае.

Казвам, вие тия работи ще ги оставите. Има нещо написано, но туй написаното ще стане. Има неща, от създание мира предопределени. Може ли вие тази съдба да измените, защо и за какво, никой не може да знае, определено е. И за Христа се постави известна съдба, да го погубят. Стараха се да направят промяна на съдбата, но не можаха. Казват, не е твоя работа. Пилат искаше да освободи Христа, жена му каза: остави този праведник, не го осъждай. Обаче това не можа да стане. Христос трябваше да бъде разпънат. Нищо повече.

Та в живота има неща, вие сто чифта цървули да скъсате, не може да станат, хич не си правете илюзии. Но поне, като тръгнете, не разсъждавайте защо и за какво. То е хубавото в живота. Пък има някои работи, които зависят от вас. Вие можете да ги турите настрана.

Та казвам основното. Аз настъпих в една област, която е за силни ученици. Не мислете, че аз искам да станете светии. Това не го искам. Не мислете така. За някои от вас искам да бъдете гениални, не за всички. За някои искам да бъдете талантиливи, а за обикновени аз не го правя на въпрос. Не искам нито един от вас да бъде обикновен човек. В училището най-малкото талантиливи да бъдете, и при това абсолютно свободни и по мисъл, и по чувство, и по действие.

Свободен човек аз наричам този, който е свободен и за себе си, и за другите. Свободата, аз наричам, е обща за всички. Както аз искам да бъда свободен, така

искам и вие да бъдете свободни. Ако някой ти каже, че храната, която си дал, не е хубава, ти му благодари. Нищо повече.

Казвам, тук се крие силата на човека. В тези практически правила седи мощта и вашата сила. За да бъдете герои за бъдеще, за да имате известни знания за бъдеще, за да имате някои окултни постижения, за да бъдете знатни в небето. В небето като идеш, най-първо ще видят дали правилно си се хранил. Ако не си се хранил, както трябва, вие ще имате едно благоутробие. Като идете при вратата на рая, ще ви питат: "Как си се хранил?" Ако видят, че съвсем сте изтънели – го другата крайност, пак ще ви върнат назад. Ако гърдите са плоски, нямате дълбочина и широчина, не сте дошли най-първо да разгледате вашето сърце. Ти ще чувстваш правилно. Сърцето, то е красота. Ще разгледат служенето на Бога. Тогава, ако намерят, че сте живели правилно, ще отворят райската врата, ще влезете вътре. Ако не – казват: "Извинете, втори път."

Сега във вас ще остане една мисъл – то не е така, но така се говори. Сега, като идете при райските врата, ще видите. Който от вас иде при райските врата, най-първо ще му гледат корема – то е първото правило. Щом коремът има дефект, щом в дишането има дефект, щом в мисленето има дефект, щом в чувстването има дефект, то и в служенето има дефект. Дефектът е един и същ. Ако един човек не служи на Бога правилно, не яде правилно, не диша правилно, не мисли правилно, не чувства правилно. Ако яде правилно, и служенето ще бъде правилно.

Аз зная, има един закон. Отгоре ли захващаш, отдолу ли, отношенията са едни и същи. Дали отгоре ли захващаш, или отзад, но отношенията са едни и същи. Няма никакво изключение, моралът е един и същ. Казвам, щом имам благоутробие, като ида при един банкир, мога да зная ще даде ли пари, или не. Има една наука, може да знаеш, като идеш при един богат

човек, ще даде ли пари, или няма да даде. Има една линия на корема, една специфична линия на щедрост. Ако я няма на корема, по никоой начин няма да ти даде. Ако я има, той е щедър. Ако я няма, той не е щедър. В щедростта трябва да има какво да даде. Като иде в гостилницата, като ме види гостилничарят, той е ясновидец, той вижда какво има в кесията. Като иде, вижда, че има в кесията, казва: "Много се радвам." Като го погледна, и аз зная дали е хубаво сготвил. И двамата се разбираме. Щом двама души се разбират, няма по-хубаво нещо от разбирането. Отношенията са правилни. Щом човек яде правилно, ще гиша правилно, ще служи правилно.

Сега започнете. Първото правило ви давам за десет деня – правилно ядене. Десет деня да ядете по това правило. Десет деня само за ядене. Ако е много, само за една седмица. Хубаво, сега да направим опит целият клас, ще ви дам една задача. Задачата ще бъде тази. Всички ще вземете участие да направим един обяд, да си изберете храната. Всички да вземете участие – и млади, и стари, всеки ще донесе. По десет стотинки всеки да внесе. Не е важно количеството, но поне да донесе нещо, всеки да даде мнението си, какво да се приготви. Каква храна ще изберете? (*Плодова.*) Хайде туй да го направим. В неделя искате ли да го направим? Съгласни ли сте? Аз за себе си ще го направя. Може да го направим в неделя, всички сте свободни. В неделя на обяд ще започнем с морала на яденето. Ще си изберете от всичките плодове – череша, вишна, круша, ябълка, краставици, домати. Без никакво точено. Един плодов обяд. (*Парите.*) Парите вече са събрани. Кажете как искате да го направим обяда. И точено може да има, и кокошки може да има. По какъвто начин искате да го направим – и по вегетариански, и по месен. Понеже е важен въпрос, съберете се в петък вечер, една конференция да имате само за яденето.

Ще се отбележи една епоха, едно правило за яденето. После няма да сядаме безразборно. Всеки ще си вземе билет. Където му се падне, не тъй, както искате. Ще видите колко души участват, всеки ще седне, където му се падне. Няма да казвате: този там, онзи при Учителя. Въпросът не е при Учителя. Въпросът е яденето да бъде хубаво, по всичките правила. Петък вечер ще решим този въпрос. В колко часа ще се съберем? В седем и половина.

Тайна молитва

*Четиридесет и пета лекция
на Общия окултен клас
2 юли 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ФОРМА И СЪДЪРЖАНИЕ

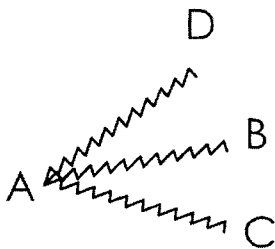
Тайна молитва

Ще прочета част от 11. глава от Посланието към евреите – 20. стих.

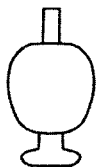
Пишете върху темата "Влиянието на водата и въздуха върху живите организми".

Когато задавам въпроса, какво пишете, без да рисувате, без да говорите, в какво седи правото писане. "Правописанието" е двояка дума. Право да пишеш, буквално какво значи? И криво да пишеш, какво значи? Едното е нагоре, другото е надолу.

Добре, имате един триъгълник, имате три линии. Как ще обясните линията CD? Как ще обясните кои са причините за отклонението от правата линия? Не да дадете едно материално обяснение. Този, който отива надолу, е богат човек. Богатият все надолу отива. Той е натоварен и се намира на плъзваща площ. Той е недоволен от живота, ходи, тропа, недоволен е. Един кон, като го натовариш, тропа. Като снемеш товара, той е доволен. Онзи слабия го наричат сиромас.

Човек сега трябва да се научи да мисли правилно. Всичките хора в света имат едно чувство, да мислят, че като него друг няма в света. Не само като него няма, но и всяко дърво може да каже, че като него няма. Като всяка буболечица друга няма. Всяка буболечица се различава. То е едно качество, което се отнася до първия принцип. Казвате: "Като мене друг човек няма." Няма, значи принципът, от който ти си излязъл, като втори няма. Човек възприема този принцип и казва: "Като мене друг човек няма." Човек е формата.

Тази форма правилна ли е? Представете си, че този съд е пълен с някакво скъпоценно вещество. Тази форма казва: "Като мене друга няма." Питам, туй съдържание, което е в тази форма, само в нея може ли да стои? В тази форма именно съдържанието е ценно. Но когато самата форма започне да мисли, че тя е ценна, че съдър-

жанието и формата е тя – там е всичката погрешка. Щом се изсипе съдържанието, формата остава. Хората обръщат внимание, докато съдържанието е вътре.

Тази форма е човешката глава. Вие по някой път загазвате. Вие мислите, че вашето Бог знае какво е. Има един идеал в природата и съобразно с този идеал. Туй разбирам. Кое е съдържанието на главата? В моралната част е динамическата сила, където е съдържанието. Лицето от окото надолу е проекция. Някой път лицето е по-

гъзго. Зависи от дейтелността, от човешкия мозък, зависи от онази интензивна мисъл. Колкото дейтелността е по-голяма, толкова може да бъде по-продълговата. Онези хора, които имат валчести лица, те са

като децата. Те мислят само да премахнат препятствията. Много малки, дребни работи ги занимават – тъй определят физиономистите. Има едно малко изключение. Понеже кръгът на физическото поле се счита за една идеална форма, понеже всичките части на периферията са еднакво отдалечени от центъра, имат еднакво отношение спрямо него. Щом стане отдалечаването, щом стане едно изменение в кръга, кръгът започне да се удължава.

Най-напред човешкото лице е валчесто, после започва да се удължава. Има си причини, защо започва да се удължава. Туй удължаване може да бъде разумно, може да бъде неразумно. Може да се проточи лицето на един човек, да се лази разумността. Разумността всякога се показва с известна удължителност. Там, дето имате удълженост, вие имате един буген ум. Една остра игла. Или там, дето има острота, е работила разумността. У човек, когато неговата брада се заостря, се показва неговата разумност във физическото поле. Ония хора, на които лицето е валчесто, нямат тази острота, не са умни на физическото поле. Те мислят философски да са идеални, но на физическото поле те са недосетливи. В живота трябва да имаш известна досетливост. Вземете един музикант. Той трябва да има една досетливост, хубаво да схваща различието на тоновете. Не всеки схваща тоновете различни. Туй, което е вярно в музиката, е вярно и в човешката мисъл. Трябва да се схваща хубавото, красивото.

Един човек направил една погрешка, не подозира, казва, не може. Защо не може да го убедиш? Една котка, която е тръгнала по рибарина, че нейната постъпка не е добра. Ако питате защо мечи. Тази котка ни най-малко няма да тръгне подир един, който носи камъни, но върви подир онзи, който носи рибата. Върви по него и мечи. Котката защо мечи за рибата? Защото се обичат. Откога излиза тази обич? Рибата – във водата, котката - вкъщи. Отде накъде такава обич, да се оби-

чат? Защо именно котката обича рибата? Кои са причините? Казват, че хората трябва да бъдат подобни, за да се обичат. Какво подобие има между рибата и котката?

Има един нов начин за разсъждение. Нещата не така лесно се разрешават. Лесните неща лесно се разрешават, но мъчните неща изискват философи. Често употребяват сравнението и аналогията, но то е метод само за философи и мъдреци. Ако вие не сте мъдреци, може да направите такива смешни аналогии, ако нямате живото знание. Може да кажете, човек трябва да греши, за да стане добър. Какво подразбирате под думите "човек трябва да греши, за да стане добър"? Той греши, но какво разбирате под думата "грех"? Имате грех и грешка. Да греши човек и да направи грех, това са две неща съвършено различни. Трябва да греши човек, но той трябва да се учи. Рисува нещо. Няма ли да греши? Дълго време трябва да работи. Този образ на грехката не е прав, има известен дисонанс. Брадата не е направена както трябва. Аз съм го създал това. Устата не са направени насвят. Тъй както са направени, има едно презрение, ни пет пари не дава, каквото и да направят другите. Казва: "За тебе не искам да мисля." Но щом туря някой капан, веднага се изменя. И на слепия ако туря една жена, и той ще прогледа. Всяка жена може да накара мъжа да прогледа. Вие ще вземете подгравка. Но така е.

Онази истина, която кара хората да прогледат, е любовта. Мекият принцип, то е жената. Вие вземате формата. Божественият принцип работи. Казвате, тя е жена, ще представите с рокля, с фуста. То не е жена. Защото може да облечете и мъжа с фуста, да му турите шапка, но вие ще имате изопачена форма на жена. Вие гоидете до този първичния Божествен принцип, който отваря очите. Ако една жена не може да отвори очите на един слепец, тя не е жена. Имате женска форма, имате религиозна форма, имате поетическа фор-

ма, научна форма. Това са празни форми, но ако дойдете до ония форми, които имат съдържание, до ония Божествени принципи – те са живи, те имат съдържание.

Та някой казва: "Аз не искам да бъда жена." Жена не искаш да бъдеш и мъж не искаш да бъдеш. Най-първо трябва да станеш мъж, после да станеш жена. Много по-мъчно е да станеш жена. Мъж да станеш, е по-лесно. Жена да станеш, е мъчна работа, голяма философия се изисква. Вие ще разберете и ще схванете криво. Какво разбирате под мъж? Мъжът разбира човек, който мисли да създаде форма, за да се яви човешкото сърце, което ще даде съдържание. Трябва да съществува един отличен ум, който да създаде съответстваща форма, за да може тази форма да бъде израз на онова вътрешно съдържание, на ония възвишени велики чувства. Тогава двата принципа – човешките мисли и човешките чувства, ще се проявят. Тогава външният човек и съдържанието имат смисъл.

Може да рисуваш, но в какво седи живото изкуство? Да рисуваш нещо. Онзи, който не е учен, трябва да му гадеш цялото лице. На учения човек ако гадеш част от лицето, ще създаде цялото лице. На учения човек ако гадеш само устата, от устата той ще възстанови цялото лице. Има известна пропорция между устата и носа и челото. Когато нормално са развити, имат съотношение. Ако не може да се образува от устата носът, челото, значи има известна дисхармония. Ако носът и устата имат отклонение, това показва в миналото отклонението, което съществува. Но има идеални образи.

Какъв трябва да бъде образът на всеки един от вас? Всеки от вас се стреми към реализиране на тази велика Божествена форма. Дотогава ще се развива, докато реализирате тази идеална форма в ума си. Всеки иска да бъде нещо велико. Представи си, че имаш формата, но не може да го направиш. Казва, нарисуйвай формата. Аз искам да бъда красив. Нарисувай. Като какво

красив искаш да бъдеш? Имаш идея за красотата и за хубостта, но не може да я нарисуваш. Някой от вас, който казва, че много знае, я нарисувайте красотата.

Казвате, че имате откровение, че с ангелите сте говорили, гениални философи ви четат лекции. Като знаете толкоз други работи, толкоз малко гениалната форма ще я нарисувате. Вие казвате, че Господ ви говори. Съгласен съм, но Господ говори и на мравята, и на буболечицата, на рибите, на хората. Ако Господ ти говори като на една буболечица, ти имаш знанието на буболечицата. Зависи как ти говори. Ако ти говори като на мравята, ти имаш знанието на мравята. Ако Господ ти говори като на рибата, ти имаш знанието на една риба. Ако Господ ти говори като на едно дърво, ти имаш знанието на едно дърво. Ако ти говори като на един разумен човек, ти имаш знанието на един разумен човек. Има степени как ти говори Бог.

Срещам едного, казва: "Имам откровение." Казвам, в какво седи твоеото откровение? Нали някои от вас имате откровение? В какво седи откровението? Имате откровение, но какъв е принципът, който работи? Среща един Господ Гал и казва: "Имам откровение." Какво откровение? Като търсил причините, кое е онова чувство, което застава петлите да се бият, търсил кой е по-смел и на какво се дължи неговата смелост, де седи неговото юначество. Този, който имал това откровение, казва на Гал, че на едн-кое си място на главата на петела е развито. В смелите петли една част на главата е развита повече. Гал взима неговото откровение и го туря във френологията. Той имал едно откровение, защо петлите са смели.

Казвам, ония хора, които имат откровение, де е онова място на главата, отдето иде откровението? Защото, ако не намериш туй място в главата, никакво откровение не може да имаш. За да имаш едно откровение, трябва да имаш един орган развит в главата. Нямах ли такъв орган, всичко туй, което представяш,

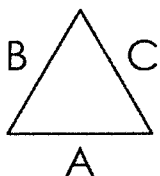
не е съществено. Но за да има един човек откровение в живота, той трябва да има друго разбиране за широтата на живота. Сега всички вие вярвате в Бога. Онзи, който има откровение, непременно трябва да има дълготърпение. Къде е вашето дълготърпение?

Забележете вие, които имате навик да разнасяте непроверени работи. Хубаво е човек да е вестникар, отлична работа. Приятно е. Дойде някой, каже нещо – един навик е да изнасяш непроверени работи. Дойде някой човек, каже: "Слушай, имаш един лотариен билет, печелиш 200 хиляди лева." Човек направи баница, едно угощение. След два дена се оказва, че този човек нищо не е спечелил. Казва, отиде баницата напразно. Провери веднъж, два, че като срещнеш човека, кажи, че е спечелил.

Онези, които изучават човешкия характер, те по някой път имат същата слабост. Казват, че туй имат, онова имат, изкарат, че човек е гениален. Някои казват за някого, че е гениален, но нищо не излиза. Криво разбрал гениалния човек той.

Преди повече от двадесет години дойде един учител при мене, казва: "Мислиш ли, че аз съм гениален по музика. Аз съм учител, отивам по музика да свърша." Казвам му: "Искаш ли да ти кажа истината?" По музиката нямаш никаква гениалност. Ти може да търкаш цигулката в някоя кръчма, да свириш. Ти си много гениален да носиш вода, да бъдеш търговец, отколкото да бъдеш музикант." "Откъде го заключаваш?" Казвам: "Отде влезе туй вдъхновение в тебе?" Казва: "Преди четири години чух един музикант." "Преди четири години е нищо, но ти трябва да си роден. Не става само ако преди четири години имаш този подтик." След години го виждам във Варна. Хванал една кола, турил едно буре, ходи и носи вода, вода раздаваше и имаше доста мющерии.

Казвам, мнозина от вас не трябва да си губите времето по глупави работи. На музиканта челото не може да бъде триъгълно.

Ако на един човек челото е триъгълно, никакво ясновидство не може да има. Триъгълникът е геометрическа форма. То е основа на живота. Триъгълникът, той е символ. Триъгълника трябва да знаеш как да го превърнеш. Ако В представя ума, С представя сърцето и ако другата страна представя човешкото тяло, има съответствие.

Следователно, ако умът работи, ще произведе известни форми. Ако сърцето работи, ще произведе известни форми. Тялото ще произведе други линии. Но вие трябва да преведете правата линия в триъгълника в линии на ума. Какви са линиите на ума? Всички трябва да имате едно наблюдение, да проучвате ония хора, които са високоинтелигентни. Не строгата мисъл, логически, аз не говоря за логиката. Логиката е един метод, но ония хора, които имат буден естествен ум, прозорлив ум, схващат веднага как е построено човешкото лице.

След това наблюдавайте ония хора, на които чувства са развити, не обикновени настроения, но чувства, които в тях се проявяват, какви стават. После дойдете до човешката воля. Цялото тяло как е построено показва волята. Разумният човек се показва в цяло тяло. Отношенията на неговите ръце, отношенията на неговата глава, на гърдите, отношенията на стомаха, после отношенията на пръстите. Като вземете целокупния човек в неговото стоене, строеж, показва степента на неговото последно развитие, доде е достигнал. Там, додето сте достигнали в развитието, такава е формата. Вземете кой да е художник. Той е направил една скица, но тази скица не е картина. Художникът, след като нахвърли основните черти, като направи скицата, туря сенките, поставя очите, носа, работи върху устата, след туй работи върху всяка ли-

ния. И човек, за да изпъкне умът, дълго време трябва да работи върху силите на ума, за да може да се прояви. Човек ще работи дълго време, докато почувства, че има един ум, на който всякога може да разчита.

Казвам, не трябва да имаме една религия, която да ни спъне. Ако вървенето в Бога може да спъне нашия ум и нашето сърце или нашето тяло, туй вярване не е право. Ако вървенето в Бога възбуди един страх у тебе, туй вярване не ти трябва. Вярване е туй, което няма да те спъне, което ще даде подтик на твоя ум да се развива. Вярване, което ще даде подтик на твоето сърце. Не да се спънеш, но да знаеш какво да правиш. Най-после ще дадеш широчина на сърцето и развиване на тялото. Не да имаш едно хилаво тяло, но да имаш един здрав организъм. Това е вяра. Да вярваш в Бога на свободата на твоята мисъл. Да вярваш в Бога на свободата на твоите чувства. И да вярваш в Бога на свободата на твоите действия. Но свободен е онзи човек, който знае, който има вяра. Ако при сегашното разбиране ние при всяка постъпка се коригираме, ние казваме, еди-кой си не постъпва право.

Сега аз бих ви запитал. Кажете ми вие какво виждате. Някой път изваждам и давам един лев на един беден човек. Казвате, много скържавам човек. Кажете ми сега каква е идеята за доброто. Колко пари трябва да дам на един беден човек? Каква е вашата норма? Представете си, че аз дойда един ден при вас да попрася. Колко ще ми дадете? *(Всичко.)* Не говорите истината. Туй ваше положение мяза на онзи циганин, който минавал една дълбока вода и молил се и казва: "Като изляза из водата, свети Никола, ще ти запаля свещ, колкото боя си." Като излязъл из водата, казва: "Свети Никола, ти нямаш нужда от свещ. Ти нали знаеш, че аз съм сиромаш човек."

Преведете сега. Къде е погрешката? Защо трябва да иска да запали една свещ, колкото боя си, на свети Никола. Преведете. Трябва да се преведе. Ако вие не

може да направите един превод. Той може да се посмее, че излъгал свети Никола. Той искал да каже: свети Никола, ако ми помогнеш, аз ще ти служа на тебе и с ума си, и със сърцето си. Ти ме избави. По-добре е да служа на тебе, отколкото да умра.

Човек се намира в една дилема. За предпочитане е да служиш на свети Никола, отколкото да идеш и да се удавиш. По-добре е да бъдеш слуга на свети Никола, отколкото да бъдеш роб на смъртта. Но след като минал реката, казва: "Свети Никола, нямаш работа с мене. Остави ме да бъда свободен. Ти си добър и умен човек. Нека бъда аз свободен като тебе, да не бъда слуга." Тогава аз правя превод. Той казва: "Излъгах." Той освен че не е излъгал свети Никола, но той ще го тури в по-голямо затруднение.

Всеки един от вас прави обръщане. Вие в своето положение всеки ден имате една непоследователност. Ти се намиращ в трудно положение, обещаващ, ще направиш това-онова. След като мине трудното, ще забравиш. Питам, защо си обещал и защо забравяш? Вашето обещание извършете го. Толкоз малко обещание може да го направите. Обещаващ да се посветиш на Господа, да идеш в някой манастир, да станеш калугер. Какво показва да станеш калугер? Идеята за калугерство показва един човек, на който външният свят не трябва да му влияе. Калугеринът не трябва да се занимава с ядене и пиене, не трябва да се занимава със слава, не трябва да се занимава с пари. Той трябва да бъде свободен, свободен като щуреца, целия ден да пее и да се моли. Калугеринът и щурецът, това е равносилно. Калугеринът целия ден трябва да свири и да пее като щуреца. Щом не свири и не пее както щуреца, никакъв калугерин не е. Казва, той много сериозен е станал. Той е напуснал калугерството. Сега вие разбирате, като стане калугерин, да се отрече. Този, който се отрича, не е калугерин. Калугеринът всичко има.

Казвам, всичките идеи, които съвременните хора имат, трябва да се преведат. Всеки един от вас трябва да си създаде един общ знаменател. Вие тук се наричате братя и сестри. Една сестра казва: "Този е мой брат." Доколко във вашето сърце е вложено, доколко вярвате, че е брат. Той казва, че е сестра. Но доколко той вярва, че е сестра? Ние казваме брат и сестра, но да го почувстваш, че е брат или сестра. Ние казваме брат, но не се побратимяваме. Казваме сестра, но сестра не става. В мене има едно изкушение да ви кажа един пример. Един пример, ако той принесе полза, има смисъл да се приведе. Какви ще бъдат последствията, ако го приведа? Някои може да се ползват. Пък на някои може да се урони престижът. Ха, да ви го приведа.

Седя си аз горе в стаята, работя. Чувам отвън пеене. Двама души пеят. Един пее сопран, друг пее бас. Аз така чух, музика се правеше. Иде една сестра, казва: "Учителю, двама души се биха." Разправя, разправя. Казвам, щом се бият, каква е причината за този бой? Казват, той онзи брат нямаше право, той така. Казвам, оставете тия работи, причините, защо се бият двамата, трябва да има някакъв повод. Задигнал този младият брат две дървета от градската гора, донесъл ги тук. Другият му дава такт. Бие го за две дървета. Казвам, той по стария педагогически начин му дал един урок, че не трябва да се краде. Защото може да дойде горският стражар и да каже: вие как така вземате тия дървета. Този брат го налага. Той може да употреби друг метод. Да каже: слушай, я вземи тия дървета, занеси ги, отдето си ги взел. Тъй като може да направи една постъпка музикална по всичките правила. Той го учи по стария педагогически начин. Онзи казва: "Нямаш право да ме биеш." Другият казва: "Няма да крадеш." Онзи пита защо го бие.

Защо вие не питате причините? В дадения случай различно може да се постъпи. Този брат, когото са

налагали, той иде, донесъл един голям кръст, заминал някъде и децата играят си с кръста и го счупват. Той им казва: "Аз вас ще ви претрепам." Казвам, и тебе те налагаха. Като те налагаха, протестираше, че братът постъпил несправедливо, а той иска тия деца да ги бие. Счупването на кръста показва, че се отървал от една голяма беля. Той върви и чувам – пак има пееене. Друга една сестра води натупания брат: "Учителю, натупаха го." Каква е причината? Счупването на кръста. След туй иде най-после доброто. Този младият брат казва: "Учителю, едно време мислех, че е много голямо мъчение, че са ме били и че са ми счупили кръста. – Казва: – Хубаво става, че ми дадоха един добър урок." Този брат, гва пъти като е бит, той разбира хубаво. Уравновесява се работата.

Казвам, вие не се заблуждавайте. Един брат идеализира някого. Трябва всяка една постъпка да се преведе, да се направи един вътрешен превод. Защото причината може да бъде или в схващането на твоя ум, или в схващането на твоето сърце, или в твоето тяло. Ако туй, което ще го направя, може да ми донесе нещо хубаво, намясто е постъпката. Ако туй може да донесе нещо добро на сърцето, намясто е постъпката. И ако донесе нещо на тялото, намясто е постъпката. Ако то не допринесе нищо хубаво на ума или на сърцето, или на тялото, постъпката не е права.

Трябва да имаме една мярка. Всякога, когато направите нещо, има един принцип, който застъпва да бъдете справедливи, понеже няма да се мине дълго време и онова, което правите на другите, ще се върне на вас. Една постъпка, която е добра за вас, ако вие учите тази постъпка, трябва да бъде добра и за другите. Ако едно нещо е добро за едного, трябва да бъде добро и за другите. Ако е лоша за едного, трябва да е лоша и за другите. Всяка една постъпка, всяка една мисъл трябва да бъде последователна. Туй е новият живот, с който трябва да си послужи сегашното общество.

Сега казвате, светът е такъв. То са хиляди години, които са минали преди нас и светът се е създал. Този свят с едно духване не може да се поправи. Ако можеше, то невидимият свят би го поправил, но много време трябва да мине, докато се поправи светът. Ония наслоявания на разни ваши мисли, разни ваши желания, които бушуват във вас и се проявяват, те не са ваши лични прояви. То са прояви на вашето минало, на миналото общество и на цялото човечество. Така лесно няма да се справите със себе си. Човек трябва да бъде силен, за да може да се справи. Трябва една сила в тебе, която да се прояви. Ти само трябва да знаеш каква форма да ѝ дадеш. Дотолкоз проявлението на човека е правилно, дотолкоз ще бъде за неговото повдигане.

Казвам, в развиването на волята трябва да дойдете до реализирането. Вие трябва да се стремите към самоусъвършенстване. То е онази красота. Бог, за да ни обича, трябва да има някаква форма, която да привлече вниманието. За какво ще те обича Господ, ако послушание нямаш? За какво ще те обича Господ, ако ум, който да схваща неговите мисли, нямаш? За какво ще те обича Господ, ако нямаш сърце, което да схваща възвишеното и благородното. Ако нямаш тяло, с което да му служиш, за какво ще те обича Господ? Ако ти не си готов заради него да направиш най-голямата жертва, за какво ще те обича?

Бог е едно същество, за което човек трябва да иска да направи всичко заради него. Бог като дойде, той изведнъж иска най-голямото от тебе. Той казва: "Или всичко, или нищо." Не само да кажеш: "Мога." Защото според закона и големите, и малките работи еднаква сила имат, когато може да ги направиш. Сега ще кажете, как така? Представете си един триъгълник, който тежи десет тона. Едно дете не може да го вдигне, но ако е свързан с един лост с пружината на една машина и ако туй дете бутне машината, веднага може да го вдигне. В природата нещата стават лесно, когато зна-

еш къде да буташ. Светът е разумно направен, хората са свързани като скачени съдове. Ако на един човек кажеш една своя мисъл, той на втори, на трети, на четвърти – и така работата се урежда. Нашите работи не се уреждат, понеже не знаеш как да натиснеш. Вследствие на това преживяваме известни мъчнотии.

Казвам, във всяка една школа вложено е вече наука за самоусвършенстване. Човек да усвършенства една своя дарба. Човек например е прозорлив. В какво седи прозорливостта? Да можеш да предвиждаш. Ако си музикант, да си музикант насвят. Ако си художник, да си художник насвят. Ти сам да си доволен. Не да питаш хората: тази картина, която нарисувах, права ли е. После, ако познавате хората, да ги познавате, тъй както трябва. Аз малко хора съм срещал, които познават човека. Малко учени хора съм срещал, които могат да познават човека. Отвън да познаеш човека какво може да стане. Има хора, които познават.

Казват за един човек: този човек десет години ще живее много разпуснат живот, но след десет години веднага ще стане една рязка промяна, ще стане в живота му една такава и такава промяна. Ще стане едно превръщане на неговата енергия. Това важи за закона на наследствеността. Аз виждам, че той има една черта на някой дядо преди четири поколения. Дядо му бил много благочестив, другите не са живели добре, оставили лоши последствия в него. Казвам, след десет години ще изживее всичките лоши последствия на трите поколения, след туй ще стане една промяна. Този дядо от четвъртото поколение, той взима надмощие.

Някъде законът е обратен. Някъде виждаш един човек, десет години живял много добре и другите три поколения оставили лоши склонности – непременно в него ще стане един обрат. Апостол Павел, като знае закона, казва: "Боя се аз, който стоя, да не би да дойде някой мой минал дядо, прадядо да ме катурне и да не би да изгубя аз своята вяра."

Всички трябва да се пазите да не би да обърнете този закон. По някой път вие сами може да обърнете и да изопачите закона. Вие може на един ваш приятел с една ваша немислена дума може да измените целия ход на неговите мисли и чувства. Някой път може с една дума да измените в обратна посока неговото разположение.

В турско време един турчин ходил при един българин, искал да го убие. Хваща го за краката и българинът казва: "Ти баща, ти майка." Не го пуца да върви. Онзи спуснал ножа. Казва: "Ела, синко, какво казваш?" "Моля ти се, не ме убивай." Разумно човек трябва да говори. Този турчин, колкото и жесток да е, като чува да му казва "ти баща, ти майка", като го хваща за краката, оставя го жив. Защо спрямо него е бил снисходителен? Защото знае да говори разумно. Казвам, по някой път и вие ще дойдете до този турчин и трябва да знаете да му говорите. В този лошия човек да можете да събудите нещо хубаво. Ако не знаете да кажете, ще иде главата ви.

Вие сега трябва да работите върху себе си. Има какво да се работи. Сега дойде някой при мене и казва: "Много зле вървят хората." "Отде знаеш, че лошо вървят? Много добре вървят." "Не живеят тъй добре." То не е вярно положение. Ако една кола скърца, не показва, че всичките коли скърцат. Казва, този свят не върви. Като каже някой, че хората не живеят добре, подразбира, че двама, трима или четирима в дадения случай не живеят добре. Но всичките ли хора не живеят добре. Не се самозаблуждавайте. Ако барометърът показва, че времето ще се развали, то ще се развали на десет, петнадесет километра, но по-далече грее слънце. Пред едно малко пространство минава един циклон, но цялото пространство не взима. Противоречието е само от частичен характер.

Когато се случи един малък инцидент, извадете поука. Винаги наблюдавайте и изучавайте. Гледам, сес-

три, братя носят огледала. Аз се радвам. Виж носът какъв е, веждите, очите ясни ли са. После аз съм съгласен да имате по две огледала, да си оглеждате лицето и гърба. Вие, докато сте млади, носите огледало. Като остареете, не се оглеждате. Пак се оглеждайте. Аз бих желал старите сестри да носят по две огледала. На младите едно е достатъчно, на старите – по две. Сега да ви преведа двете огледала.

Едното огледало е човешкият ум, второто огледало е човешкото сърце. На някои ще препоръчам и трето огледало за тялото. Аз превеждам. Умът да бъде едно огледало, сърцето да бъде едно огледало и цялото тяло, като вървиш, да бъде огледало, другите да се оглеждат. Като се оглежда една сестра, аз гледам с кое огледало се оглежда. Казвам, само едно огледало има горката. Онези, които имат едно огледало само за ума, те са още грънчари, правят форми. Второто огледало турят съдържание и третото огледало е цялото тяло. На младите сестри – по едно огледало, на старите – по две, а пък за онези, които са още по-напреднали, – по три огледала.

Тайна молитва

*Четиридесет и шеста лекция
на Общия окултен клас
9 юли 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПРОЯВА, ВРЪЗКА И ПРИЧИНА

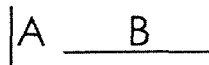
"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

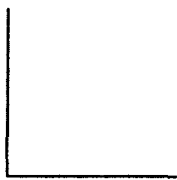
(Чете се темата "Влиянието на водата и въздуха върху живите организми".)

В първата глава от Евангелието от Йоан е казано: "В начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог." В съвременната логическа смисъл "В начало бе Словото" – това е проявата. "Словото бе у Бога" – това е връзката. "Словото бе Бог" – това е причината.

Следователно, когато човек се проявява добре в живота си, Словото действа в него. Когато той пребъдва в Бога, той вече има една връзка, а щом Словото е в него, то е вече причината. Едновременно човек трябва да знае, когато Бог се проявява, има едно положение. Когато Бог образува връзката в него, има друго положение. И когато Бог изявява своята същина, ние имаме третото положение в живота.

Имате този перпендикуляр **A**, имате тази хоризонтална. От чисто геометрическо гледище перпендикулярът има едно отношение към някоя права линия, към хоризонталната линия.

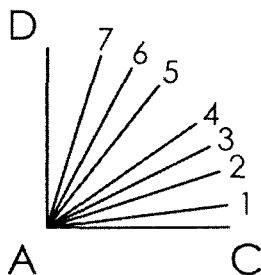
Хоризонталната линия е хоризонтална, когато има отношение към един перпендикуляр. В геометрията това са силови линии, които действат. Но тази права линия има и друго приложение.

Там, дето условията на един органически живот са стеснителни, когато едно растение няма

условия, то става високо. Този живот се стреми към нещо и не може да го придобие. Показва, че няма условия долу в материалния свят, затова животът му се стреми към слънцето, към Бога, за да придобие ония енергии, които липсват. Онзи живот, който има богати, изобилни условия, той ще прояви по-голяма широчина. Тази хоризонтална линия се увеличава. Значи, когато хоризонталната линия в един живот се увеличава, показва, че материалните условия са добри. Когато вертикалната линия се увеличава, духовните условия се увеличават. Тогава, ако съпоставим перпендикуляра към хоризонталната линия, имаме един прав ъгъл, който има 90 градуса. Какво заключение ще извадите? Вие, ако разбирате този ъгъл в живата природа, може да го разберете, когато изучавате животните. Запример, когато хвъркат птиците, ако поставите ръцете настрани, имаш две прави. Ако си простреш ръцете така, имаш една отворена врата, през която може свободно да минаваш, условията са благоприятни. Но да допуснем, че тази линия започва да се стеснява.

Представете си, че този ъгъл представя изгряващо слънце. Значи, ако 1 е първият лъч, 2 – вторият, 3 – третият, и т.н., тогава какво заключение може да извадите? Имате една зона, в която може да дой-

деш. Туй, което не може да схванеш с първия лъч, ще схванеш с втория, с третия, с четвъртия. Това са възможности вътре в природата, постижения. Който разбира закона. Щом се проектира прав ъгъл, давам ти една задача, пиша ти едно писмо, давам ти първия ъгъл да разрешиш. Ще разрешиш, ще преведеш, ще направиш един превод на този символ. Значи използвам на правия ъгъл всичките възможности. Ако не ги използваш, ще имаш обратни резултати, ще дойдат всичките неприятности в живота. От низходяща степен ще започнеш. Колкото да били благоприятни, в обратна посока ще дойдат твоите нещастия.

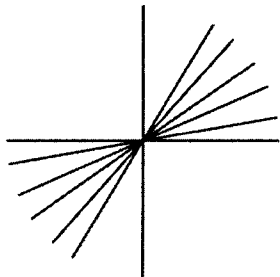
Следователно трябва да знаете, закон има. Всякога, когато човек изпусне благоприятните условия в живота си, има неблагоприятни. И тъй, когато казвам използвайте живота, подразбирам – използвайте онова, което Бог ви е дал. Защото, ако не го използвате, ще дойде обратна реакция. Защо е така, никой не е дал отговор. Всеки, който в живата природа не използва благоприятните условия, иде обратна реакция, която създава сегашното нещастие. Та всеки един човек има опасност да изгуби благоприятните условия. Или аз съм ви давал онзи пример.

Осъдили едного на смъртно наказание, но само с едно условие щели да му спасят живота – ако той може да пренесе едно гърне, пълно с мляко, през целия град, без да изскочи нито една канка. Представете си, че турите едно гърне на главата и го носите, без да падне една канка. След като обиколил града с гърнето на гла-

вата – той бил учен човек, попитали го: "Какво видях?"
"Нищо не видях."

Някои искате да знаете какво е концентриране на съзнанието. Когато имате една свещена идея, вие може да я турите така на главата и така да привлече вниманието ви, че може да посетите града и да не видите никого. Когато човек се занимава с Божествения живот, трябва да изключи всички посторонни влияния. То е Божественото положение.

Казвам, благоприятните условия всякога трябва да се използват. Когато човек не ги използва, изгубва благоприятните условия, чувства нещо под лъжичката, в сърцето недоволство, скръб вътрешна, тъга, едно неразположение. Всичките неразположения – съзнателни и несъзнателни, които се явяват в нас, са все на онзи възвишен свят, който казва: изгубих първия лъч, втория, третия, четвъртия, петия. Най-последния възвишени същества казват: "Какво ще те учим."

Страданията вървят по същия закон. Тия страдания са толкоз, колкото възможности си изгубил. Минава едно страдание, второ, трето. Страданията ще бъдат точно толкоз, колкото благоприятни условия си изгубил. Като дойде последното страдание, пак ще дойде онази възходяща линия.

Казвам, законът на самовъзпитанието не може да го имате, ако нямате онази интензивната любов. Трябва да обичате. Човек трябва да започне не да го обичат. Обичта тя е един резултат. Когато ти вече си свършил нещо, ще те обичат. Но преди ти да си свършил нещо, ти трябва да обичаш. Започни с обичта. Що е любовта? Че мо-

же да кажеш някому една сладка дума. Ти трябва да имаш любов към някоя идея. Ти, след като си приложил тази идея, тогава ще чакаш. Ние имаме право другите да ни обичат само когато сме приложили първия закон. Представете си един човек, неприложил тази идея, пак ще дойде обратна реакция. Ако се възползва, той ще бъде богат. Ако не се възползва, той ще бъде беден. Тогава всичките кредитори ще дойдат, ще го наругаят. Но ако е богат, всичките кредитори, които може да дойдат, ще кажат, ти си благороден човек. Всеки ще говори добре за него.

Казвам, трябва да бъдете внимателни. Казвате, Господ всичко ще направи. Трябва да разбирате дълбокия смисъл. Господ всичко ще направи. Щом той е дал всичките условия, ти трябва да ги използваш. Господ няма да дойде да работи заради тебе. Ти трябва да дойдеш да носиш любовта за Господа. Господ направил земята, ти вземаш тапията, казваш, тази земя е моя. Ти трябва да кажеш, тази земя е направена от Господа. Тя е един капитал, ти трябва да бъдеш честен, да изплащаш всичките задължения.

Казвам, имате тяло, имате сърце, имате и воля. Някой казва, трябва да живеем за Бога. Оставете да живеете за Бога. За себе си трябва да живеете. Питам сега, кой е онзи, който живее за себе си в този смисъл и да е прокопсал? Покажете ми една фирма, която да е работила за себе си и да е оцеляла. Колко фирми има в света, които да са оцелели? Нито една. Всички ония велики хора, на които имената са записани в света, са работили за Божествения свят. Техните имена стоят, които са работили за една свещена идея. Всички техни имена са останали в съзнанието на хората, понеже имената им са записани.

Казва Христос: радвайте се, че вашите имена са записани горе. Не какво мислят хората на земята, но какво мислят съвършените същества, които ръково-

дят съдбините на целия свят. Сега някой път се явява едно малко недоволство. Запример някой път ние правим усилия за добрия живот. Да прави човек усилие за добрия живот, е една празна работа. По-празна работа от това няма. Да искаш да бъдеш добър, то е много трудна работа. Казва: "Искам да бъда добър." И без това ти си добър, но остави доброто в тебе да се прояви. Ние сме лоши по една причина, че не оставяме доброто в нас да се прояви. Там е всичкото зло. Ние сме лоши по това, че не оставяме Бога в нас да се прояви и оттам започва великият грях. Ние не искаме Божественото в нас да се прояви. Вследствие на това произтичат тия противоречия.

Знам, вие имате желание да ядете. Хубава, отлична идея. Но представете си тази храна. Заколят ви кокошка, изядете я. Представете си, че тази кокошка е един агент, който знае много повече, отколкото вие. Вие вземате една чиния, изядете кокошката. Представете си, че тази кокошка започва да рови в стомаха ви. Питам, заслужава ли човек да яде една кокошка, която ще рови в стомаха. Туй в науката наричат мъчносмилаема храна. Ти не възприемай един агент, на който месото е много сухо.

Или казано другояче, никога не вземай една храна, която не е в хармония с тебе. Сега този закон може да приложите. Никога не приемай една мисъл, която не може да хармонизира с тебе. Никога не приемай в сърцето си едно чувство, което не хармонизира на твоето сърце.

Та проявата на първия човек е започнало "в начало бе Словото". Ще започнете с туй, с което Бог е започнал. С разумното. Господ, като създавал света, дълго време е мислил, много е мислил. Той е мислил цяла една вечност. След туй, като намислил добре работата, започнало Словото да действа. После всичките работи Бог ги е свеждал към една велика цел – всичките неща да си хармонизират. Най-после всичко това да бъде за

добро и за славата на Бога, за славата на всички същества, които живеят в неговото царство. Тия три неща имал Бог в своя ум. Когато искаш да гадаеш, ще започнеш по същия начин – дълго време трябва да мислиш. Всеки един от вас трябва да знае в какво вярва, защо живее, кого той обича, защо трябва да го обичат и като те обичат, пак трябва да знаеш защо те обичат. Много пъти човек не знае защо го обичат, не знае и защо той обича. Няма по-голямо нещастие от това, да обичаш, и да не знаеш защо обичаш; да те обичат, и да не знаеш защо те обичат.

Сега вие имате желание Бог да ви обича. Защо? Или вие искате да обичате Бога. Защо? Някои от вас обичат Бога от страх. Не онази свещена любов произтича, от онази хармония, която високо трябва да повдигне човешката душа. Във всички неща ние трябва да се спираме да мислим. Човек, каквото и да върши, трябва да се спре да мисли, за да бъдат неговите мисли в хармония с първичната мисъл на всички същества. Или казано на конкретен език, мислите ви да бъдат в хармония с мислите на Бога. Разбира се, мислите на Бога всякога действат. Когато човек иска да направи нещо, ако внимавате на себе си, всеки един човек има една права представа за онова, което ще направи. Първоначално се дава представата, но щом се противи на тази представа, тя се заличава. Най-първо се представя какво трябва да се направи. Щом ти се усъмниш, тогава туй, което е направено, изчезва, настава тъмнина. Ти го не виждаш вече. Щом се усъмниш, вече затваряш твоите кепенци, ти завърташ твоя кран, ти сам си направиш ново мото. Всякога това мото, което човек пише, всякога тия порядки, които ти създаваш, всякога те носят нещастие. Сегашният наш живот не е нищо друго от ред такива предпоставки, които ние сме поставили на Божественото. Тия предпоставки са поставени от хората.

Това е долната част на челото. Този човек го интересуват само материални работи. Да допуснем, че има сто къщи, сто квартиранти плащат му по десет хиляди лева. Сто къщи по десет хиляди лева колко правят? Един милион. От този милион колко ще влязат в неговия джоб? Ако вие пренесете на гърба си сто килограма жито, пътувате, колко ще изядете на ден? След колко години вашият живот ще се подобри? За да се избавите

от едно голямо нещастие на сто килограма жито, вие всеки ден трябва да пътувате половин километър. Представете си, че вие всеки ден изядете по сто грама жито, колко дни трябва да минат, за да се облекчи вашият товар? Трябват ви хиляда дни един усилен труд. Последния ден вие ще бъдете най-щастлив, когато гърбът се освободи от този големия товар. След хиляда дни вие ще превърнете всичкото жито. Хиляда дни ви трябва да превърнете всичкото това жито в пасивна енергия, в една трезва мисъл. Хиляда дни колко години правят? Три години.

Казвам, когато се даде една идея, тя има определен период. За един ден не се постига, и за два дена не се постига, за хиляда дни, за десет хиляди и десет хиляди години се изискват. Казвам, щом една идея влезе във вашия ум, да знаете след колко дена тази идея ще се реализира. Една майка знае след колко години детето, което се родило, ще иде в училище. След седем години детето отива в училище. В седем години колко дни има? $365 \times 7 = 2555$. Потребни са толкоз дни, за да постъпи в първото отделение. Трябват му 365 дни, за да свърши първото отделение. Във второто отделение пак му трябва 365 дни, за третото му трябва 365 и за четвъртото 365, всичко 1460. Това е едно дете, което завършва образованието си на физическото по-

ле. Сега, за да довърши своето образование, трябва му още седем години в астралния свят или в духовния свят, шест години да свърши гимназия, значи той свършил прогимназия и гимназия в астралния свят и още седем години, за да свърши университет. За бъдеще по седем години ще свършват.

Мъдреците готам са дошли. На колко години ще бъде? 3х7 прави 21. За 28 години той минава през физическия, астралния и умствения свят. В последните фази на живота той се учи в по-високите полета. Всяка една възраст съответства. Ако не разбирате живота – младите мислят за едно, старите мислят за друго. Не че има разногласие. Но старите, които са минали през този курс, са забравили. Мнозина от вас сте забравили какво сте учили. Сега повтарят, повтарят, докато ти започнеш да си спомняш нещо. Много пъти в туй повторение се изгубва знанието. Дълго време трябва да убеждаваш някого, че той живял в миналото, да му навеждаш ред доказателства. Запример сега се занимават с Коѝан Доул. Той от онзи свят казва, че е много уморен от пътешествието, да го не питат. Тъй говорят специалистите от Америка.

Сега това са обяснения на закона, който искам да ви наведе. Туй, което може да ви се даде, няма практическо приложение, то е като идея. Да бъдеш висок, е трудна работа. Висока идея, казва. Оставете човека, не го стеснявайте, в идеите защо е станал много висок. Високите работи се пречупват. Ако една тополя расте петдесет-шестдесет метра, някоя буря ще я пречупи. Оставете човека свободен, да направи нещо, не се ровете в неговите работи. Растенията трябва да бъдат оставени така, че да не се преплитат клоните им едно в друго.

Тогаваш човек ще добие едно нормално развитие. Защото любовта увеличава в него неговата топлина. Мъдростта увеличава светлината. Истината завършва. Първо мъдростта да даде височина, любовта ще му

даде широчина, истината закръгля нещата между закона на мъдростта и закона на истината. Ако ти не си достатъчно висок, значи ти по пътя на мъдростта достатъчно не си вървял. Ако нямаш достатъчно широчина, значи условията са били тесни. Ако не си закръглен както трябва, истината в тебе не е работила. Истината прави нещата кръгли, завършва. Тя съединява отношенията между закона на мъдростта и любовта, или развитието на човешките мисли и развитието на човешките чувства. Тази съединителна нишка образува истината.

Ако вие нямате истината, вашите мисли и чувства няма да бъдат свързани. Следователно нищо не може да се постигне. Само когато едно чувство се свърже с една велика мисъл и една велика мисъл се свърже с едно чувство, ще дойде тогава този подтик за завършване.

Истината дава този подтик. Вие може да имате чувства и мисли, но истината е, която дава този подтик. Нашата Земя се движи, но истината е, която тласка Земята и Слънцето към тяхната велика цел. Значи ние, като се родим, и ние сме като Земята. Всеки ден правим известно движение, в мислите и в чувствата правим едно отклонение, както земята. По някой път и Земята иска да кривне от пътя си, но има един закон, който постоянно я направлява. Значи съзнанието на този, който направлява Земята, се отвлеча някъде.

Запример този дух, който направлява Земята, като погледне небето, нему се иска да влезе в по-висока йерархия. Като започне така да мисли, изопачи тия закони, и тогава стават тия неприятности на Земята. Когато той се отвлече от своята идея, тогава стават нещастията на Земята. Той трябва да мисли за своето предназначение. Та в неговата велика мисъл седи нашето нещастие. От невидимия свят му казват, ти за него не мисли. И вие хванете някоя идея,

тогава вие страдате, вашият ум страда, вашето сърце страда, тялото страда. Тогава ви казват: внимавайте! Ти като погледнеш някоя къща, казваш: "Да имам тази къща." Вие за тази къща не мислите. Мислете за онова, което може тебе да те повдигне. Гледай твоят ум да е силен, твоето сърце да е силно и твоята воля да е силна.

В Божествения свят може да се реализират твоите възжеления. Най-първо ти трябва да се учиш да рисуваш, да те оставят свободен. Та има една опасност. Вие седите сега и се критикувате. Отдалечете се. Свобода е необходима. Колкото по-голяма свобода си дадете, толкова по-добре. Не се ровете в корените на другите, не се ровете в постъпките на другите. Не казвайте, така направи или не. Оставете го свободен да се прояви. Да повика другия художник и да каже каква е картината. Той да му каже: виж тук, малко носът, или лицето, или устата, или ръцете, или в позата има нещо, което трябва да се поправи. В природата е така – да му покажеш този образ. Да го оставим свободно той да коригира. Втори път, трети път да му покаже, и той да коригира. И най-после да каже, хубава е картината. Но никога не трябва да отива сам да коригира картината му.

Казвам, лошото сега е, че вие, като видите някого, че е сгрешил, вие хич не питате, но като учители се поставяте. Нали учителят, като дойде, как рисува. Учителят надраска, надраска. Не вземайте мястото на учители, не давайте мнението си, оставете вашият другар сам да коригира погрешката си. И вас да оставят по същия начин. Вие, като коригирате, казвате само мнението си.

На първо място се изисква абсолютна свобода. Съвсем да бъдете свободни. Ако във вас няма свобода, мислите на другите хора и чувствата на другите хора няма да може да ги изгържите. Вие всякога ще се намирате в противоречие. В новите ученици има една опас-

ност. Казвам, нямам време. Аз съм дошъл от едн-къде си. Ти може да си дошъл от оня свят, ти може да си дошъл от края на вселената, време нямам сега. Ти си дошъл, но време нямам. Не може да се създаде за тебе ново време. За онова, което ти искаш, чакай. То си има свое време. Ако ти ме заставиш аз да го направя, ще имате вече едно недоносче. Казвате: "Учителю, ама ти трябва да направиш това, трябва да кажеш това, трябва да дадеш това." Казвам, не му е времето. Когато дойде времето.

Сега се обръщам към онези от вас, на които съзнанието е будно. Защото има някои, които другояче схващат. Те имат друг темп на тяхната мисъл. Но да ви наведа на онази правата мисъл. Много мъчно е човек да постъпи правилно. Много мъчно е да морализираш една котка, когато човек носи една въдица с риба, да кажеш на котката: "Няма да ходиш подир рибата." Ти може да ѝ проповядваш, колкото искаш, но котката върви, и не само една, но две, и три. Рибарят казва: "Не го нося заради вас." Казва: "И на мене се пада."

Да ви приведа един пример. Казвате, защо тъй благо не се пада на мене. Онзи човек е богат, има къща, аз нямам. Тази риба не е за тебе. Тази къща не е за тебе. Ако ти дадат къща, ти ще се спънеш в своята еволюция. Преди всичко ти, за да станеш учен човек, трябва да се лишиш от къщата. Защо? Защото, докато ти имаш къща, ти няма да учиш. Ако имаш жена, ти няма да учиш, ти трябва да бъдеш слуга на жена си. Ако ти имаш дъщеря, ти ще бъдеш слуга на дъщеря си. Ти се учиш, докато нямаш жена, докато нямаш дъщеря. Казва: "Чакай да се ожения, че тогава ще уча." Ти нищо няма да учиш. Ти няма да можеш да се молиш. Като речеш да се молиш, ще дойде жена ти, ще каже: "Няма време за молитва. Когато останеш празен, тогава се моли. Мързелан си." Някои се оплакват, казват: "Самотен съм в света." Мнозина дойдат, казват: "Самотен съм." Самотните хора са свободни. Самотен съм.

Какво искаш? Гем? Аз говоря за вътрешния живот. Животът, както се изразява, има вътрешна свобода. Ако ние познаваме вътрешната свобода, не искай това, не му е дошло времето.

В първия стих "В начало бе Словото" всяка наша проява трябва да бъде разумна. Всяка наша проява трябва да има една вътрешна връзка, съдържание трябва да има. Чувства трябва да има, защото чувствата образуват връзката. Право движение трябва да има, това е силната мисъл. Не че онова, което вършим, не е хубаво. Хубаво е. Хубаво е човек да бъде женен. Хубаво е човек да има деца. Хубаво е човек да има диплом, но той трябва да е учил, да разбира. Този диплом да съответства на знанието. Хубаво е човек да бъде мъдрец, но той трябва да има силите на този мъдрец. Хубаво е човек да бъде светия, но той трябва да има и неговата светлина. Хубаво е човек да бъде гениален, но той трябва да има гениалността на гениалния. Ако той минава само за гениален като някоя кукла, пък няма никаква гениалност...

Казвам, в новия път трябва да изучавате, свобода се изисква. Не се бъркайте в чужди работи, но се меси в своите работи. Когато те повикат да си дадеш мнението, стой малко настрана. Има един закон. Ако поставиш един предмет близо до окото, нищо не можеш да видиш. Ще го поставиш на такова положение, отдето може да го виждаш. Математическо, геометрическо отношение на нещата има. Ако Божествените идеи и човешките идеи не са поставени намясто, не може да ги разбираш. Ако една постъпка не е на своето място, тя ще остане неразбрана. В този живот ние не разбираме себе си, не разбираме и ближните си, понеже нещата не са поставени намясто. Ти щом се поставиш на едно място, тебе хората ще те обичат. Хората няма да ме обичат, щом не съм поставен, дето трябва. Щом някой се е поставил, дето не трябва, той ще остане винаги неразбран.

Казвам, за поправяне на живота ни трябва вътрешни разбирания. Запример имате стеснителни условия, вие сте сиромаш, нямате пет пари в джоба си. Най-първо един ден ще видиш дали някой може да отганае, че нямате пари. Да опиташ веднъж, два пъти, трети ден да опиташ Божествените сили, без да кажеш, да се намери някой да каже: "Приятелю, аз те познавам. Ти имаш нужда. Заповядай днес у мене на гости." Божественият закон, той ще поработи. Или три дена си гладувал, обикаляш града, срещаш приятеля си, казва: "Заповядай." Той ще те заведе в един ресторант. То е красиво съчетание, което Бог туря вътре в живота.

Та в големите мъчности, когато обикаляме града, за да намерим някой наш приятел, вие ще срещнете някой ваш брат. Ако вие спазвате закона, все ще се намери някоя душа, която да помисли за вас. Вие тогава ще оцените вашия брат. Казваш: "Много се радвам, че ви срещнах днес." Защото ти имаше нужда. В Бог има желание да помогне на всички. Сега трябва да избягвате да се спирате, да преплитате корените на живота, корените на вашата мисъл. Не искай да проникнеш какво мисли някой. Запример, ако аз уда при една машина и мисля какво прави машината. Какво ще прави, като се запали огънят или водата вътре? Или какво има в ума на някой богат човек. Или да кажем, какво мисли мечката или някой вълк.

Да допуснем, че в дадения случай знаете. Какво ще ви ползват всички техни мисли? Пржедвременно ако вие се съединявате с кое да е същество, вие се цапате. Ако мислиш за светията, светия ще станеш. Ако мислиш постоянно за богатия, богат ще станеш. Ако мислиш постоянно за сиромасите, сиромаш ще станеш. Ако мислиш постоянно за болните, болен ще станеш. Ако мислиш постоянно за здравите, здрав ще станеш.

Те са общи положения, които са верни. Туй, за което човек мисли, то се реализира в света. В туй отношение всякога трябва да мислиш за Божествения

живот, който може да ни въздигне. Спри се. В каквото положение да се намираш, измени само хода на своите мисли, измени хода на своите чувства, измени и хода на своите постъпки. Веднага онова малко желание, което имаш, то ще се регулира по един естествен път.

Сега тия правила са ви необходими в живота. На всички казвам, че сте кандидати за светии. Всички сте кандидати за агенти. Всички сте кандидати за мъдреци. Кандидати сте, но ако нямате светлината на светията, не сте светии. Ако нямате мъдростта, не сте мъдреци. Тогава питам, какво ще придобиете? Нищо няма да придобиете. Сега аз ви оставям това само за размишление. Не какво съм казал е важно, но какво ще приложите, е важно. Каквото ще приложите в живота си, то е важно.

Във всичките окултни науки има една опасност. Тя седи в следното. Представете си, че на всички ви давам по десет хиляди английски лири. Казвам, употребете ги, кой за каквото мисли, че е добро. За какво ще ги употребите? Някой от вас, след като вземе английските лири, ще тръгне по света, тук няма да бъде в класа. Някои от вас ще си правят къща, че ще се возят на автомобили, трети се качил на кон, друг се облякъл с хубави грехи. Казва: "Слава Богу, уредих си живота." Някои ще ви намерят в театъра, взели сте ложа, с бинокъл гледате. Някой ще го намерят, че отива на курорт на Карлсбатските бани. Някой ще го намерят, че се оженил вече.

Туй е сега, което става в света. Но в този случай с парите не се постига онази великата цел, за която са дадени. То е безразборно употребление. Според мене, когато човек се ожени, той не трябва да има нито пет пари в джоба си. Когато двама души се оженият, нито момата, нито момъкът трябва да имат пари. Тогава според туй учение той ще бъде маг, тя магица. Първия ден той, като тръгне със своята възлюблена, ще хлопне и ще я угости. Втория ден хлопне пак, тя ще хлопне,

и пак паниците с яденето дойдат. И така, той хлопа, тя хлопа. Там ще намерите силите на живота. Като се съберат двама души, да нямат пет пари в джоба си и да прекарат най-красивия живот пет-шест години, без да кажат една горчива дума. Хайде за една година.

В начало бе Словото. И Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Когато разбираме дълбокия смисъл на тия думи, да ги приложим вътре в живота си. Приложете тия думи в ума си, приложете ги в сърцето си, приложете ги и в своята воля. В тяхното приложение ние ще имаме едно ново разбиране за живота, върху което ще построим живота си. Свободно трябва да се построи животът.

"Само проявената Божия любов, само проявената Божия мъдрост и само проявената Божия истина носят пълния живот."

*Четиридесет и седма лекция
на Общия окултен клас
16 юли 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ИНТУИЦИЯТА – БОЖЕСТВЕННОТО ЧУВСТВО

(Направихме гимнастическите упражнения на поляната при петото езеро. След туй си михме лицето, главата, ръцете, краката, наредени всички един до друг на брега на езерото.

Насяхме всички около един камък над Близнака, на който седеше Учителят. Той прочете 3. глава от Евангелието на Йоана.)

Когато човек върви по пътя и е невнимателен при такива каменисти места и си удари крака, веднага ще почувства болка. Болката в камъните ли е? Болката в човека ли е? Нито е в камъните болката, нито е в човека. Значи един удар не е нищо друго освен една енергия, която не е потребна. Туй, което не е потребно на човека, всякога причинява болка. В какъвто и смисъл да е, каквото туриш на себе си, което е абсолютно не-потребно, то ще ти причини болка. После, че камъните са тъй поставени, не искай да го оглаждаш, пътят да е равен, но той си има място. Ако един човек иска да мине по пътя и да оглади целия път, няколко прераждания няма да му стигнат само да поправи пътя. За оглаждането други сили са необходими.

Човек в сегашния живот има две задачи. Първо, да възприеме соковете на своето сърце и второ, да развие ума си, да разбира пътищата, плановете Божи, законите, чрез които светът е създаден, да се ползвате.

Всичките хора трябва да бъдат силни по мисъл. Най-силната мисъл е проводник на онова благо, което Бог е дал в живота. Сега всеки един човек, който не може да възприеме Божието благо, той е слаб по ум. Не се лъжете. Някой може да мине за много умен човек, но щом не може да се ползва по всичките правила от Божиите блага, той е прост човек. Онзи, който може да се ползва по всичките правила от Божиите блага, той е умен, той е мъдрец. Всеки може да бъде такъв. Туй е целта да се ползваме от Божиите блага. Защото, ако вие вземете една камила и я натоварите със скъпоценни камъни, камилата ще стане ли по-скъпоценна? Скъпоценните камъни са нещо друго от камилата. Камилата ще каже: "Мен ми е по-добре без тези скъпоценни камъни." Тя е по-благодарна да не носи скъпоценни камъни.

Често хората се натоварват като камилата, носят скъпоценни работи, но тия скъпоценни работи не са за вас. Първото нещо в света е ние да се освободим от всичките ненужни работи. И каквото и да е туй, което е непотребно, произвежда болка. Трябва да се освободите. И затуй има в човека едно чувство, наречено човешка интуиция, което Бог е вложил. Няма какво да питаш учените хора, мъдреците кое ти е потребно и кое не. Запример дадат ти лимон. Искаш да знаеш дали е кисел, или не. Ще трябва ли да пратиш да дойдат учени хора да ти докажат дали лимонът е кисел, или не? Ти разрежи лимона, повикай професора – професорът е езикът, той ще ти каже дали лимонът е узрял, или е кисел.

Тъй щото всеки един от вас при сегашните условия трябва да се допита до своята интуиция. Когато сте с хора, може да ги питате, но когато сте сами, трябва да се питате с вашата интуиция. Интуицията е много вярно чувство. Ако човек е верен на нея, много малко може да греши. Тя е основата, която може да подкрепи човешкия ум и човешкото сърце в живота, тя може да ръководи. Тя е капитанът на кораба, който направлява целия човешки живот. Умът и сърцето са

слуги, които прислужват на този капитан. Тя е велико чувство. Ако човек слуша интуицията, той ще бъде добър. Някой път хората не са добри по единствената причина, че те не слушат своята интуиция.

Сега Христос помена в прочетената глава, че човек трябва да се роди. Мнозина, които не разбират този закон, мислят, че е много трудно да се роди човек. Питам, да се роди едно житено зърно, мъчно ли е? Няма никаква мъчнотия. Житеното зърно трябва да се посее в почвата. На всяко добро, което е в тебе, дай му благоприятни условия, то ще се усили, ще даде своя плод. При сегашните условия отрицателните мисли имат повече условия. Вие поставите една мисъл, предпоставите я, казвате: "Аз съм човек неспособен." Преведете тази дума "неспособен". Неспособен си да преминеш през реката, понеже няма мост. Когато има мост, може да преминеш. През дълбоката река не си способен да минеш, когато няма мост. Там, дето не си способен да я минеш с краката си, трябва да бъдеш способен да направиш мост отгоре.

Двама души не може да се обичате. Казвате: "Този човек не го обичам." Защо? Защото нямате мост. Турете един мост, турете две дъски, веднага обичта ще дойде. Да кажем, вие казвате, че мене никой не ме обича, на мене никак хората не обръщат внимание. Ти може да накараш след пет години всичките хора да ти обръщат внимание. Иди засади десет декара земя с най-хубави плодни дървета. Лятно време насади един босман с дини, пъпеш, краставици. Щом като завържат всичките плодове, веднага ставаш почтен човек. На този ще дадеш нещо, на онзи ще дадеш, ти ставаш почтен. Казват: "Благодаря ти, господине." С тебе започват учтиво да се отнасят хората, започваш да заглеждаш приятели.

Сега вие имате някои незасети места. Засейте ги, и след пет години всички ще станете почтени. Всичките хора ще започнат да обръщат внимание на вас.

Сега запример вие искате да развиете чувство на любовта. Един практически метод, за да развиете чувството на любовта. Посади една череша, две череша, ще посаждаш цветя, които са червени. Хубаво е всички неща, които имат червен цвят, да посаждаш, докато чувствате, че има нужда. Няма да се минат една, две, три години. Ще почувствате едно много приятно чувство. Но поставете метода за развиването чувството на любовта. Пък онези от вас, на които чувството е развито, ни най-малко няма защо да посаждате. Може да садите червени дини, които са хубави. Един малък бостан не е лошо да посади човек. Та има една предпоставка.

Вие не трябва да считате вашия живот на миналото като ненужен. Но вашият живот на миналото, той е като един извод, едно встъпление на онзи великия живот. Защото, ако нямате туй встъпление, туй въведение, новият живот ще бъде недостъпен. Не съжалявайте за опитността – каквато и да е, в каквато и да е смисъл – то е добро. Много пъти животът е неразбран. Ние считаме някои неща добри, някои лоши. То е от нашето лично гледище, не от общата анатомия на природата, тя използва всичко. Следователно, ако ти не си способен да направиш нещо, заложи го на чувството на интуицията. Туй, което ти не може да го направиш, заложи го на твоята интуиция, тя ще го свърши.

Сега друго положение. Не се старайте вие да станете светци, че да бъдете благоугодни на Бога. Ако вие очаквате, след като станете чисти и свети, че Господ да ви обича, тя е дълга работа. Не зная колко хиляди години може да минат, тя е много трудна работа. Бог при всичките условия, където и да се намират хората, той ги обича. Той си има едно абсолютно отношение, което не се изменя. Външните отношения към умните хора, към грешните хора са различни, но вътрешните отношения към всички същества са едни и същи. Туй е

едно дълбоко знание, подкрепено има за всички. На грешника казва: "Може от тебе много да стане." "Ама аз съм глупав." "От тебе може да стане учен човек." "Отвън нямам условия." Отвън ще ти се създадат условия. Отвътре имаш, Бог ги е създал. Тия вътрешните условия ще се изразят навън. Ако отвън правиш някоя погрешка, не съжaliaвай. Каквато и погрешка да направиш, не съжaliaвай, извади една поука от нея. Казваш едно правило: днес дадох да се прояви една голяма добродетел в мене. При най-голямата погрешка ще кажеш: дадох възможност да се прояви добродетелта. Затова и Писанието казва, всичко, каквото ви се случи, ще се превърне на добро.

Сега всички имате желание да разберете всичко изведнъж. Да разбереш всичко изведнъж, значи да изядеш всичко изведнъж. Хубавото е, че ще има всеки ден какво да разбираш. Всеки ден си има своя програма за разбиране. Защото дейното изисква една обстановка. Ти не може да разбираш, да имаш живота разбиране, ако нямаш обстановка. За да разбереш живота на ангелите, трябва да дойдеш в съприкосновение с техните умове, с техните сърца. За да разбираш живота на животните, трябва да разбираш техните умове, техните сърца. В живота, ако влезеш в положението им, те не са толкова глупави. Ти ако влезеш в положението на едно животно, на един вол, ако влезеш в неговото положение, то ще дойде, ще каже: "Качи се на гърба." Ще ти позволи, ще те носи, ще ти направи услуга. То ще почувства, че ти имаш нужда от него, ще ти услужи. Но при сегашните условия, понеже ние, като не влизаме в положението му, то бяга, казва: "Аз не съм длъжен да те нося."

Първото нещо. Ще се стараете чрез интуицията да разбирате нещата от неговото гледище. Иначе няма да разберете. Ако разбирате нещата от вашето гледище, ще се критикувате. Той ще направи може би нещо странно, тъй ти се вижда, гледано от негово

гледнище. Ти разгледай от обстановката, която Бог ти е турил. Тази обстановка не може да се измени и твоят ум в даден момент може да разгледа нещата по един начин, в следния момент – по друг начин. Но някой път има криво разбиране. Тия криви разбирания съществуват в хората по единствената причина, че те не уповават на своята Божествена интуиция. Работата, която може да извърши това свещено чувство, те го възлагат на слугите, които не са в състояние да извършат. Затова много наши работи са останали назад.

Мъчиш се да разбереш някоя философска работа, запример какво има на слънцето. С интуицията може да разбереш какво има на слънцето, с нея може да видиш какво има на месечината, може да туриш антена, да образуваш отношения между тебе и него. Без нея ще учиш след хиляди години като обикновен философ, ще говориш само за елементите на слънцето. Сега аз съм срещал мнозина, които казват: "Аз имам съобщение за слънцето." Казвам, дайте ми първия пропуск. Пропуск има. Както виждате, всички родени същества имат едно свойство, по което се отличават – всички дишат. Същество, което не диша, не е органическо. Има едно разширено чувстване, едно разширено възприемане.

Сега понеже сме дошли тук, имате известни условия да станете добри. Ако се препънете на някой камък, върнете се, помилвайте го, преместете го, намерете му мястото, да се не препъват други. Ако нагазите някое мучурливо място, ще го изчистите хубаво. После вземете от пепелта на тия клекове и кажете: искам да бъда толкоз търпелив, колкото сте вие, и да се жертвам толкоз, колкото вие се жертвате. Всеки да си носи пепел. Те да бъдат емблема като живи същества, които са ни дали топлина. Не се занимавайте да кажете: пепел от клекове. Малко пепел ще си вземете, ще я пречистите, ще я пресееете, ще вземете една

малка лъжичка. Някой път да ви дам един цяр, ако се усещате неразположен. Ще вземете на върха на ножа, в една чаша ще турите от тази пепел с вода, ще разбъркате, ще изпие, като се утаи пепелта. Колко пепел са изпили те, докато станат учени хора. Да знаеш как да пиеш пепелта. То е много хубаво средство. Може би тук ще опитаме един цяр.

Нека сега тази лекция да запомните следното. Да бъдем благодарни за всичко, което Бог ни е дал. Вие виждате туй. То е тъй наречено за нас, направили го, тук са строили, работили са, казват, ще дойдат тук. Никой път не са идвали други да правят своето събрание тук. Тия езера за нас Господ ги е направил, тия камъни украсиха, доколкото знаеха, украсиха всичките тия места. А пък туй, което виждате горе, то са онези работници, които работиха. Тия овци, говеда, коне, които дойдоха горе, те казват: "Вие ли бяхте, гето щяхте да дойдете, или други да чакаме." Тия агънца отиват на жетва, те отиват да работят за света. Те са скрити тук, че светът, който ги извади, има да плаща заради тях. Тия агънца, които ще слязат, ще станат жертва, но жертва жива, която ще подобри света.

Та казвам, ние, като минаваме, ние ще направим нещо, първо да се запознаем. Ние затова турихме онази река, разрешихме въпроса. Ние турихме тази чешма с ръцете. Господ гаде, и ние даваме. То е емблема. Господ ни е дал даром, и ние даваме. Турихме ръцете там, да тече. То е разрешение, то е емблема на всичко, което тук е създадено.

Сега бъдете весели и бодри. Ако дойде някоя хрема или си ударите крака, или някоя вечер не може да спите, има много същества, които вечер ще дойдат да ви събудят, да се разговарят с вас, няма да може да спите. Някои ще ви спрат на пътя. Една сестра вече я спряха, удариха я в малкия пръст, казват: "Кажу ни тебе или друга да чакаме."

Сега следната мисъл да остане във вас. Да бъдем благодарни за онава, което Бог ни е дал. Туй място е за вас. Аз ви го подарявам за в бъдеще. Без тапия ще го имате.

Изпейте "Бог е любов".

"Божият дух, възлюбленият на нашите души, ще свърши всичко за нас."

Нашата сила седи в това, че Бог действа в нас. Силата ни е там, няма какво да се спираме. Рекама, в която животът действа, е силна. Рекама, в която животът не действа, не е силна. Всеки човек, чрез който Бог работи, е мощен. Щом престане той да действа, реката пресъхва сама по себе си. Не мислете, че силата е в реката. Бог е, който действа в нашето съзнание.

Разликата е, че ние съзнаваме, че Бог действа, светът не съзнава. Ние ходим във виделина, а светът няма още тази виделина. Сега ще се пазите от реакции. Много пъти вашите миялници, гето миете съдовете, се подпушват и вместо да излиза навън нечистотията, връща се навътре.

Отпушвайте каналите, нечистотията да излиза навън. Обратен процес има. Някой път канализацията за онази чистата вода, която иде отвън, е запушена и тя не иде. Не запушвайте канала, през който доброто влиза. Дръжте канала отворен, доброто да гоиде, а злото да излезе – и животът ще се уреди.

Да вървим сега.

*Четиридесет и осма лекция
на Общия окултен клас
23 юли 1930 г., сряда, 9 часа
Рила, над езерото Близнака*

СКРИШНАТА СТАИЧКА

Ще прочета част от шестата глава на Матей.
(Учителят чете 1., 2., 3., 4. стих.)

Дясната ръка е ръка на разумното човешко и на Божественото сърце. Лявата ръка е ръка на човешкия ум. Казва там, когато Божественото сърце прави в тебе нещо, човешкият ум да не знае. Щом той познае, ще те спъне. Дясната ръка се управлява от разумното Божествено сърце. Когато дясната ръка дава – ръката, то е разумното в човека. И Отец твой ще ти въздаде наяве, понеже туй иде от него, наяве ще въздаде.

(Чете 5. стих.)

Значи молитвата не е за хората. За Бога се моли, това е благоугодно да се молиш, да възприемеш благо, от което ти се нуждаеш. Молитвата е един метод или едно средство, чрез което Божественото благо може да дойде.

(Чете 6. стих.)

Врата тук се разбира врата на любовта, затвори тази врата.

(Чете 7., 8., 9. стих.)

Значи така ще се молите: "Отче наш, който си на небесата и мене в душата, - защото душата иде от небето – да се свети името ти, да дойде царството ти, да бъде волята твоя, както на небето, така и на земята, така и в моята душа." "Хлябът наш насъщний гай ни го нам днес" подразбира хляба не само физически, но онова, от което човешкият ум и човешкото сърце

имат нужда постоянно. Насъщният хляб като иде, иде и физическото с него. "И прости ни дълговете, както ние прощаваме на нашите длъжници; и не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго, защото е твое царството, и силата, и славата вовеки. Амин."

Изкушенията всякога идат, когато човек не изпълни волята Божия. След всяко непослушание иде изкушение. Всичките изкушения се зараждат, когато не изпълняваме волята Божия. Щом ни се даде някое нареждане и ние не го изпълним, ще дойде друго изкушение. Да кажем, Господ ще каже на някой сиромаш човек да му помогне. Ти се скъпиш, кажеш "не". Щом дойде някой крадец, ще ти открадне десет пъти повече, отколкото щеше да дадеш. Ще дойде страдание. Всички тия фалименти стават по същия закон. Отишъл при някой търговец някой беден човек и може би този търговец от петдесет години този изпъдил, че криза има, онзи изпъдил, но дойде изведнъж, всичко му вземат, както американските милиардери в един ден станаха просици. След туй правят банкет на просящите.

Затуй, когато ви се даде една Божествена заповед, изпълнете я. Защото, щом не изпълните, пак ще се изпълни по всичките правила, както ти не знаеш. Ако го изпълниш, както на тебе се заповядва, тогава ще ти бъде много приятно. Защото едно правило има. На един човек може да му дадеш за себе си. Колко да му дам? Толкоз, колкото за себе си. Казва: "Да възлюбим ближния, както себе си." Някой пита: "Колко да му дам?" Колкото на тебе определят, толкова и на него. Отивам да си купя грехи. Определям две хиляди лева, толкоз си позволявам, приятно ми е. Господ казва: на този бедния човек купи грехи. Какви грехи? Точно такива като твоите. Колкото си позволи за тебе, толкова и за него. Не туряй нито един лев по-горе, нито по-долу. Купи ги, както за себе си, когато Господ ти каже. Много пъти ще дойде някой да проси, който е много по-богат от тебе. На богат просяк нищо не давай.

Най-първо ще се научиш на този, комуто ще да-
деш, да е действително беден човек. Ако има повече от
тебе, ни пара не давай. Защото пита: "На кого да дам?"
На който няма. Казва: "Всичко ли да му дам?" Полови-
ната, което имаш за себе си. Случайно ако имаш за себе
си приготвено за два дения, дай един дял. Да кажем, имаш
за днешния ден. Каквото си приготвил за утрешния
ден, дай на този бедния. Това е Божественият закон.
Който иска, да изпълни в неговата простота и пълно-
та. "Защото, ако простите вие прегрешенията на че-
ловеците, ще прости и вам Отец ваш небесни."

Сега, видете онова, което е непонятно, казва:
"Как да простя на моя враг?" Има някой човек, когото
не обичате. Туй е право. Но този, когото не обичате,
неговият ангел ви обича. Заради любовта на този, кой-
то ви обича, направете добро на този, когото не оби-
чате. Направи добро на този, когото не обичаш на
земята, заради онзи, който го води и него обича, и
тебе обича. Направи му добро, колкото той прави на
тебе. Той няма да остави да ти не отплати. Тогава
има смисъл. Заради любовта той ще ти отблагодари.
Затуй казва: "Простете." Затуй ще простиш. За да
прощава човек, трябва да има разположението на Бо-
жествения дух.

(Чете 15. стих.)

Значи, ако за тях не прощавате, ще се спънете.

(Чете 16., 17., 18. стих.)

Сега да ви обясня защо човек трябва да пости.
Хубаво, когато тебе те вика, да кажем, някой княз на
угощение, нали трябва да бъдеш гладен, нали трябва да
постиш, за да се нахраниш. Значи същият закон – кога-
то отиваме при Бога. Господ искаме да ни угости. Неп-
ременно трябва да постим, да сме гладни. Ако идеш
сит, никакъв гост няма да си. На земята – същият
закон. Когато те вика някой княз на угощение, гладен
ще идеш. Щом като идеш, от хубавите гозби ще се
наситиш. Същият закон е и за небето. Ние трябва да

сме постили, да сме гладни, от онази храна, която са ни приготвили в небето, да може да ядем.

(Чете 19. и 20. стих.)

Значи законът е да внасяме богатство там, дето не се губи.

(Чете 21. стих.)

Трябва да събираме съкровища в небето, защото, щом внесем пари в банката, ние постоянно мислим заради нея. Щом дагеш пари на един човек, ти постоянно мислиш заради него. Същия закон дава и Христос. Внеси съкровищата си в небето, понеже ще мислиш за него. Щом нямаш нищо внесено, не може да мислиш. Всички, които нямат нищо внесено в небето, не може да мислят. По някой път небето ги застава да мислят. Не мислиш за небето. Да кажем, женена си, мъжа много го обичаш, задигнат го, турят го в Божествената банка. Ти започваш да мислиш за него.

За този закон Муди казва: "Аз най-първо не разбрах какво е небето. Най-първо мислих – Бог и ангелите. Бога и ангелите никога не бях виждал. Имах баща – замина. Започвах да мисля – Бог, ангелите и баща ми. Умря майка ми. Започнах да мисля – Бог, ангелите, баща ми и майка ми. После започнах да нареждам братята ми, сестрите ми, приятелите ми. Толкоз много, че онези, които бяха в небето, бяха повече, отколкото приятелите на земята. Небето, вече ми е приятно да мисля заради него."

(Чете 22. стих.)

В този случай окото тук се подразбира човешкото съзнание, което разбира. "Ако ли бъде окото лукаво, всичкото ти тяло тъмно ще бъде."

(Чете до 33. стих.)

Аз ще се спра върху 6. стих. "Ти, кога се молиш, влез в скришната си стаичка и като затвориш вратата, помоли се Отиц твоему, който е в тайно; и Отец ти, който види в тайно, ще ти въздаде наяве." Тайното, свещеното място, което наричат, то е мястото

на истината вътре. Една област има, в която, ако човек не иде, молитвата не може да бъде послушана. Писанието казва: "Истината ще ви направи свободни." Когато човек се моли, трябва да има, каквото е нужно. Сега по кой начин човек може да се моли – съзнателно или несъзнателно? Ако кажете: без молитва не може ли, не може. Ако не се молиш на Бога, на човеците ще се молиш много повече. На Бога може да се молиш три пъти на ден. Сутрин може да се молиш, на обяд и вечер може да благодариш. Ако на Бога не се молиш, на хората тридесет пъти ще се молиш. Пак ще питаш дали ще ти дадат и едва малко ще ти дадат.

Законът на молитвата е закон на една вътрешна необходимост. Той да се възстанови. Не да бъде един закон механически наложен, но той в нас да е. Както човешката мисъл да бъде, както човешкото чувство или както дишането, или както яденето, или както знанието. Молитвата е една вътрешна необходимост.

Казвам, най-напред ще се молиш в себе си на твоето скришно място. Някои от вас може да са намерили това скришно място. Казва, в тайно влезе. То е вътрешно състояние. Има такива места, които съответстват някой път на някои хора. На някои е през деня, по обяд, на някои съвпада с изгряването на слънцето, на някои със залязването на слънцето, на някои съвпада посред нощ. Разни са времената на различните хора, в които може да се молят. То е според степенята на развитието на всяка душа. Разно съответства на физическото поле. Всичките хора не могат да се молят в един и същ момент на земята. Те не са разположени едновременно да се молят.

Следователно, тъй както казва, ти ще влезеш в скришната стаичка, когато и да е. Ще каже някой, може да е посред нощ. Ако времето е посред нощ, посред нощ се моли. Ако е по обяд – по обяд. Ако е сутрин – сутрин. През който час и да е през деня, когато дойде това настроение, туй вдъхновение, влез в скришната

стаичка. Тогава всичките твои възжеления, които имаш, може да се реализират.

Много от несполуките на несретите в живота се дължат, че ние не се подчиняваме на този закон. Ако не сееш навреме, не може да имаш плод. Ако не идеш навреме в гимназията да се учиш или в университета, има програма, ако се учиш навреме, ако не слушаш лекциите на професора, не може да те обича. Навсякъде има ред и порядък. Същият закон е и в небето, няма изключение. Сега на земята учителите могат да бъдат безпристрастни. Онези учители в небето в тях лицеприятие няма, пристрастие няма, те са крайно справедливи и при това са много благосклонни.

Сега, ако река да ви попитам вие каква опитност имате от молитвата, някои ще кажат: "Аз се молах и еди-какво ми се даде." Когато някой каже, че като се помолил, Господ го послушал, казвам, някой пускал хиляда лева от някого – дал му. Но я му пускай десет хиляди лева, дали ще даде. Най-първо, като влизате да се молите, има един закон. Да знаеш какво искаш от Бога. Запример, ако аз ви кажа пускай нещо от Господа, какво ще пускаш? Мнозина от вас ще пускам туй, което не ви трябва. Вие ще кажете Господ да ни даде повече знание. Че на вас повече знание не ви трябва. Някой ще каже: да станем по-добри. Че на вас хич не ви трябва да станете по-добри. Какво ще поискате сега?

В дадения случай най-разумното е да се научим да вършим волята Божия. Няма по-хубаво нещо от туй, да вършим волята Божия. Ние, като вършим волята Божия, всичко ще имаме. Защото ще имаме врата. Ще имаме всичко, защото то е един метод. Правилният метод, то е отворената врата. Та в Писанието казва: да бъде волята Божия. То е единственият път, по който ние може да минем. Защото в този път умът на Бога, духът на Бога е насочен там. Там, дето Божият дух работи, ти като работиш, всичко ще бъде. Ако работиш, дето Божият дух не работи, нищо не може да направиш.

Казвам сега, всички желаете в себе си да опитате да вършите волята Божия. Не се обезсърчавайте в малките работи. Като извършите волята Божия, ще имате едно състояние, подобно на следния пример. Три примера ще ви приведа.

Представете си един, който има да плаща сто хиляди лева. Казват му, ако едн-кога не ги плати, ще го затворят. Решението разгледат от невидимия свят, дойдат стоте хиляди лева. Тебе като че ти падне един товар от гърба ти, казваш: "Слава Богу, отървах се от този затвор." Другото положение. Една мома обича един момък. Той отишъл в странство и цяла година не е писал. Тежко ѝ е на сърцето, тя мисли. Таман дошла до отчаяние, дойде едно писмо, много хубаво написано. Като го прочете, стане ѝ приятно. Третото положение. Майка, която родила едно дете, то умряло. Тя си бие главата, къса си космите. Дойде един човек, положи ръката на това дете, стане детето. Онази майка забравя скубането на космите, стане ѝ приятно.

Казвам, когато човек се моли, трябва да изпита положението на онзи, който изплатил дълга си, на онази мома, която получила любовно писмо и на тази майка, която получила живота на детето си. Така трябва да бъде. Разбирате ли ясно? Тъй трябва да бъде една молитва, на която Господ е отговорил. Като се молиш, ще почувстваш приятно.

Сега тия три примера, ще ви остава да мислите върху тях. В тях е турена беседата. Посейте ги в себе си да растат. За цяла една година ще дадат достатъчно изобилен плод. Казвате, как да се молим? Като онзи, който има да дава сто хиляди лева. Как да се молим? Като онази мома, която цяла година не е получила писмо от възлюбления си. Или като майката, която изгубила детето си. Вторият процес. Какво ще почувствате? Да почувствате радостта на онзи, който изплатил сто хиляди лева. Да почувствате радостта на онази мома, която получила хубавото писмо. Да

почувствате радостта на онази майка, която получила живота на детето си.

Сега изпейте една песен. "Бог е любов".

Сега аз често употребявам "младата мома" и "младият момък". Да ви обясня какво подразбирам под думата "младата мома" и "младият момък". Под "мома" аз винаги разбирам човешката душа. В моя ум под думата "млад момък" в странство седи Божественият дух. Когато някой път говоря за моми, вие разбирате обикновените моми. Може да разбирате и тях, но в моя ум тази е мисълта.

Под "мома" винаги трябва да разбираме душата. Затуй често употребявам думата "мома". Казвате: "Учителят все за моми и за момци говори, не знаем какво ни е нарочил." Пък то е тъй. Душата е, за която всякога може да се говори, пък момите представляват символи. Момците, и те представляват символи. Да не ви се вижда чудно. Щом като говоря, ще превеждате. Това ще разбирате под думите "младият момък" и "младата мома". Пък за майката и умрялото дете, вие ще го намерите, него няма да ви обясня. Един пример ви стига. Като знаете какво значи младата мома, ще тълкувате и другото. Така тълкувате: душата ще получи любезно писмо, написано много добре.

*Четиридесет и девета лекция
на Обиция окултен клас
30 юли 1930 г., сряда, 9 часа
Рила, над езерото Близнака*

ПРАВАТА НА ДУШАТА И НА ДУХА

Молитва над лагера

Ще ви дам едно упражнение. Сутринта ще прочетете пета глава от Матей, към обяд – шеста глава от Лука, подир обяд – седма глава от Йоана. Всеки един от вас ще прочете четвърта беседа от "Козативните сили".

Сега ще ви приведа един малък пример. И с него ще свърша. Когато една домакиня замесва брашно – да кажем, дадат ѝ десет килограма брашно – най-първо пресява брашното. От туй брашно излизат трици, тя замесва по-малко брашно. Като се пресее, непременно брашното ще се намали. Но преди да го замеси, тя започва да мисли как да навакса тази загуба. Затуй взима топла вода, туря вътре и всякога хлябът е повече, отколкото се е извадил от него.

Всякога една работа, която започвате в света, не започва със същото количество, нещо все ви се взима. После трябва да бъдете умен, да приложите известен елемент, който ще сплоти брашното. Ако нямате онова, което сплотява човешките мисли и желания, ако не се турят на работа, стават безпредметни, те не са както скъпоценните камъни. Даже скъпоценните камъни, ако не се носят, ако не се турят на работа, те губят своята стойност. Един скъпоценен камък, който седи хиляда години в земята, изгубва качествата си. И някои от вас трябва да ви избавят. Вие сте седели при извест-

ни условия, трябва с кука да ви извадят из условията. Този е същият закон – отиват и ловят риби или с въдица, или с мрежа. Питам, защо ловят рибите или с въдица, или с мрежа? Всичките риби, които не искат да прогресират, с въдица и мрежи ги хващат. Всичките риби, които са хванати с мрежа или с въдица, все са лениви. Турят на пиростията, скарата, опитат, за да прогресира.

Сега законът е същият. Всичките хора, които не искат правилно да прогресират, все ги турят на пиростия. Защото в бездействието вътре в живота е по-голяма опасност, отколкото в страданието. Страданието все таки е работа. Може да е лоша работа, но от бездействието е хиляди пъти по-добре, отколкото никак да не работиш. Някои от вас, когато ви нападнат страдания, показва какви ученици сте били. Казва: "Защо да страдам?" Защото си мързеливец. Че тъй, да си кажем прямо истината. Защо страдаш? Защото си мързеливец. Защо се радвам? Защото си прилежен. Защо Господ ще ти даде страдания? Нима има някаква полза? Но за да те избави от едно зло. Ще ти даде една работа, която може би не е по вкуса ти. Но тя не е нито по твоя вкус, нито по неговото желание. Страданието е работа. Казва, тежка работа е.

Та сега вие вървите по Божествения път. Всички имате по един идеал, всеки един от вас мисли. Какъв е вашият идеал? Някои хора искат да се спасят. Някои хора вървят по Бога, за да не страдат. Някои вървят към Бога, за да се радват. Те са хубави работи. Но същественото пак ще ви кажа. Целта на нашия живот е да вършим волята Божия. Намерите ли, този е ключът. Трябва да се стремите да намерите волята Божия. Не да мислите, че вършите волята Божия. Все вършим някаква воля, но когато се домогнем до този ключ, да вършим волята Божия, в нас ще се създаде нещо ново.

Да ви направя една малка разлика. Да кажем, едно дете, майка му нямала мляко, тя го кърмила с млякото

на някоя крава или от някоя коза, или от някоя овца, или пък от някоя мечка. Мислите ли, че тъй дете, което никак не е вкусило от млякото на майка си, ще прилича на нея? В първия случай то има качества на кравата, във втория – на козата, в третия – на овцата, в четвъртия – на мечката. С каквото мляко е захранено, такива качества ще има. Онези деца, които са захранени с майчино мляко, ще приличат на майка си. В природата под майчино мляко се разбира нещо по-друго. Много майки не дават на децата си първото мляко, майчиното мляко не го дават. Да ти даде майчиното мляко, човек ще станеш. Мнозина са захранени, тъй както не трябва.

Аз пренасям този закон със словото. Това е чистото мляко, когато душата се нахрани с чистото слово. Душата носи качества, които словото носи. Всички ще се стремите да развиете това, което душата носи. Казвам ви, всичките души носят знание вложено. Ако си силен, умен, влез, само душата да се пробуди, както е казал Христос преди две хиляди години. Че този дух на истината, като дойде, той ще ви припомни. Той разбира в душата, която Бог вложил, която направил по образ и подобие на Бога. Като дойде, тогава той ще припомни, ще възстанови всички тия блага, които Бог е вложил в душата.

Казвам, трябва тепърва да дойде духът. За идването на духа може много да се говори. Идването на духа може да бъде, както тази сутрин изгрева на слънцето. Като изгрее, ще внесе новото в душата. Щом дойде духът, ще има светлина, ще има работа. Хората според степенята на онази духовност, която имат, ще използват благата на духа. Много пъти благата на деня не ги използваме, както Господ иска. Когато ще дойде духът, има известни сили в природата, които ще ти намерят работа. Те ще те заглавичкат, ще ти турят много по-важна работа, ти ще загубиш същественото. Всички трябва да се пазите от една вътрешна примка. Някой път мислим, че това ще направим, мислим да

уредим живота, да станем учени, да станем големи и след туй да служим на Бога. Те са второстепенни неща.

Ти като имаш майчиното мляко, и учен ще станеш, и голям ще станеш, и силен ще станеш, но като нямаш майчиното мляко, какъвто да си, ще се смалиш. Понеже, когато дойдат изпитанията в живота, туй, което не е от Божественото естество, всичко си отива. В края на краищата в света ще остане само Божественото. Другите неща ще си отидат, както са дошли. Човешките неща ще се стопят, както снега, че и пепел не остава. Божественото ще остане, на него ние разчитаме. Човешките неща са временни в живота. Човешкото, като послужи временно, ще дойде Божественото. Като дойде Божественото, да живеем, ние предвкусяваме, че ще настане онзи живот, за който всички хора очакват. Сега ще имате търпение. Ще се стремите всеки един от вас да се приготви, че като започне човешкото, да се стопи и при вас да остане Божественото.

Добре, тогава за сутринта ще ви улесня. Аз ще ви прочета пета глава от Матей. Аз някой път не ви съжалявам, но днес ще туря на работа, да се постои малко човешкият сняг.

(Чете 5 глава от Матей, 1., 2., 3., 4. стих.)

Вие, като сте нажалени, хич не сте радостни.

(Чете 5. стих.)

Казва, че си струва човек да бъде кротък. Две хиляди години хората все за кротост говорят, но трябва да знаете за каква кротост.

(Чете 6. стих.)

Блажени, които гладуват за мляко, за слънце и за хубав хляб.

(Чете 7., 8., 9. стих.)

То е едно положително качество – миротворци. Силни трябва да бъдат миротворците, не само за нажалените. Какъв трябва да бъде миротворецът? Ще влезе между двама души, които се състезават, ще ги сдруса, ще каже: "Какво правите? Ще мълчите, докато

аз съм тук. Няма да вдигате шум." Ама тъй, като ги хване с ръката, да ги накара да мислят.

(Чете 10–15. стих.)

Това са емблеми. Човек трябва да бъде запалена свещ. Всички тия блаженства трябва да бъдат в неговата душа.

(Чете 16., 17., 18. стих.)

В този случай да премине небето и земята, сегашният общ ред и порядък на нещата с всичките религии, нито една резка от закона няма да мине. Като се събдне законът, старият ред на нещата ще мине, ще дойде нещо ново в света и то е близо.

(Чете 19., 20. стих.)

Два вида правда има. Една физическа правда, с която сега се управляват хората, правото е на мене, правото е на грешника.

(Чете 21., 22. стих.)

Щом наричаш брата си с думата "безумен", ти не го признаваш, че Бог го е направил. Следователно ти ще го оцапаш. Един човек никога няма да го хулиш. Като видиш, че той е оцапан, друг го е оцапал, тъй подразбира безумен. Бог на всички е турил ум. И тъй, на брата си и на своите се подразбира не светът. И на своите – онези, с които се подвизаваш.

(Чете 23. стих.)

С брата си, онзи, който е съмишленик, който мисли, подвизава се като тебе, не един външен човек, който няма нищо общо с тебе.

(Чете 24–28. стих.)

Под думата "прелюбодейство" се разбират всички неестествени желания, които ние знаем, с които ние се отстраняваме от Бога. Това считаме за прелюбодейство. Ако нямаш правилна мисъл в Бога, ти си прелюбодействал. То не е в този смисъл да напуснеш жена си. Всяка една крива мисъл, която те отдалечава от Бога, е прелюбодейство. Всяка една постъпка, която те отдалечава от Бога, е прелюбодейство. Много широк смисъл влага.

(Чете 29. стих.)

Ако имаш едно желание, ако имаш едно око толкоз лакомо, искаш да заграбиш всичко, тогава Христос казва, туй желание хвърли го сега, нищо няма да спечелиш. Ако твоите очи са за лакомия в света, безпредметни са твоите очи. Виж, вълкът, паякът все очи имат.

(Чете 30. стих.)

На наш език казано, ръката означава власт. По-добре да погине един от твоите удове.

(Чете 31. стих.)

Аз правя превод. Учен ставаш, който напуца истинските убеждения към Бога, истинското верую на любовта и на мъдростта, и на истината, отива по глупавите работи на света, да даде разводно писмо.

(Чете 32. стих.)

Значи не напушай твоите убеждения. Щом напуснеш истинското верую, прелюбодействаш. Само в един случай имаш право да напуснеш твоето верую. Ако това верую не те води към Бога, напусни го.

Досега хората напушат жените си, светът не се оправил. Някои не ги напушат, пак светът не се е оправил – и в единия, и в другия случай. Онзи, който не напуца, става светия. И онзи, който напуца, трябва да бъде светия. И двамата вървят по един и същ начин. Чудни са хората. Как ще имаш една жена да ти е робиня. И тебе Господ направил, и жената Господ направил по образ и подобие. Една жена, която е взета от ребрата, от душата е взета, трябва да ми е слугиня, целия ден заповядвам на жена си. Питам, какво ще прокопса този мъж? Но и жена, която подчинява мъжа си – и той е направен по образ и подобие на Бога, целия ден го хука насам-натам, го тормози, какво ще придобие, че той не е един слуга.

Казвам, трябва едно дълбоко разбиране. Действителните разбирания са тези. Съзнанието трябва да гоиде. Казвам сега, да оставим онези стари разбирания. Под думата "жена" ние разбираме душата, Божествената душа. Под думата "мъж" ние трябва да разбираме

духа. Като дойдем до жената, да не мислим външно, както изобщо мислят.

(Чете 33., 34., 35. стих.)

Христос взима небето, не се кълне в истината в себе си, не се кълне в душата си – няма какво да се кълнеш в душата си, няма какво да се кълнеш в духа си. Защото една чешма, която извира, няма какво да се кълне. Де се кълне чешмата, че водата е чиста. Няма какво да се кълне, тя казва: пий.

(Чете 36–41. стих.)

Туй, което знаеш, ще кажеш. Сега някой ще каже, как да не се противим? Ще те бият, ще се свърши.

(Чете 42. стих.)

Който ти покаже насреща кобура, гай.

(Чете 42., 43. стих.)

Една от най-мощните сили в света е да се тури любовта. С нея човек може да побеждава врагове.

(Чете до края.)

Значи последният стих показва, че то е за онези, които се стремят към съвършенство. То не е за обикновените. Казва: "Как да го направя?" Ако искаш да бъдеш съвършен, този е пътят. Ако искаш да бъдеш обикновен, тогава ще живееш по правилата на Мойсеевите закони. Ще идеш на църква да палиш свещи, ще целуваш икони. Всичко ще гадеш – и скъсаната риза, и животът ще се свърши. Ще кажеш някому блага дума, и въпросът ще се свърши. Ако човек иска да бъде съвършен, то е за онези, които искат да се подвизават, за разумните хора в света този е пътят.

Казвам, когато хората станат не с тия разбирания, но в тях седи Божествената душа и Божественият дух, тогава светът ще вземе друг образ, друг облик. Казвам, сега новото в света е – ние искаме да възстановим правата на човешката душа и човешкия дух в едно отношение и в друго отношение човешката душа и човешкия дух искат да възстановят своите права в света. От две положения истината иде. Най-първо в

нас трябва да се зароди желание да възстановим правата на душата и на духа. То е стремежът. И второто положение, да възприемем духа и душата, понеже чрез тях иде мощното в света. То е желание, понеже душата и Божественият дух искат да възстановят своите права. И на туй последното няма никаква сила в света, която може да се застави, защото Господ е дълготърпелив, но Божественото търпение има край. Божественото търпение е дошло до края. Който отсега нататък така говори, е на кривата страна. На земята ще има такова сияние, може някои от решето да паднат, може някои под решето да паднат – всичко ще се изчисти. Онези, които се очистят, ще се посеят на нивата. Онези, които паднат, ще ги дадат на кокошките. Българинът си храни кокошките с това жито, което отскача.

Някои неща не се отнасят до вас. Питате ме: "Ние от кои сме?" Бъдете свършени. То е за вас. "Бъдете свършени, както Отец ваш небесни." Щом искате да възстановите правата на вашата душа и дух, щом искате да бъдете проводници на душата и духа, които искат да възстановят своите права, вие сте от тези, които можете да бъдете свършени.

Следователно всичките блага са за тия, които вървят по пътя, искат да бъдат свършени. Те са кротките, които гладуват и жадуват. За тях са тия блага, не са за простите хора. Сега ви казвам. Бъдете свършени не в еднократна форма, а в многократна форма. Не се спирайте на вашите деяния и погрешки, какво сте били, то е нищо. Важен е онзи Божествен импулс, който Бог е вложил във вас. Него гледайте. То е сега важното.

*Петдесета лекция
на Общия окултен клас
6 август 1930 г., сряда, след молитва
Рила, над Второто езеро*

НАЧАЛО И КРАЙ

Ще прочета 16. глава от Матей, ще взема 16. стих. Тя е важна за всеки едного от вас. "Отговори Симон и рече: ти си Христос, син на Бога живаго."

Всякога човек трябва да има една определена идея в себе си да я преследвате, както Петър казва: "Ти си сина на Бога живаго." Всеки един човек, който има тази идея, тогава Христос казва: понеже ти не познаваш, аз ще ти дам ключа на Царството небесно и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небето.

Значи човек в себе си трябва да има една идея, да познава Христа в себе си, защото, ако нямате туй познание, всички други неща нямат един център, около който да се съсредоточат или свържат, всичко е разхвърлено. Не е в много ядене. Мнозина от вас може да имате някой път такива криви схващания. Не е в хубавото ядене. Човек може да яде много, и да няма никаква придобивка. Може малко да яде, и да има придобивка. Та всеки ден, когато човек яде и се насища, достатъчно е заради него, няма какво да се безпокои за утрешния ден. Казано е, утрешният ден пак ще се погрижи, понеже всеки ден е една Божествена епоха. Зад изгрева и залеза на слънцето ние гледаме по един начин. Този, който създаде света, гледа по друг начин.

Ние не знаем защо изгрява и защо залязва слънцето. За нас слънцето изгрява и залязва. Има същества, за които слънцето нито изгрява, нито залязва. Има същества, за които слънцето никога не залязва. Има

същества, за които слънцето никога не изгрява. То са философски въпроси. То е въпрос на съзнанието. После вие там, дето сте достигнали, човек ще мине през четиристотин хиляди врати, като дойде до туй положение. Четиристотин хиляди облекла ще съблече, докато дойде до това положение. Четиристотин хиляди степени ще мине, докато дойде до тук, и му предстои още дълъг път, има още толкова дълъг път, колкото отначалото досега. Ще кажете вие, кога ще извървите този път. Ще го извървите, но като дойдете пред нас, ще има още толкова – четиристотин хиляди степени ще има, четиристотин хиляди облекла, които трябва да съблечете.

Къде е началото? Началото е там, дето е краят. Който разбира нещата, има начало. Който не разбира нещата, има край. Краят на нещата е нещастие. Началото на всяко нещо е блаженство. Началото на всяко нещо е любов. Краят на всяко нещо е омраза. Началото на всяко нещо е истината, краят на всяко нещо е лъжата. Казва, какъв ще бъде краят? Краят ще бъде лъжа. Щом нещата имат край, те не са вечни, те нямат истина, не е истината, която има край. Щом ти чакаш един край, ти ще дойдеш до лъжата. Казва, какъв е краят? Краят, или онзи, който ти дава пари назаем, той те туря на изкушение. Ти ще искаш пари от него. В началото той показва любовта, казва: "Давам ти тия пари, няма да ги търся." Ти осланяш на неговата любов. Един ден не те обича, потърси парите, казва: "Имаш да ми даваш." Любовта се е свършила, дойде лъжата на място.

Сега вие не очаквайте какъв ще бъде краят. Началото е всичкото, а краят оставете за другите. Сега то едно, когато човек има в себе си любовта да разбере какво подразбира под думата "край". Когато има любовта, казваш: Какво има за любовта? За любовта има омраза. Какво има за истината? За истината има лъжа. За правдата какво има? Неправда. Дойде

някой и ме пита какво има зад лъжата. Зад лъжата има истина. Зад омразата има любов. Зад неправдата има правда. Щом си недоволен от любовта, ще дойде омразата. Тя ще бъде контраст, да ти покаже кое е истинското, което търсиш. Казваш, то е истинското, което познавам. Омразата като дойде, ще познаеш любовта. Сега познаването на любовта е да имаш една идея, на която да разчиташ.

Христос казва, ти какво мислиш? Казва, ти си син на Бога живаго. Сега вие може да имате желание да бъдете като Петра. Хубаво, Петър в един момент казва, че е син на Бога живаго, но пак се явява човешкото. След няколко време, когато Христос започна разправия за някои дълбоки работи, казва, остави се от туй. Казва, мислиш ли, стой малко настрана. Не се мина много време, той напусна онова, съзнанието, което имаше.

Сега туй е във вътрешния живот. Някои имат разположението като Петра, имате любов, ще дойде Христос. Казвате: "Що съм влязъл в този път?" Ето къде е погрешката. Що съм влязъл в този път, да страдам? Христос казва, трябва да ида в Йерусалим, много да пострадам и да възкръсна. Ако не мина по този път на възкресението, не може. Казва, що ти трябва така да страдаш, нали имаш сили, ще се изпотрепем, ще вземем властта, ще управляваме, няма какво да страдаш.

Божественото в този път не се постига по обикновен начин. Някой път кажеш: "Аз ли съм най-глупавият човек. Другите уредиха живота си. Аз ли съм най-глупавият, да уредя живота си." В туй положение ти си в положението на апостол Петра, защото кой е този, който страда? Божественото се бори. Божественото е, което води, то е, което страда. Кой страда – детето или майката? Майката. Бащата и майката страдат. Детето знае само да плаче. Единствената работа, откакто се роди, докато порасне, все плаче. Дойде бащата и майката – плаче. То е магическата тояжка

на земята. Като заплаче, дойде майката. Какво искаш? Хляб. Даде му. Пак има някаква нужда, плаче. Какво искаш? Дрехи. Даде му. Обуща му дадат. Детето знае само да плаче. Не бивайте деца. Писанието казва, не бивайте плачливи деца, само отворете устата хубаво. То е философия, да знаеш хубаво да говориш на майка си, да ти даде нужното.

Казвам, същественото във вас е да имате онова разбиране, искате да имате сила, да имате власт, но за да дойдат и да ви дадат ключовете на Царството небесно, трябва да познавате Христа, да имате вътрешно мистично познание. Този стих е съгласен с друг, казва, Отец ще дойде и жилище ще направи във вас. Щом имате туй познание, щом дойде Христос, ще дойде Отец. Той има ключ за Царството Божие. Тогава, каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небето. Когато дойде вътрешно съмнение, колебание, страдание, съзнанието ви трябва да се повдигне. Апостол Павел, след като се разби техният кораб, излезе на острова, събираше гърва, ухапа го една усойница, какво стана? Имаше едно страдание, стисна го, той го носеше, стисна го и си гледаше работата, стисна го в огъня.

Огънят, това е любовта. Стисна го в огъня. Ти не може да разрешиш въпроса. Всичките въпроси във от любовта са неразрешими. Каквато и философия да имате, нищо не можете да разрешите. Философията не се разрешава. Аз имам хляб, но нищо не разбирам как е направен, нося го в торбата. Има един философ, който никакъв хляб няма, философства как е направен. Той философства, аз ям, той философства, аз ям. Питам сега, кой печели – който яде или който философства какво нещо е яденето, как става храносмилането. Казвам, отлична философия. Ти със своята философия и аз с моето ядене – кой научи повече? Аз научих нещо положително. Този човек разправя, така ще се смели храната, но гладува, ако не му дам хлябец. Той знаеше защо ми разправяше. След като ми говори толкоз, казва: "Дай

ми от хляба." Когато вие проучвате някого, той носи празната торба, вие пълната. Той знае смисъла на хляба и философия, вие носите хляба, но философията не знаете. Той казва: половината на хляба дръж за мене, половината по този начин ще го ядеш.

Сега ще вземете вътрешния смисъл. Да се изучава Словото Божие не по механически начин, но да имате непреодолима вяра. Човек трябва да има една вяра, която да не търпи никакво колебание, но да бъде фиктивна. Какво ще убеждавате? Аз съм опитал нещата хиляди пъти и не съм намерил изключение. Един закон действа математически точно, по-точно, отколкото човек предполага. Ще ме убеждава някой, че утре слънцето няма да изгрее. Дойде времето. Точно в часа слънцето се покаже. Той казва, едно изключение, утре няма да изгрее. Идвам утре, слънцето пак изгрява с една малка разлика във времето. Времето, през което слънцето изгрява и залязва. Значи някой път слънцето изгрява по-рано, някой път изгрява по-късно, някой път залязва по-рано, някой път залязва по-късно. Но след като проверя, дойде до един закон – не може слънцето да не изгрява. Разбира се, ако ме турят в едно място, дето слънцето не може да го виждам, че слънцето не изгрява, може да ме убедят. Слънцето изгрява, но условия няма, да видя.

Казвам, не влизайте в затворите на тъмнината, не се хипнотизирайте, да кажете, тази работа няма да я бъде. Как няма да я бъде? Слънцето няма да изгрее. Всичко може да стане, но слънцето ще изгрее. Онзи ден един брат, който нищо не знае от метеорология, но той даваше една опитност кога времето ще се оправи. Казва, лошото време ще трае или 24 часа, или 48 часа, или два дена, или осем дена. Сред 24 часа времето, ако не се подобри, ще се подобри след два дена. Ако след два дена не се подобри, след осем дена непременно ще се подобри. Той казва едно свое наблюдение, казва още: утре слънце ще имаме, ще изгрее слънцето, осмият ден

наближава. Казвам, макар да е мъгливо, ще изгрее слънцето. Не само ще изгрее, но ще се махнат мъглите, облаците, напълно ще изгрее слънцето. Както виждате, сутринта станахме, слънцето изгря.

Казвам, има известни правила, които трябва да проучвате в духовния живот и да не се съмнявате във вашата опитност. Има една вътрешна опитност, на която вие трябва да разчитате и всичкото учение седи в туй, да се даде ход на Божественото в нас, да не месим човешкото в нас. Има едно положение, в което нашето съзнание се размъща. Не размъщай съзнанието. Щом се разтревожиш, щом внесеш някакво съмнение, ти смущаваш съзнанието. Ти, като размътиш съзнанието, няма да подобриш положението, ще пострадаш. Дълго време ще оставиш да се уталожи, без да може да виждаш ясно. Онова, което желаеш, ще постигнеш. Не чакай всичките постижения в света, има определено време. Ти не може да израснеш в един ден, да станеш възрастен, полека. Най-първо ще бъдеш дете, докато гоише твоеото съзнание, дълго време баща ти и майка ти ще те повиват, ще излизаш, ще влизаш в коритото, по някой път ще има пръчица, но нищо не значи.

Казва, да станем възрастни. Казва, дотегна ми, вече баща ми и майка ми не ме къпят, забиват, отвиват. Тогава, щом ти дотегна, ти ще започнеш да убиваш и да забиваш, да връзваш и да развързваш. Когато детето иска магическата тояжка на баща си и на майка си, то се оженва и то започва да управлява децата, той ще остареє и той ще даде своята магическа тояжка, ще иде в другия свят да даде всичко в този свят. Казва, свърши се. Кажи, свърших с кривите разбирания на земния живот. Ти все се тревожиш, търсиш някой да те обича. В децата го търсиш – намериш го, изгубиш го. В приятели го търсиш – намериш го, изгубиш го. В богатството, в знанието, най-после оставиш, казваш, отиде. Започваш да мислиш за оня свят, намериш се в една тъмнина. Вие били ли сте в положението на един

стар човек, когото всички са го оставили, че отгоре тъмно, отдолу тъмно, той като един пътник, който се е изгубил. Тогава ще дойде в него онова чувство – дано отнякъде дойде някакъв проблясък.

Сега аз ви разпавям. Мнозина от вас са минали тия положения. Няма някой от вас, който да ги избегне. Но някой път иде потъмняване на съзнанието. Потъмняването на съзнанието да не ви плаши. Вашето съзнание ще се завърти като земята, ще дойде нещо. Трябва да знаете, че пак ще изгрее слънцето. Като изгрее слънцето, да познавате, че има един период. Ако не познавате законите на съзнанието, ще се смущавате, когато ще бъдете в тъмнина. Пак ще залезе слънцето, после пак ще изгрее. То е постоянно отпадане, има вяра в Бога, после изгубване. Като изгубиш вярата, то е залязване на слънцето. Като придобиеш вярата, то е изгрев. Ние ще виждаме – и сега виждаме, като изгрява слънцето и като залязва. Има положения на земята, ние, като се поставим, ще виждаме слънцето да ходи и навсякъде ще бъде сутрин, ще върви, но никога не залязва. Той е верен този закон и по отношение на човешкото съзнание.

Сега, съзнанието е потребно, за да може да расте вашата душа. Ние трябва да вярваме в Бога, понеже той е център и ако ние не сме около този център, нашата душа не може да расте. Тогава казвате, какво нещо е Бог? Онзи вътрешен център, който дава еднакви условия на всичките души да растат и да се развиват. Туй, което в даден случай дава растеж да постигнеш своите съществени желания, да постигнеш своите мисли, да реализираш ония блага, колкото и да са малки. Туй, което дава да разбираш, то е Бог. Той е вътре в тебе. Ти, ако търсиш някой друг Господ отвън, ти ще го намериш, но всичко ще изгубиш.

Знаете ли за онзи агент, който учил един богат свой ученик и му казал: "Ще ти покажа силата на човешката мощ." След като му показал много чудеса, ис-

кал да го обере, казал: "Ще донесеш всичките скъпоценности, ще затвориш очите и ще ги отвориш, когато ти кажа. Ще видиш едно от най-големите чудеса." Тогава богатият донесъл всичките си скъпоценности и затворил очите. Учителят задигнал торбата и си заминал. Като отворил очите, нито учителят му, нито торбата – това е най-голямото чудо. Дойде дяволът, каже като агента – ще те науча на нещо. Какво ще те научи? Ще обере хубаво по всичките правила, ще вземе и последното, което имаш. Отвори очите си!

Сега, много пъти вие служите на тия учители. Христос казва, всички ония, които дошли преди мене, са крадци и разбойници. Той подразбира всички ония, които са дошли за себе си, не са дошли да дадат свобода на човешката гуша.

Казвам, по какво се отличава Божественото в нас? То носи преизобилен живот, което в нас дава живот. Пазете вътрешната връзка и не търсете по механически начин отвън. Като ядеш – не че хлябът ще внесе новия живот – и хлябът иде като едно условие да подкрепи този живот в тебе, ти от хляба ще извадиш туй, което ти трябва. Ти на живота трябва да гадеш работа. Ти ще работиш за живота, за да те учи. Всеки ден, като се храниш, ти в самото хранене ще придобиеш нещо. Вие сега се храните, без да знаете.

Казвам, ядете или пиете, всичко вършете за слава Божия. Защото, ако не ядеш, забележете, колко си неразположен. Щом започнеш да гъвчеш, има нещо хубаво, което се внася. Ти си неразположен, започни да гъвчеш. Ти си неразположен, обезсърчен си, казваш, тази работа няма да я бъде. Казваш, няма да я бъде, но я започни да ядеш. Като започнеш да ядеш, дойде някоя светла идея, казваш, ще се оправя тази работа. Щом се наядеш, слънцето изгрява. Яденето, това е изгрев. Нищо повече. Гладът, това е залез. Това са все процеси. Като започнеш да ядеш, слънцето изгрява. Това са условия, които дават възможност да растеш.

Казвате, като станем сутрин, да посрещнем слънцето. Нима слънцето се нуждае от някакво посрещане. Нима ти ще донесеш нещо за слънцето. Слънцето изгрява, без да го посрещаме, и залязва, без да го изпращаме. Но ти като идеш, в съзнанието това да е положено. Ти казваш, аз какво придобих от слънцето? Слънцето, ако разбираш езика му, дава, но ако не разбираш езика му, по-скържаво от него няма. Ако разбираш езика, по-благодарно, по-богато от него няма. И в разбирането на нещата е същото. Ти, ако разбираш нещата, ще се ползваш. Някой път излезеш на слънце. Може да трепериш. Може да излезеш на тридесет градуса студ, измръзват ръцете, нищо не дава слънцето, трябва да се грееш на огъня. Онзи, който разбира езика на слънцето, той при тридесет градуса студ, той ще се сгрее, той ще се изпоти. То преизобилно дава.

Всеки човек според съзнанието си може да привлече известна енергия. Енергия, която се привлича в душата, ще живее. Всяка енергия, която се реализира в нас, живее. Под думата "живее" разбираме, в което съзнанието е пробудено. В живота срещнете един човек. Казвате, глупав е този човек. Защото неговото съзнание не е пробудено за тебе и нямате връзка. Ти не го обичаш. Срещнеш другия, обичаш го. Защо? Защото неговото съзнание е пробудено. Всяко съзнание, което е пробудено, дава нещо от себе си, то е извор, тече нещо от него. Тогава между хората, когато се образува любовта, – вие ако бяхте ясновидец, щяхте да видите, че става преливане. От две места става преливане на Божествените енергии. И в туй преливане в нас се заражда Божествената любов в нас. Любовта е преливане в нашите души от духа, което иде в нашите души.

Казвам, затуй именно вярата е един процес. Вие се спирате и казвате: "Колко ли време той ще ме обича?" То е човешко. Любовта не иде от хората. Колкото цялата вечност ще заеме. Онзи, който те обича, той живее във вечността, той ще те обича цяла веч-

ност. Щом не го обичаш, тази вечност престава. Тогава има две вечности. Има една вечност на радост и една вечност на страдание. Какво ще стане, като не го обичаме? Защо трябва да го обичаш? Да бъдеш радостен. Ако не го обичаш, ще страдаш. Ако го обичаш, ще се радваш. Тогава схващайте мистичната страна. Ние обичаме Бога дотогава, докато съзнаваме, че обичаме Бога. Божественото, чрез което любим, през милиони врата и да минаваме, през което стъпало и да се качваме или слизаваме, която греха да събличаме и да обличаме – защото обличането на една греха е Божествено, събличането на една греха е човешко; влизането през една врата е Божествено, излизането през една врата е човешко.

Когато дойде Божественото, ние ще имаме онзи пълен живот в нашето съзнание, ще знаем защо стават нещата. Не в цялата вечност, но в даден случай, в днешния ден да знаем програмата каква трябва да бъде. Да се качите на едно стъпало, да съблечете една греха, да имате една радост, да седнете да си починете, да започнете да благодарите на Бога, да направите няколко упражнения, като се върнете, да направите една сметка за всички ваши придобивки, които сте придобили.

Казва Петър: ти си син на Бога живаго. То е вече любовта. Синът значи отношението, когато Божественото съзнание е пробудено, има връзка. Аз наричам връзка между Божественото съзнание и нашето, ще направим най-хубавото нещо, когато чувстваме тази връзка. Тази връзка, като чувстваш, тя прави всичко наоколо, тя мяза на свещта, която носиш в тъмната нощ, всички неща наоколо виждаш, виждаш пътя, нещата около тебе се осветляват. Като изгрее слънцето, е същият закон. Именно слънцето изгрява, за да насърчи всички пътници, които вярват в Бога, понеже слънцето е едно светило, което осветлява пътя.

Както слънцето изгрява всеки ден, това показва, че Божественото съзнание никога не ни оставя там,

дето е то, има светлина. Слънцето, или Божествено-то в тебе, казва: там, дето съм аз, ще има винаги радост, ще има любов, ще има винаги знание, ще има винаги свобода. Сега, не че самото слънце е духът. Силата не седи в свещта, но в онзи, който носи свещта. Като изгрее слънцето, считайте, че зад него има един, който носи слънцето. Тогава съсредоточи ума си към него, защото той тебе търси.

Казвате, къде е Господ? Зад слънцето. Защото онзи, който носи свещта, той е зад свещта. Ти не туряш свещта зад себе си, но свещта туряш напред, ти си зад свещта. Така и Господ. По човешки ви говоря. Той е зад слънцето, с ръка държи слънцето, навсякъде го носи. Щом не вярваш, Бог скрие свещта, тогава какво става? Ще останеш в тъмно. Започнеш пак да се молиш. Извади капачето на свещта. Като тури фенерчето, свети.

Вие може да кажете, че това са детински обяснения. Търсете някои философски. Има философски, като онзи агент ще ви каже, затворете очите. Ние говорим едно учение, казваме, отворете очите, ние правим едно чудо, когато вашите очи са отворени. Вие казвате, чудесни работи прави този човек. Отвори очите, когато слънцето изгрява. По-големи работи по-голямо чудо от това не търси. Като изгрее слънцето, то е чудо, отвори очите. Всеки ден като работиш, може богат да станеш, може да връзваш и да развързваш, може да направиш всичко.

Ако вие сте верни на малкото, има специфична работа, която всеки трябва да свърши. Може да имаш една хубава цигулка, да имаш един хубав лък, направен от добрия майстор. Може да имаш най-учения учител. При всичките условия пак се изисква нещо. Ако не учиш, нищо няма да постигнеш. Трябва сега труд. По четири-пет часа да свириш. Цигулката нищо няма да направи, учителят нищо няма да направи, то е само едната страна. Даже един човек, ако работи, – даже учител да ня-

ма, цигулка да няма, ще се научи да пее. Ако няма цигулка, той има една малка цигулчица, на нея ще започне да се упражнява.

Казвам, трябва сега една усилена работа. Никой за вас не може да свири. Да свирят хората за вас, то е привилегия. Може да ви свирят, но веднъж, два, триж. Ако искаш някой тебе да ти свири, той може да се откаже. Само може да свириш, когато искаш. Ние разбираме, по-хубава работа от живота, който Бог ни дал, няма. Изисква се една свещена работа. Не мислете много какъв ще бъде краят на нещата, какво ще стане. Какво ще стане? Слънцето, като изгрее, какво ще стане? Изворите ще потекаат. Какво ще стане? Нивите ще узреят. Какво ще стане? Хамбарите ще се напълнят. Какво ще стане? Хората ще се обновят. Какво ще стане? Хората ще се примирят. Какво ще стане? Мъртвите ще възкръснат. Какво ще стане? Неправдата в света ще се вдигне, правдата ще дойде, ще настане мир, радост и веселие. Туй е, което иде в света. Ама кога ще бъде? Когато очите са отворени.

Сега днешният ден, след като слезем на лагера, ще направим една екскурзия до Бъбрека. Там ще направим своите упражнения. Ще поемем към Дамга нагоре. Ще тръгнем към осем и половина часа, да бъдете готови. Вземете малко за ядене. Сега ще закусите. Подир обяд ще се върнем.

*Петдесет и първа лекция
на Общия окултен клас
13 август 1930 г., сряда, след молитва
Рила, над Второто езеро*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Доброто оръжие	<i>ae 314</i>	7
23 април 1930		
2. Положително знание	<i>ae 313</i>	26
30 април 1930		
3. Претърпяване и притъпяване	<i>ae 312</i>	48
7 май 1930		
4. Добрият ген	<i>ae 311</i>	66
14 май 1930		
5. Постоянната цена	<i>ae 310</i>	85
21 май 1930		
6. Правилно разбиране на живота	<i>ae 309</i>	104
28 май 1930		
7. Точност	<i>ae 308</i>	129
4 юни 1930		
8. Двама принципа	<i>ae 307</i>	149
11 юни 1930		
9. Абсолютно доверие	<i>ae 306</i>	173
18 юни 1930		
10. Закон и принцип	<i>ae 305</i>	197
25 юни 1930		
11. Правилно ядене – правилно служене	<i>ae 304</i>	215
2 юли 1930		
12. Форма и съдържание	<i>ae 303</i>	246
9 юли 1930		
13. Проява, връзка и причина	<i>ae 302</i>	262
16 юли 1930		

14. Интуицията – Божественото чувство	<i>а е 301</i>	278
23 юли 1930		
15. Скришната стаичка	<i>а е 300</i>	286
30 юли 1930		
16. Правата на душата и на духа	<i>а е 299</i>	294
6 август 1930		
17. Начало и край	<i>а е 298</i>	302
13 август 1930		

Забележка. Автентичността на стенографските записи е запазена и заглавията на лекциите са според оригиналните ръкописи.

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

Окултни лекции, София 1922

Трите живота, Русе, 1922; София, 1942 (нова редакция)

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)

Правила на окултната школа, Русе, 1923

ТРЕТА ГОДИНА (1923–1924)

Високият идеал, Русе, 1923–1924

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–1925)

Абсолютната справедливост, Русе, 1927

ПЕТА ГОДИНА (1925–1926)

Козативни сили, София, 1930, т. I

Светлина на мисълта, София, 1930, т. II

Условия за разумния човек, София, 1930, т. III

ШЕСТА ГОДИНА (1926–1927)

Отношение на простите истини към човека, София, 1933, т. I

Неразрешеното, София, 1933, т. II

Възможни постижения, София, 1944, т. III

Четири кръга, София, 1944, т. IV

СЕДМА ГОДИНА (1927–1928)

Великото и красивото, София, 1935, т. I

Малки и големи придобивки, София, 1936, т. II

Добри и лоши условия, София, 1937, т. III

ОСМА ГОДИНА (1928–1929)

Ключът на живота, София, 1937, т. I
Смени в природата, София, 1938, т. II
Форми в природата, София, 1938, т. III
Определени движения, София, 1938, т. IV
Истинската реалност, София, 2008

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

Естествен ред на нещата, София, 1939, т. I
Степени на съзнанието, София, 1939, т. II
Доброто оръжие, София, 1939, т. III
Степени на съзнанието, София, 2008
Доброто оръжие, София, 2008, т. III

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–1931)

Божият глас, София, 1940, т. I
Просветно съзнание, София, 1940, т. II
Реалности и сенки, София, 1941, т. III

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–1932)

Събуждане, София, 1944, т. I
Законът и любовта, София, 1946, т. II
Начало на мъдростта, София, 1946, т. III
Събуди се (1–40 лекция), София, 2005

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–1933)

Новата мисъл, София, 1947, т. I
Работа в природата, София, 1948, т. II
Трите посоки, София, 1948, т. III

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–1934)

Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–1935)

Ако говоря, София, 2003, т. I
Ако говоря, София, 2003, т. II

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–1936)

Петте врати, София, 2002, т. II

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–1937)

Запалена свещ, София, 1999

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–1938)

Божественият импулс, София, 1999

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–1939)

Славата Божия, Царството Божие и волята Божия, София, 1998, т. I

Силата на мисълта, София, 1998, т. II

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–1940)

Неиздадени беседи

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–1941)

Всеки ден по една добра мисъл, София, 1997, т. I

Прав път, София, 1997, т. II

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–1942)

Буден ум и будно сърце, София, 1999, т. I

Великата възможност, София, 1999, т. II

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА (1942–1943)

Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. I

Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. II

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА (1943–1944)

Новият светилник, София, 1946

Забележка. Просветният комитет решава да се издадат последните лекции от Младежкия и от Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево – 1943–1944 г., по реда на изнасянето ѝм в три тома "Заветът на любовта".

Учителят Бейнса Дуно
ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

Първо издание

Предпечатна подготовка
Румяна Маринова
Илюстрации
Наталия Ангелова

Печат
"Симолони '94"

ИК "ЖАНУА-98"
тел. 02/987 87 30

ISBN 978-954-376-016-9